Neale Donald Walsch
Autorul cărţilor Conversaţii cu Dumnezeu

Momente de graţie

Atunci când Dumnezeu ne atinge, pe neaşteptate, vieţile

fy
Editura For You

Cuvânt de recunoștință

Încep prin a-mi exprima recunoștința față de cel mai bun prieten al meu, Dumnezeu. În ultima vreme s-a purtat absolut grozav. A făcut-o întotdeauna, de fapt, dar în ultima vreme îmi dă mai multă atenție, așa că văd mai multe.

Mulțumesc, Doamne. Ești nemaipomenit.

De fapt, așa ai fost întotdeauna.

Apoi, vreau să-i mulțumesc minunatei mele soții, Nancy. Ea a ajuns foarte aproape de Dumnezeu, cum nu știu dacă o să ajung eu vreodată în stare fizică, în timpul acestei vieți. Nancy este o dovadă că există îngeri.

Într-o zi am de gând să scriu o carte despre Nancy, așa, pentru mine, și am de gând să o intitulez *Dovada că există îngeri*. Pretutindeni în această carte găsiți mâna lui Nancy care ne-a îndrumat, cât și geniul ei editorial.

Aprecierea mea profundă se îndreaptă către Rita Curtis, o prietenă bună și statornică, care a editat povestirile personale din această carte, după ce a citit sute de relatări și a cărei dedicare extraordinară față de întregul proiect a făcut ca el să devină posibil.

Tot pe această pagină îmi exprim aprecierea față de editorul meu, Robert Friedman, care nu pregetă niciodată, atunci când Dumnezeu îi spune:

„Haide, Bob, iarăși ai o treabă de făcut".

Bob Friedman și compania sa de edituri Hampton Roads Publishing Company este tot ce poate visa orice autor.

Introducere

„Oare Dumnezeu este mort?"

În anii '60, aceasta era o întrebarea uriașă. Toți și-o puneau. Oamenii vorbeau despre acest lucru. Era scrisă pe toate autocolantele. Devenise un fel de loc comun, un fenomen cultural. Bineînțeles că nimeni nu credea cu adevărat că Dumnezeu era mort. Era doar un mod interesant de a ne da voie nouă înșine, ca societate, să discutăm despre rolul pe care Dumnezeu îl juca în viețile noastre - în cazul că exista vreunul.

Alături de alte sloganuri, cum ar fi „Faceți dragoste, nu război" și „Preferați pacea", sloganul despre Dumnezeu format din patru cuvinte conținea starea de spirit a unei generații de căutători, în special tineri cu părul lung până la umăr (bărbați și femei), care erau adesea îmbrăcați numai cu mărgele (uneori chiar în public) și care nu puteau înțelege de ce se agitau cu toții atâta și de ce nu se putea răspunde la întrebările complexe ale vieții printr-o ridicare din umeri. Știți, ceva de genul ‚culegeți flori, nu vă luptați'. Nostimada era că aveau chiar dreptate. Puteam *cu adevărat* să rezolvăm totul cu o ridicare din umeri.

Acum am ieșit din secolul al 20-lea și am intrat în secolul al 21-lea și încă încercăm să descoperim un mod de a rezolva acest lucru. Cum putem să ne îmbrățișăm, când nici măcar nu ne cunoaștem, când între noi există o distanță atât de mare? Din același motiv nu putem să ne îmbrățișăm pe noi înșine! Și nu ne este permis să *încercăm* să ne dăruim dragoste nouă înșine și unul altuia.

Așa ceva e o prostie. E ceva depășit. Era valabil pentru hippies. Am depășit treaba asta. Așa că, hai să ne continuăm viața, ce părere aveți? Să mergem la serviciu, să ne plătim facturile, să ne îndeplinim obligațiile, să ne ținem promisiunile, să trăim în pace și să creăm cât mai puține probleme cu putință, atunci când plecăm? E bine? Vreau să spun, să nu creăm nici un fel de necazuri matricei.* N-am putea face doar asta și să încetăm cu prostiile? Ei bine, eu încă mai trebuie să pun întrebările din anii șaizeci. Unde este iubirea? Și unde-și găsește Dumnezeu locul în toate acestea? După cum arată situația, noi încă ne străduim să aflăm răspunsul. Ca societate, ca lume, încă ne străduim să găsim răspunsul.

Am de gând să vă propun un punct de pornire. Haideți să începem cu o îmbrățișare. Această carte reprezintă o îmbrățișare uriașă acordată lui Dumnezeu. Este un fel de salut, un bilețel de mulțumire.

* Aluzie la metafora folosită în filmul MATRIX. (N.T).

Nu, nu ... un bilețel de iubire. Sper că atunci când veți fi încheiat de citit această carte, veți simți că și Dumnezeu v-a îmbrățișat.

Și știți de ce? Dumnezeu ne îmbrățișează și El. Atunci când Îl îmbrățișăm pe Dumnezeu, Dumnezeu ne răspunde printr-o îmbrățișare.

O, Doamne! Dumnezeu ne îmbrățișează *primul*.

De fapt, asta vrea să spună cu adevărat această carte. Ea se referă la momentele din viața noastră când Dumnezeu vine și ne îmbrățișează din plin. Aceste îmbrățișări vin sub multe forme și multe din ele sunt prezentate aici. Cereri la care se răspunde imediat, „semne" din cer, lucruri care se așează la locul lor ca prin farmec - toate. Totul este aici.

Acestea sunt povestiri despre viața reală și oameni reali. Mi-au fost trimise de către oameni, deoarece eu le-am cerut-o. Am vrut să știu dacă experiența mea legată de Dumnezeu era cu adevărat atât de diferită de a altora, sau dacă,după cum bănuiam, cu toții aveam cam aceeași experiență, dar eu sunt singurul care vorbesc despre ea - sau, oricum, unul dintre foarte puținii care o fac. Până acum.

Sunt fericit să vă spun că volumele *Conversații cu Dumnezeu* au creat o conversație *despre* Dumnezeu. Chiar și oamenii care nu sunt de acord cu ceea ce au citit în aceste cărți, au intrat cel puțin în legătură cu propriul lor adevăr despre Divinitate. Iar acesta este un lucru bun. Este la fel ca și în cazul vechii întrebări: „Oare Dumnezeu este mort?" Ea ne permite cel puțin să privim subiectul în față!

Acum, în acest grup de povestiri, oamenii împărtășesc propria lor experiență în privința modului în care Dumnezeu acționează în viața lor. Eu le-am completat cu comentarii și reflecții bazate pe materialul bogat aflat în cele o mie cinci sute de pagini ale celor cinci volume *Cu Dumnezeu*.

Am făcut foarte multe referiri la aceste cărți, deoarece cred că în ele există mesaje minunate și folositoare și sper să vă arăt prin ele modul în care aceste mesaje se aplică într-un mod practic în viața de zi cu zi.

Prin urmare, sper să vă placă această mică formă de călătorie. Vom auzi despre miracole și despre modul în care ele pot fi produse în viața *voastră*. Vom auzi - nu de la mine ci din povestirile altor oameni - un pic despre minunile lui Dumnezeu. Despre sincronizări incredibile, despre prezența unor voci divine, despre împrejurări de o coincidență extraordinară și despre vorbe rostite la întâmplare de către copii - vorbe care aduc o înțelepciune direct de la Dumnezeu - și despre evenimente spontane care desfid orice explicație, în afară de cazul în care acceptați unica explicație care există.

Dumnezeu a făcut totul.

Nu, Dumnezeu nu este mort. Iată dovada.

1

Când viața își schimbă cursul

MOMENTE DE GRAȚIE sunt acele momente în care Dumnezeu intervine în viața noastră în moduri foarte reale, foarte directe și foarte vizibile. Acestea sunt momente când se întâmplă ceva de mare sau mică anvergură, ceva care produce o Schimbare a Cursului Vieții.

Ați trăit un asemenea Moment de Grație, atunci când ați luat în mână această carte.

Există multe moduri prin care Divinitatea apare în viața noastră, în special atunci când suntem deschiși spre posibilitatea apariției miracolelor. În momentul în care descuiem ușa aflată în psihicul nostru înspre un potențial de a fi atinși de Dumnezeu - în moduri pe care ni le-am putea imagina doar în visele noastre - aceste vise încep să devină realitate.

Cu câțiva ani în urmă, am scris o carte numită *Conversații cu Dumnezeu*, carte care a captat atenția oamenilor din lumea întreagă. Cred că această carte a fost inspirată direct de Dumnezeu în timpul unor Momente de Grație. Îmi este foarte clar că nu sunt singurul care primește astfel de inspirații și care trăiește experiența unor astfel de momente. Dacă *Conversații cu Dumnezeu* ne-au învățat ceva, acesta este faptul că Dumnezeu ne vorbește tuturor, tot timpul. Dar nu-L putem auzi pe Dumnezeu decât atunci când suntem deschiși înspre El.

Cine are urechi de auzit, să audă.

Dar iată o veste uluitoare. Nu numai că Dumnezeu poartă o conversație cu noi, dar El *ne vizitează personal* în fiecare zi.

Această carte vorbește despre astfel de vizite. Ea va crea o schimbare în cursul vieții voastre, deoarece vorbește despre oameni reali - așa cum sunteți și voi. Ea nu este o povestire despre maeștri sau guru sau sfinți sau înțelepți, ci despre oameni obișnuiți, care „s-au ciocnit cu Dumnezeu" - și nu au uitat acest lucru niciodată. Dat fiind faptul că se referă la oameni reali, care trăiesc o viață asemănătoare cu a voastră sau cu a mea, ea este foarte convingătoare atunci când răspunde întrebării dacă există o altă forță care acționează în viețile noastre.

În propria mea minte, această forță se numește Dumnezeu. O puteți numi cum doriți. Oricum i-ați spune - coincidență, întâlnire întâmplătoare

sincronizare, noroc, intuiție, inspirație – după ce veți fi citit această carte vă va fi foarte greu să negați că *ea este acolo*. Chiar *acolo*. În viețile noastre. În fiecare zi. Făcând minuni. Făcând ceva magic. Schimbând totul.

Aceasta se întâmplă în viața fiecăruia. Janice Tooke de 43 de ani din Herkimer, New York, spune că i s-a întâmplat astfel ...

Fiul meu de 11 ani și cu mine eram în drum spre un camping pe malul râului Tudson. Pe tot parcursul călătoriei de două ore am ascultat, așa cum facem întotdeauna când suntem împreună în mașină, *Conversații cu Dumnezeu**.

În acea după amiază caldă și însorită de august, am observat că în timpul călătoriei am văzut foarte, foarte mulți fluturi. Simțindu-ne plini de lumină și iubire pe când mergeam lin de-a lungul drumului, L-am văzut cu ochii minții pe Iisus stând în mijlocul câmpului cu brațele desfăcute, chemând mulți fluturi. Ei veneau la chemarea Lui, portocalii și negri și frumoși, până l-au acoperit complet – aterizând pe brațele, pe mâinile și pe capul Lui. Era o imagine frumoasă, care mi-a adus liniște în inimă.

Simțind în acel moment că eram una cu Dumnezeu, m-am imaginat pe mine însămi chemând fluturi în același fel. În mintea mea era un moment minunat. Aș fi vrut să continue. Aș fi vrut să nu se mai termine niciodată. Apoi, îndoielile mele omenești mi s-au furișat în minte.

Poate că totul este o invenție a mea, mă gândeam eu.

Toate aceste sentimente și viziuni nu sunt nimic altceva decât creații ale propriei mele imaginații. Mă simțeam frustrată. Aș fi vrut să existe un mod prin care puteam *ști* că Dumnezeu este real și că eu sunt o parte din El. În acel moment, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea un semn și să Se reveleze într-un mod tangibil, chiar în timpul acestei călătorii.

Nu voiam să fiu nevoită să mai aștept. Voiam ca totul să se întâmple în timpul *acestei călătorii*, chiar aici, chiar acum. Pentru a face ca așa ceva să se întâmple, am folosit chiar cuvintele „Eu Sunt". Am spus *„Eu Sunt* pe punctul de a mi se da un semn". În seara aceea am poposit pe o insulă. Dimineața următoare am văzut un minunat răsărit de soare deasupra râului. Pe când încercam să mă trezesc, lumina soarelui strălucea pe apă, sub ochii mei. În timp ce ședeam la masă și priveam valurile de pe plajă, un fluture mare a apărut de nicăieri și a început să danseze în fața mea. Am tresărit când s-a rotit o dată în cerc, în jurul vârfului cortului în care fiul meu încă dormea. Am spus imediat: „O, cât ești de frumos! Vino să mă vezi!" Am întins mâna și am privit uluită cum fluturele a poposit pe ea.

* În multe țări, textul unor cărți este înregistrat pe casete audio. (N.T.)

Era atât de frumos! Aripile lui portocalii cu negru erau uriașe și perfecte și a rămas nemișcat timp de câteva secunde acolo, în palma mea. Fiul meu s-a trezit când mi-a auzit vocea și, scoțând capul din cort, a văzut fluturele pe mâna mea. Amândoi eram uluiți. Bineînțeles că *știam cine mi-a trimis darul*. Știam, pentru că eu îl cerusem.

Și știu că *putem* să-l cerem cu toții și că toți putem face aceasta, în momente de recunoștință și preamărire și pură unire cu Tot Ceea Ce Este. Dacă nu sunteți atenți, ați putea trece peste minunăția acelui moment. Sau ați putea accepta că a fost ceva drăguț, dar că asta nu dovedea nimic și că Janice exagera când spunea că înseamnă ceva.

Dar ce ați spune despre Bill Colson, din Lehi, Utah?

Respirația tatălui meu era dificilă și greoaie. De zile întregi se afla între viață și moarte. Întreaga familie stătea acolo, de veghe. Distrus de cancer, trupul slăbit al tatălui meu – care părea că dispare sub ochii noștri – era scuturat din când în când de ceea ce noi presupuneam a fi spasme de durere. Depășise capacitatea de a se plânge, întrucât nu mai rostise nici un cuvânt și nu mai deschisese ochii de 72 de ore.

„Doamne, Dumnezeule", a spus mama încet, așezându-se la un moment dat pe marginea patului „cât poate să mai dureze?"

Era trecut de ora unu noaptea și biata de ea era extenuată. Așa eram cu toții. Dar ei erau căsătoriți de 61 de ani. Nimeni și nimic nu o putea îndepărta acum pe mama de patul lui.

În acel moment am avut o conversație cu Dumnezeu.

„Chiar trebuie să sufere în halul ăsta?" L-am întrebat repede, în tăcere, în inima mea. „A fost un om bun, Dumnezeule. Și-a terminat treaba aici, nu a mai rămas nimic de făcut, nu mai e nimic de pus la punct. Te rog. Nu vrei să-l iei acum? Nu vrei să-i curmi durerea? Dacă ești aici, Dumnezeule – *și știu că ești* – te rog fă ca totul să se termine." Într-o clipă, respirația tatălui meu s-a ușurat. După trei minute a plecat.

Ușor. Ca și cum ar fi căzut într-un somn mai adânc. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Niciodată înainte nu m-am îndoit de Dumnezeu. Cu siguranță că nici nu mă *gândesc* să mă îndoiesc de El acum.

Coincidență? Sincronizare? Nu cred.

Un Moment de Grație? Da.

Momente de Grație sunt acele clipe când Dumnezeu intervine în viețile noastre în moduri foarte reale, foarte directe și foarte vizibile.

Acestea sunt momente în care se întâmplă ceva, de mai mică sau mai mare anvergură, care produce o Schimbare a Cursului. Ați trăit experiența unui Moment de Grație, atunci când ați luat în mână această carte.

2

Sunt multe locașuri

Bill Tucker a învățat lecția credinței cu 30 de ani în urmă, o lecție pe care nu a uitat-o niciodată. Și-a readus-o de multe ori în minte, pentru a-și reaminti că nimic nu este imposibil. Era nevoie doar de un singur lucru. De credință.

Pe vremea aceea, Bill nu vânduse niciodată o casă, deși avea licență de agent imobiliar și conducea o agenție imobiliară. Adesea stătea până târziu, seara, pentru a fi la dispoziția agenților care veneau după vizionări. Responsabilitatea lui era să revadă ofertele de cumpărare și nu voia să întârzie nici o tranzacție - sau să piardă vreuna - prin faptul că ar fi lipsit tocmai în clipa aceea.

Totuși, într-o seară, în timp ce se uita la ceas și căsca, a hotărât că ora zece era suficient pentru a ține un birou deschis. *Am să plec acasă*, și-a apus el. *Consider că e cazul să închid.* Dar atunci a auzit niște voci care veneau din biroul din față. *Cred că am uitat să încui ușa*, s-a gândit el în timp ce se ridica pentru a verifica.

„Îmi pare rău", s-a scuzat el în fața cuplului de tineri pe care i-a găsit acolo. „Biroul e închis". Erau o pereche mititică - ea avea cam un metru și jumătate și el doar puțin mai înalt. Doi copilași stăteau timizi în spatele lor.

„Știți, lumina era aprinsă", a spus femeia mititică. „Și dumneavoastră sunteți aici, nu-i așa ?", a adăugat ea cu o voce dulce.

„Da", a răspuns Bill dar, știți, eu sunt director, nu agent. Aștept ca agenții să se întoarcă pentru ca să închid".

„Noi suntem familia Johnson ... Ted și Amy. Trebuie să cumpărăm o casă astă seară, așa că va trebui să ne ajutați", a insistat ea.

„De ce astă seară, doamnă Johnson?" a întrebat Bill.

Ea a respirat adânc. „Deoarece trebuie să ne mutăm mâine."

Bill nu putea face nimic altceva decât să-și rostogolească ochii în cap.

„E imposibil, doamnă", a zâmbit el răbdător. „În primul rând, chiar dacă ar fi să găsim o casă care să vă placă în acest moment al nopții, va trebui să ducem oferta la proprietar, apoi va fi necesar să așteptați o posibilă contra ofertă. După aceea, trebuie să faceți o cerere la bancă pentru o ipotecă. Casa trebuie să fie evaluată și banca trebuie să vă împuternicească.

În nici un caz nu vă puteți muta înainte de șase săptămâni."

Ei, cred că le-am explicat destul de clar, s-a gândit el. Oamenii îl uimeau întotdeauna pe Bill. A chicotit în gând. Oare ea chiar credea că putea să intre în biroul lui la zece noaptea și să facă tot ce vrea cu cererea ei ridicolă? A deschis gura pentru a sugera că, poate, ar fi mai bine ca ei să se întoarcă a doua zi, pentru a-i putea prezenta unui agent, care ar putea să-i ajute, dar doamna Johnson părea a avea alte idei.

„Nu va fi nici un fel de problemă. Vom putea cumpăra o casă astă seară", a spus ea. *E-n regulă*, s-a gândit Bill. *Poate că ei aveau bani gheață pentru o casă. Aceasta ar grăbi cu siguranță întreaga procedură.* „Da? Pe ce vă bazați?", a întrebat el, politicos.

„Mă bazez pe faptul că I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea o casă până mâine dimineață, și El nu mă dezamăgește niciodată."

„Înțeleg. Păi, chiar dacă aș avea un agent disponibil, e mult prea târziu astă seară pentru a viziona ceva."

Ea nu părea a înțelege ce voia el să spună. „Sunteți autorizat, nu-i așa?", a insistat ea.

Bill a răspuns că era. „Dar eu nu am vândut niciodată o casă și nu sunt suficient de expert în asemenea probleme, pentru ca să aveți încredere în mine."

„Credeți în Dumnezeu, nu-i așa?".

Bill a zâmbit îngăduitor. „Bineînțeles. În privința asta nu există nici un dubiu. Dar ..."

Ea l-a întrerupt. „Credeți în miracole?"

„Păi ... da." De fapt, Bill trăise multe experiențe despre care credea că erau întâmplări uluitoare. Doamna Johnson și-a îndreptat spatele și a spus: „Uite ce este. Astăzi m-am rugat și I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea o casă ... ăăă, n-am putea sta jos?" Bill a dat din cap, arătând două scaune în fața biroului unui agent. S-a așezat și el în spatele biroului.

„I-am cerut lui Dumnezeu", a continuat femeia „să ne dea o casă în care să ne putem muta până mâine dimineață."

Sprâncenele lui Bill s-au ridicat.

„Nu avem unde locui", a spus doamna Johnson simplu. „Ne-am gândit să cumpărăm o casă pe bază de contract de la o doamnă în vârstă de aici din oraș, care a fost de acord să ne finanțeze. Noi suntem de la 400 km de aici, dar soțul meu a găsit un serviciu în oraș, așa că am împachetat și ne-am mutat. Când am ajuns aici, doamna nu eliberase casa încă, iar când am întrebat-o când pleacă ea ne-a spus că nu avea de gând să plece. Ea credea că putea face o înțelegere cu noi ca să locuim împreună. Așa că, ne-a cazat în pivniță.

Bill a fluierat încet, dând din cap. „E o poveste foarte ciudată", a spus el. În douăzeci de ani de când era în afaceri auzise o mulțime de povești cumplite, iar aceasta se plasa undeva în capul listei.

Doamna Johnson a continuat. „Bineînțeles că nu putem locui în pivnița acestei doamne. Avem copiii cu noi. Ne spălăm în fiecare zi în toaleta benzinăriei de pe stradă. Astă seară I-am cerut lui Dumnezeu să facă un miracol, deoarece nu putem continua în felul acesta. Așa că am mers prin oraș căutând o agenție imobiliară deschisă. Deci, iată-ne!"

Prin fereastra biroului, Bill putea vedea în parcare mașina lor veche și prăpădită.

„Câți bani aveți pentru plata pe loc?" Aproape că nici nu voia să audă răspunsul.

„O, dar nu avem deloc bani. Ted n-a mai putut lucra de zece ani încoace. Știți, el este un alcoolic recuperat și noi o luăm de la început, dar nu e ușor. Eu am lucrat ca chelneriță cu jumătate de normă."

Se cam îngroașe gluma, s-a gândit Bill. *Oare cum și-or fi închipuind ei că ar putea cumpăra o casă fără nici un ban?*

„V-ați susținut familia dintr-un salariu de chelneriță? De ce ați lucrat numai jumătate de normă?" s-a mirat Bill cu voce tare.

„A trebuit să o fac", a explicat doamna Johnson, pentru a putea lucra ca voluntar la biserica mea. Acest lucru este foarte important pentru mine. Dar ne descurcăm ... nu asta e problema. Problema este că nu avem unde locui. Vedeți dumneavoastră, noi nu facem mofturi. Vom lua cea mai ieftină casă pe care o putem găsi."

„De ce nu închiriați ceva?", a sugerat Bill. „Puneți-vă pe picioare, adunați niște bani și economisiți pentru o casă."

„Trăim de ani de zile în casă închiriată", a refuzat femeia. „E momentul să avem o casă a noastră. Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, o putem avea. Uite cum ne-a adus El la dumneavoastră!"

De, mda, chiar noroc, cucoană, s-a gândit Bill. În același timp, era intrigat de credința puternică pe care o dovedea această femeie. Și, la urma urmei, cine era el să intervină în miracolul ei? A scos agenda cu toate listele. La urma urmei, putea să se uite pe ea, și-a spus el cu un oftat interior.

„Iată una care costă 54.000 de dolari. Nu este în cea mai bună parte a orașului, dar e un preț destul de scăzut. Cât va câștiga soțul din noul său serviciu?"

Domnul Johnson, care până în acel moment tăcuse, a vorbit.

„Sunt mai mult decât norocos dacă-mi găsesc un serviciu. Mâine încep ca îngrijitor, cu șase dolari pe oră."

Bill i-a privit întrebător pe amândoi. „Asta nu e foarte mult", a spus

el. Și-a scos calculatorul și a făcut niște socoteli: „Mai puțin de 12500 de dolari pe an".

Bărbatul a aprobat din cap.

Bill a spus: „Maximul pe care vi-l puteți permite din acest salariu este o casă de 36.000 de dolari. Numai că nu există case cu acest preț. Și, chiar dacă ar exista, banca ar cere un avans în bani. E foarte puțin posibil acest lucru, domnule și doamnă Johnson".

„Dar ziceați că credeți în miracole", a spus doamna Johnson liniștită.

„Da", a zâmbit Bill „dar n-am spus că le și pot face".

Cei doi îl priveau fix. *Bine*, s-a gândit el. *Trebuie să le dovedesc cât de imposibil este tot ceea ce gândesc ei.* A ridicat receptorul și l-a sunat pe cel care se ocupa de casa despre care tocmai vorbiseră. „Vom face o ofertă", a spus el, dar deja știa care va fi răspunsul. La început, agentul a fost bucuros de telefon. Bill văzuse din agenda sa că acea casă era la vânzare de mai mult de un an, așa că s-a așteptat la această reacție. Dar atunci când celălalt a auzit că oferta era de 36.000 dolari, Bill a obținut a doua reacție la care se aștepta. Agentul a devenit indignat. Bill a trebui să insiste ca să-l convingă să ducă oferta la proprietar, amintindu-i că legea îl obligă să anunțe proprietarul de orice ofertă posibilă.

Câteva minute mai târziu, agentul a sunat. „Proprietarul are o contraoferă", a spus el mai puțin enervat acum, când o înțelegere părea posibilă. „E o ofertă bună. 45.000 dolari. Cred că ar trebui să o acceptați."

„Mulțumesc", a răspuns Bill cu sinceritate. „Lasă-mă doar să-ți explic care este situația. Clienții mei nu au bani puși de-o parte și câștigă foarte puțin. Sunt fericiți dacă găsesc o bancă să le împrumute 36.000 dar în nici un caz 45.000. Continuăm să negociem pentru 36.500."

„Sunt sigur că proprietarul nu o să accepte", a răspuns agentul cu un ton neutru.

Bill a răspuns: „Nu ai dreptul să faci o asemenea afirmație. Ai se cere să prezinți contraoferta noastră." Începuse deja să intre în starea de spirit a celorlalți. La urma urmei, acesta ar putea fi un exercițiu interesant.

Agentul a sunat din nou în cinci minute. „Am făcut oferta și proprietarul acceptă să arăt casa. Credem că atunci când cumpărătorii o vor vedea, vor accepta prețul nostru.

„Nu cred că pot", a răspuns Bill.

„Am văzut lucruri și mai ciudate", a răspuns agentul. „Hai să le arătăm casa."

„În regulă", a acceptat Bill și a spus la revedere. I-a comunicat familiei Johnson despre ce era vorba. Ei ședeau zâmbind. Lui Bill nu-i venea să creadă că au ajuns atât de departe. Bineînțeles că a doua zi dimineață își

vor da seama de inutilitatea acestui demers, dar acest lucru făcea parte din activitatea unui agent imobiliar. Erau oameni drăguți și el era dispus să-i ajute, până când vor înțelege singuri despre ce-i vorba.

A doua zi dimineață, în timp ce Bill mergea cu mașina înspre acea casă, își imagina cu tristețe cum trebuie că arata. La urma urmei, era cea mai ieftină casă despre care știa și în partea cea mai proastă a orașului. Strada era desfundată. Pretutindeni erau mașini abandonate și terenuri neîngrijite. Bill a oftat și a oprit în fața unei porți modeste.

Agentul îl aștepta acolo, familia Johnson era alături cu o expresie plină de speranță pe față. Lui Bill îi era groază de șocul pe care-l vor avea. Era bucuros că meseria lui nu implica de obicei vinderea directă de case și astfel nu îi făcea pe oameni să fie dezamăgiți în mod direct.

Când agentul a deschis poarta, lui Bill i s-a tăiat respirația. Căsuța era minunată! Domnul și doamna Johnson zâmbeau. Era vopsită foarte frumos în roșu și alb și avea transperante la toate ferestrele. Când au intrat pe ușa din fața, Bill a observat covoare și linoleum noi. Toată lemnăria fusese vopsită, iar în bucătăria micuță erau dulapuri și rafturi noi noute. Casa era imaculată și complet dotată cu mobilă nouă, în toate camerele, care intra în preț. Era o bijuterie!

„O luăm!" , a țipat doamna Johnson fericită.

„Grozav. Haideți să mergem la proprietar și să încheiem afacerea", a spus agentul strălucind. Cele trei mașini au ieșit din cartierul de mahala și au intrat într-o suburbie frumoasă, oprind în fața unui domeniu extins. Ușa le-a fost deschisă de un om mare cât un urs, îmbrăcat în salopetă.

„Bună ziua la toată lumea. Eu sunt George Rockwell", i-a salutat el călduros și i-a condus într-o bucătărie veselă unde soția sa a turnat cafea pentru toată lumea.

Când s-au așezat pe scaune, domnul Rockwell l-a privit pe domnul Johnson direct în ochi. „Ce-i cu dumneata, omule? De ce nu vrei să oferi familiei tale o casă cu tot ce-i trebuie, la un preț rezonabil?"

„Ei bine, domnule", a început domnul Johnson să vorbească, privind în jos, înspre ceașca de cafea. „Vreau să fac asta. Agentul îmi spune că nu pot să-mi permit mai mulți bani." Era greu să suporte vecinătatea masivă a lui Rockwell. „Știți, eu sunt un alcoolic recuperat. N-am mai lucrat de zece ani. Acum nu mai beau și am primit un serviciu la uzina Harnischfeger."

Domnul Rockwell părea surprins.

„Harnischfeger! Cine te-a angajat acolo?

„Un tip drăguț, pe care-l cheamă Rogers. Charley Rogers." Rockwell s-a ridicat și i-a întins mâna. „Îți dau casa pentru 36.500 de dolari."

Bill aproape că s-a înecat cu cafeaua. „Scuzați-mă", a spus el, de îndată ce și-a recăpătat suflul „nici măcar nu suntem siguri că putem găsi o bancă să le dea împrumutul."

„Nici o problemă", a venit răspunsul. „O să-i finanțez eu însumi."

„Domnule Rockwell", a continuat Bill „acest cumpărător nu are nici un fel de credit".

„Dumneata pe cine reprezinți, domnule Tucker?", a întrebat proprietarul. Apoi vocea i s-a înmuiat. „Uite ce se întâmplă, eu tocmai m-am pensionat din postul de administrator al uzinei Harnischfeger, după 36 de ani de muncă. Acum 15 ani, Charley Rogers a venit la mine și era și el un alcoolic recuperat. Mi-am asumat riscul și l-am angajat - și totul a fost perfect. Dacă acest om este apreciat de Charley, atunci îl apreciez și eu. Îi dau casa chiar acum, la acest preț!"

Cei doi agenți se uitau unul la altul, neputând să creadă. Li s-a oferit tuturor o a doua ceașcă de cafea și Rockwell a început să spună povestea casei care, în curând, urma să aparțină domnului și doamnei Johnson - o casă care s-a dovedit a fi foarte dragă inimii lui.

Tatăl său construise casa și George Rockwell a trăit toată viața acolo, s-a căsătorit și și-a crescut copiii în acea clădire. Toate finisajele le-a făcut el însuși. Soția sa a ales covorul și mobila. Singurul motiv pentru care el și doamna Rockwell au fost obligați să se mute, în cele din urmă, a fost că doreau să-și investească banii în ceva mai substanțial, ceva care să poată produce un venit mare, întrucât fiul lor, care suferea de sindromul Down, urma să aibă în permanență nevoie de bani după moartea lor.

Familia Johnson era strălucitoare, acum când soarele intra vesel prin fereastră, iar Bill a simțit cum o lacrimă îi coboară din colțul ochiului, în timp ce același lucru se întâmpla și cu celălalt agent.

„Putem să ne mutăm astăzi?", a întrebat Amy Johnson, plină de speranță. Rockwell a băgat mâna în buzunarul salopetei și a scos un set de chei. „Sunteți invitații mei!", a zâmbit el larg și a pus cheile în mâna doamnei Johnson. Ea l-a privit pe Bill și i-a făcut cu ochiul. El i-a răspuns în același fel. Prin urmare, s-a gândit el, asta înseamnă a vinde case - și asta înseamnă viața. Un miracol după altul.

* * *

Există multe mesaje minunate în *Conversații cu Dumnezeu*, dar nici unul dintre ele nu este mai important decât această unică frază:

Viața se desfășoară conform cu intențiile noastre.

Această trimitere la *CCD* ne ajută să înțelegem relația dintre noi înșine și Dumnezeu, cât și procesul vieții însăși. Viața nu este un proces de

descoperire, adică „Hai să vedem ce se mai întâmplă". Viața este un proces de creație, adică „Hai să *alegem* ce se întâmplă".

Ni s-a spus că suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Ei bine, Dumnezeu este *Creatorul*. Dumnezeu creează.

Deci, dacă suntem *cu adevărat* făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, atunci și noi trebuie să fim creatori. Acest lucru este, fără doar și poate, adevărat. Întrebarea este, care e procesul prin care noi creăm?

Răspunsul este: prin intențiile pe care le avem.

„Îl ajutăm pe Dumnezeu" atunci când ne este clar care ne sunt intențiile. Prin aceste instrumente, noi ne alăturăm lui Dumnezeu în actul de co-creație conștientă. Noi folosim *puterea* lui Dumnezeu *în mod conștient*, pentru a produce un anumit rezultat.Povestirea despre domnul și doamna Johnson ilustrează în mod clar acest lucru. Totuși, întrebarea pe care o ridică această poveste în mințile celor care se gândesc mai profund la ea este: ce a fost mai întâi, oul sau găina? Adică, credința profundă a doamnei Johnson în miracole a fost cea care *a produs* miracolul? Sau miracolul era deja acolo, *înainte* ca ea să creadă în el, sau să se gândească măcar la el - și, tot ceea ce a trebuit ea să facă, a fost *să vadă că el este acolo?*

Ce a produs miracolul? Aceasta este întrebarea.

Conversații cu Dumnezeu ne spune că *intențiile* doamnei Johnson sunt cele care i-au permis să trăiască experiența acestui rezultat anumit, din alte multe rezultate posibile.

Să fie asta adevărat? Dacă e așa, cum funcționează totul?

Aceasta este întrebarea pe care Teologia Gândirii și-o pune. Teologia Gândirii este un nume pe care eu l-am dat acelei forme de teologie care caută să înțeleagă *cum* se întâmplă totul, nu doar *de ce* se întâmplă.

Pentru unii, este suficient să știe că *motivul (de ce-ul)* pentru care doamna Johnson a reușit să cumpere o casă într-o zi este pentru că a avut *credință*. Pentru alții, întrebările sunt mult mai profunde. Cum *acționează* credința? *Cum* anume duce ea la rezultatul dorit?

Conversații cu Dumnezeu a devenit o carte cu un succes atât de uriaș, tradusă în peste 27 de limbi și citită de milioane de oameni din lumea întreagă, deoarece ea explică - probabil pentru prima dată într-un mod pe care omul de rând îl poate înțelege - De ce-ul Vieții. Toate cărțile *Cu Dumnezeu* care au urmat, inclusiv *Prietenie cu Dumnezeu* și *Comuniune cu Dumnezeu* au extins și au elaborat această temă, astfel încât, acum, noi cunoaștem *mecanismul* prin care Dumnezeu vine în viețile noastre, minunile pe care le face. Iar aceste clipe ale venirii lui Dumnezeu sunt ceea ce eu am numit Momente de Grație.

Bineînțeles că, în sensul cel mai strict, Dumnezeu nu „vine cu ade-

vărat în viețile noastre". Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci ar însemna că există momente în care Dumnezeu *nu este* în viețile noastre. Iar acest lucru *nu* este adevărat. Nu este adevărat, pentru simplu motiv că așa ceva nu este cu putință. Ar fi cu putință, numai dacă Dumnezeu și noi am fi separați unul de celălalt. Dacă Dumnezeu este separat de noi, atunci ar putea exista momente când Dumnezeu este „cu noi" și momente când nu este.

Cauza pentru care El să fie „cu noi" sau „nu cu noi" ar putea deveni, atunci, subiectul unei întregi religii și a unor sisteme complete de credință. Ne-am putea dedica vieți întregi și multe cărți întrebării fundamentale: ce anume Îl aduce pe Dumnezeu în viețile noastre?

Dar ce ați zice dacă Dumnezeu este deja în viețile noastre?

Ce ziceți dacă Dumnezeu nu ne-a *părăsit* niciodată? Dacă Dumnezeu nu ne-ar putea părăsi, chiar dacă ar vrea să o facă, deoarece Dumnezeu și noi suntem Una? Ce-ar fi dacă *acest lucru* ar fi adevărat?

Printre multe alte lucruri, acesta a ridicat un alt set de întrebări fundamentale. Nu ce anume L-ar putea aduce pe Dumnezeu în viețile noastre, ci *ce avem de gând să facem cu El, acum că, în sfârșit, înțelegem că a fost întotdeauna cu noi*? În felul acesta, *Conversații cu Dumnezeu* răstoarnă totul - întorcând întrebarea cu susul în jos, ajungem să obținem răspunsuri cu totul diferite. Dacă Dumnezeu și doamna Johnson sunt Una, atunci nu se pune problema că doamna Johnson Îi cere lui Dumnezeu să-i găsească o casă într-o zi. Mai degrabă, ideea este că doamna Johnson *cheamă* acest rezultat. Acest lucru se face prin mecanismul intenției.

Se poate îndoi cineva că a fost *intenția* doamnei Johnson să găsească o casă în 24 de ore și să se mute în ea, indiferent de faptul că toți ceilalți spuneau că era sau că nu era posibil?

Mulți oameni și-au văzut visele de-o viață nerealizate, deoarece nu au înțeles ce era scris acolo. Ei au acceptat ceea ce altcineva le-a spus că era sau nu era posibil să se împlinească. Au fost martorii destrămării propriilor lor vise. Cu toate acestea, stabilirea unei intenții ferme poate *răsturna* procesul de încheiere a visului, printr-un proces miraculos de întoarcere pe care eu îl numesc *de-terminare*.

De-terminarea realmente „pune capăt sfârșitului". El oprește oprirea. El încheie încheierea și permite oricui să o ia de la capăt, să o ia de la început. În anumite cercuri creștine, acest lucru se numește a te naște din nou.

Conversații cu Dumnezeu numește aceasta miracolul re-creării, în care noi ne re-creăm pe noi înșine din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine Suntem. Niciodată să nu subestimați puterea determinării, a hotărârii. Acest lucru ne e reamintit de povestea lui Bill Tucker și a familiei Johnson.

3

În plină călătorie

David Daniel este un înfocat jucător de pocher, astfel încât cunoaște totul despre probabilități. Experiența pe care a avut-o ca student la începutul anilor '70, l-a învățat la nivel visceral cât de nepotrivit este să spui că există ceva ce se numește „coincidență".

David tocmai începea anul întâi la universitatea din California de Sud. Fiind membru al unui program de rezidențiat, cu notă maximă la cursul de Relații Internaționale, el a fost invitat să studieze timp de un an la Universitatea din Tunis, aflată în capitala Tunisiei, în Africa de Nord. Totul promitea a fi o aventură grozavă.

Părinții lui David l-au încurajat să-și petreacă o parte din timp călătorind prin Europa, înainte de a începe anul școlar, în mijlocul lui septembrie. Totuși, ei erau destul de îngrijorați - lucru absolut de înțeles. David nu avea decât 19 ani. Trebuia să zboare cu avionul până la Paris, apoi să călătorească pentru un timp prin toată Franța, înainte de a ajunge în Tunisia. Chiar și David, deși era încântat, avea o strângere de inimă în privința acestei călătorii. Încă nu avea 20 de ani și era pe punctul de a-și croi un drum într-o civilizație absolut străină. *Ei,* se gândea el, *aceasta putea fi o adevărată experiență din care să învăț mult ... sau un dezastru total.*

Când tânărul cu părul prins în codiță, îmbrăcat în pantaloni de blue jeans peticiți, a sosit la aeroportul Kennedy cu rucsacul în spate, se simțea dornic de experiență, dar stânjenit de faptul că nu mai fusese *nicăieri* plecat de acasă. *Oare o să meargă totul bine?* se gândea el. *Dumnezeule, Parisul! Și Tunisia! Ce am să fac când o să ajung acolo? Nici măcar nu le vorbesc limba! Și nu cunosc absolut pe nimeni.*

Puțin enervat de îndoielile de ultimă clipă, David se plimba prin aeroport, încercând să nu se mai gândească că ceva s-ar putea să nu meargă bine. Dat fiind faptul că ajunsese cu multe ore înainte de zborul transoceanic de la miezul nopții, avea mult timp la dispoziție ca să fie îngrijorat.

În cele din urmă, s-a hotărât să meargă în Manhattan pentru a-și petrece o parte din timp vizitând cartierul. Întrucât dorea să-și economisească banii, s-a gândit să facă autostopul. Nu mai fusese niciodată în New York.

Ar fi o aventură grozavă pentru o după amiază, s-a gândit el, *și o să*

găsesc cu ușurință un mijloc de transport în fața aeroportului.

Complet greșit. Mașinile treceau în goană pe lângă el, neluându-i în seamă degetul ridicat. *Doamne, nici măcar nu pot să ajung la New York,* își spuse David. *Cum îmi închipui eu că o să mă descurc în Franța.*

Tocmai când era pe punctul de a renunța să mai viziteze Manhattanul, un vehicul a încetinit și s-a oprit în fața lui.

„Încotro vrei să mergi, fiule?", a întrebat un bărbat plăcut, care se afla la volan.

„În Manhattan", a răspuns David, plin de speranță. „Mă gândeam să mă plimb un pic pe acolo, înainte să plec la Paris diseară."

„Eu nu merg chiar în Manhattan, dar pot să te duc o bucată de drum, și apoi să te las undeva de unde poți lua un autobuz."

Încântat, David a sărit înăuntru. Lucrurile luaseră o întorsătură spre bine, zâmbi el în sinea sa. Complet greșit.

David a fost surprins când omul a tras mașina în spatele unei insule din mijlocul sistemului de autostradă și i-a făcut semn să se dea jos. „Ce s-a întâmplat?" a întrebat el nervos.

„Până aici te pot duce", a spus șoferul și a răspuns expresiei uluite a lui David, zicând: „Ți-am spus că nu te duc tot drumul."

Erau cel puțin patru opțiuni de ieșire din autostradă care porneau din acel punct, toate mergând în direcții diferite, înspre părți diferite ale orașului. David nu avea habar unde se află, sau cum să ajungă unde voia să meargă. Iar în această stare de împietrire bruscă, nici măcar nu a avut prezența de spirit de a-l întreba pe șofer. Nu putea auzi nimic altceva decât „Fiule trebuie să te dai jos". I-a mulțumit omului și s-a dat jos pe insula din mijlocul autostrăzii. Acum, pe când privea la traficul de vârf, pe David l-a copleșit disperarea. *Nu o să mai găsesc nici un fel de mașină aici,* a gândit el fără speranță.

Chiar dacă cineva *ar vrea* să se oprească - lucru absolut improbabil - acea persoană ar trebui să meargă spre Manhattan și nu spre una dintre celelalte ieșiri. Nu putea nici să meargă spre un loc mai convenabil, sau înapoi la aeroport. Era prins în mijlocul mai multor benzi de trafic și se afla într-o încurcătură teribilă.

Resemnat, și-a mutat rucsacul pe celălalt umăr și a ridicat degetul. Mașinile treceau cu sutele. A trecut o oră ... apoi încă o oră. David vedea fețele șoferilor care se îndreptau hotărâți spre destinația lor. Nu-l observa aproape nimeni, iar atunci când îl vedeau se uitau la el uimiți sau, încă și mai rău, amuzați. David își imagina cam ce gândeau oamenii aceia.

„Puștiul ăsta chiar și închipuie că cineva o să-l ia *de aici*?" David era absolut de acord. Pentru el, perspectiva apărea foarte întunecată.

Încercând să-și facă o strategie în privința a ceea ce putea face în caz că nimeni nu se va opri să-l ia *vreodată*, a hotărât că, atunci când ora de vârf se va încheia, va traversa benzile și se va îndrepta spre o stație de autobuz. A început să-și facă griji. Dacă nu se întâmpla ceva foarte repede, nu-i mai rămânea timp să meargă în Manhattan. Va trebui să se întoarcă la aeroport pentru a prinde avionul spre Paris - și se va putea considera norocos dacă va mai ajunge la timp.

Deja începea să gândească negativ. *Sunt cam expus aici*, a început să-și spună în sinea sa. *Se poate întâmpla orice. Și chiar dacă ar fi să oprească o mașină de poliție, asta m-ar putea ajuta, dar ar putea și să mă bage în bucluc. Pe autostradă nu ai voie să faci autostopul. Aș putea fi reținut de poliție și apoi aș pierde avionul ...*

În mijlocul acestor gânduri negre, David s-a oprit. *Ia stai o clipă, toate astea sunt o nebunie! Nu o să se întâmple nimic rău.* A dat din cap. *Trebuie să gândesc pozitiv.* Câteva minute mai târziu, a observat că o mașină modernă a încetinit, iar șoferul se uita la el cu milă. Apoi a privit cu uimire cum mașina s-a oprit lângă el. Șoferul i-a făcut semn să se urce.

„Mulțumesc, mulțumesc, *mulțumesc*", repeta David recăpătându-și suflul, după care și-a înșfăcat rucsacul și a fugit către ușa deschisă.

„Mergeți în Manhattan?", a întrebat David imediat. Acum știa că era foarte important să i se răspundă la această întrebare, înainte ca mașina să pornească. Nu dorea să se trezească pe o altă insulă, în mijlocul unui alt nod cumplit de benzi de circulație!

Șoferul l-a privit pe David cu ochi negri adânci. „Da, Manhattan", a răspuns el cu un accent moale. Au mai mers cam un kilometru, înainte să vorbească din nou. David l-a întrebat: „De unde sunteți?"

„Eu sunt din Tunisia. Din Africa de Nord."

„Ceee? Dacă ar fi putut pune frână, ar fi făcut-o. „Sunteți din Tunisia?", s-a bâlbâit el.

„Da, dar n-am mai fost de multă vreme acasă. De fapt, de câțiva ani, locuiesc la Paris și luna aceasta m-am mutat la New York. Practic medicina în Manhattan."

„Ați locuit în Paris? Sunteți din Tunisia și ați locuit în Paris?"

David nu-și putea crede urechilor. „Eu tocmai *plec* în Tunisia și mă opresc în Paris pentru o lună!"

Ochii omului au strălucit și pe față i-a apărut un zâmbet, „Păi, se pare că am ales pasagerul potrivit. Poate că te ajut în privința călătoriilor tale."

Timp de 45 de minute cât a durat călătoria spre Manhattan, David și doctorul s-au angajat într-o discuție vioaie legată de toți oamenii și toate locurile care vor constitui o parte din viața lui David în anul următor.

Șoferul i-a dat lui David numele câtorva prieteni apropiați și a câtorva cunoștințe. Ei puteau să îl informeze în legătură cu cele mai bune locuri unde să meargă și ce anume să viziteze, restaurantele și galeriile de artă, apartamente de închiriat, oameni pe care să-i cunoască - toate lucrurile de care David avea nevoie pentru a-și face cât mai plăcută vizita în Franța, ceea ce însemna mult mai mult decât putea să afle un simplu turist.

Chiar de a doua zi, la scurt timp după ce a aterizat pe aeroportul internațional Charles de Gaulle, David a început să culeagă roadele călătoriei sale în Manhattan. În cele din urmă. a fost invitat să locuiască într-o cameră din apartamentul unui cuplu al cărui nume și număr de telefon din Paris îi fuseseră date în timpul călătoriei spre Manhattan.

Câteva săptămâni mai târziu, contactele care i-au fost date pentru Tunisia i-au permis lui David să se acomodeze cu Universitatea și să se simtă la largul lui mult mai repede decât a crezut că va fi posibil în acel oraș îndepărtat, cu o civilizație foarte diferită. Și-a găsit locuri pe care să le frecventeze, unde să locuiască și să lucreze cât timp era student - așa că, practic, a avut foarte puține griji. Întreaga experiență s-a desfășurat bine.

Dar viața lui David - încrederea sa în sine, oportunitățile de viitor care au decurs din această experiență - ar fi putut fi ... nu, *ar fi fost* ... complet diferite, dacă acest om amabil, acest om *anume* nu s-ar fi oprit să ia un tânăr hippie disperat, care stătea cu un deget în sus, făcând autostopul în mijlocul autostrăzii într-o dimineață de vară în New York.

David nu și-a mai văzut niciodată binefăcătorul. Timp de săptămâni întregi el a scris scrisori ca să-i mulțumească omului pentru ajutorul lui amabil, dar nu i s-a răspuns niciodată. În cele din urmă, David și-a dat seama că acea întâlnire întâmplătoare a servit unui scop mai înalt din viața sa și că nu era absolut nevoie să-l mai caute pe doctor. Întâlnirea importantă avusese loc și ea așezase cursul vieții lui David în timpul acelui an când era student în străinătate.

Acum, când David povestește foarte des această istorioară, unii oameni tratează cu ușurință contextul cosmic în care David o plasează. Dar nici unul dintre ei nu poate să nu fie uluit de sincronizarea a ceea ce s-a întâmplat pe autostradă.

„Modul în care acest lucru mi-a făcut cel mai mare serviciu", spune David „altul decât darul evident de a-mi face călătoriile mai plăcute, este că mi-a arătat fără echivoc că există în viață momente în care apar miracole - și că acestea nu trebuie trecute cu vederea și lăsate neanalizate. Există un scop și un înțeles în totul. Avem ocazia unică de a acorda atenție - sau de a nu acorda - și, în felul acesta, să ne determinăm cursul vieții."

* * *

Acum câțiva ani, am căpătat o învățătură extraordinar de înțeleaptă de la Werner Erhard, un profesor extraordinar care a creat antrenamentele EST*. El a spus: „Viața se rezolvă în procesul Vieții însăși."

Aceste 7 cuvinte sunt cele mai încurajatoare din câte am auzit vreodată. Ele mi-au permis să mă *relaxez* în privința vieții și să-i acord o șansă.

Propria mea formulare a acestei înțelepciuni apare în cinci cuvinte: **Dumnezeu este de partea noastră.**

Cred acest lucru cu tărie și din plin. El stă la baza unei cărți întregi, *Prietenie cu Dumnezeu*, care a apărut în 1999. Ea este la baza întregii mele filozofii și a modului meu de a înțelege viața. Cred că Dumnezeu demonstrează în fiecare clipă a fiecărei zile faptul că este „de partea noastră" - iar în unele zile acest lucru se arată într-un mod mai dramatic decât în altele. Povestea lui David Daniel este un exemplu puternic.

Cred că avem cu toții povești de genul acesta. Cred că putem cu toții scoate în evidență momente din viața noastră când au apărut minunate sincronizări, întâlniri întâmplătoare fericite, coincidențe, noroc - sau oricum alegem să le spunem. Eu le numesc Momente de Grație. Ele formează o categorie anumită, dintr-o gamă mai largă de astfel de momente prin care văd că trecem cu toții - dar numai câțiva dintre noi o fac într-un mod conștient.

Când o facem în mod conștient, când recunoaștem aceste Momente de Grație ca ceea ce sunt ele cu adevărat, se întâmplă ceva cu totul remarcabil. Ele încep să se înmulțească. Asta, deoarece cu cât știm mai mult ce se întâmplă, cu atât știm mai mult ce se întâmplă.

Stați să văd dacă pot să mă exprim mai clar.

A fi conștient de ceva este cheia spre conștiență și conștiența este cheia spre creație. Cu cât devenim mai intens conștienți, cu atât devenim și mai conștienți. Starea de a fi conștient este ceva ce evoluează, ceva ce se hrănește din ea însăși. După ce devii Conștient, devii conștient că ești Conștient. Apoi, devii conștient că ești conștient de faptul că ești Conștient - și așa mai departe, până când atingem nivelul suprem de Conștiență Totală.

Când devenim Conștienți că există în viață ceva ce se numește Momente de Grație, începem să le recunoaștem foarte repede. Faptul că le recunoaștem mai repede, ne permite să beneficiem de ele cu mai multă ușurință. Unui observator întâmplător i se poate chiar părea că le creăm noi.

* Tratament făcut cu intenția de a-i ajuta pe oameni să ajungă la evoluție psihologică, în care ei petrec multe ore în grupuri mari, lipsiți de mâncare și apă, sub supravegherea brutală a unor prsoane special antrenate. Erhard Seminars Training - Seminarii de Antrenament Erhard, după Werner Erhard, om de afaceri American, care a inventat acest sistem. (N.T.)

Într-un anumit sens, noi *chiar* le creăm - dacă acceptăm definiția „creației" ca fiind actul de a vedea ceva care este deja acolo (și, astfel, de a obține avantaje din aceasta). Spus mai simplu, noi nu trebuie să creăm nimic. Trebuie doar să folosim spre beneficul nostru tot ceea ce a fost deja creat. *Și mai trebuie să știm cu siguranță că putem face acest lucru.*

Acum este momentul în care totul intră în ceață. Nu este cu adevărat în ceață, dar pare a fi.

În cazul doamnei și domnului Johnson, am spus că *intenția* este cea care oferă posibilitatea să apară miracole, cum ar fi să găsești și să cumperi o casă în 24 de ore, practic fără nici un ban. Noi ne-am întrebat, ce anume produce miracolul. Oare miracolul se afla acolo, înainte ca doamna Johnson să creadă în el, sau - într-un anumit sens - ea *l-a pus* acolo prin credința ei?

Acum spunem aici că noi „trebuie doar să folosim înspre beneficul nostru tot ceea ce a fost deja creat". Acest lucru pare a răspunde la întrebare, sugerând că miracolul era deja la locul lui și că tot ceea ce a trebuit să facă doamna Johnson a fost *să-l vadă acolo*, probabil prin credința ei.

Dar credința este un lucru înșelător. E foarte greu pentru mulți oameni să creadă ceva ce ei „nu cred". Dacă ceva este „de necrezut", cum poate cineva să ajungă să creadă? Cum poate o persoană „să capete credință"?

Eu am observat că „credința" se capătă în trei feluri: observând, trăind ca experiență și hotărând. Noi putem *observa* cum se rezolvă lucrurile pentru alți oameni (citind cărți ca aceasta!), putem *trăi ca experiență* modul în care se rezolvă lucrurile (așa cum a făcut David Daniel!), sau putem stabili încă dinainte, cu fermitate, *intenția* noastră în privința modului în care urmează să se rezolve totul (drumul pe care a mers doamna Johnson).

De fapt, acesta poate deveni un proces alcătuit din trei părți - în pași. Mai întâi, auziți despre miracole care li se întâmplă altor oameni. Apoi, aflând despre mai multe asemenea cazuri, vă ridicați starea de conștiență și începeți să observați că și voi primiți miracole în viața *voastră*. În cele din urmă, primind suficient de multe, hotărâți că miracolele sunt ceva obișnuit și începeți *să le așteptați* - chiar *să le cereți* - stabilindu-vă intențiile!

Este interesant faptul că nu trebuie să fie parcurși toți acești pași. Și nici nu trebuie să fie parcurși în această ordine. Se poate face un „salt" peste un pas, sau se poate schimba ordinea lor.

Ceea ce s-a întâmplat pentru David Daniel în ziua aceea când a vizitat pentru prima dată orașul New York ca student, a fost un moment care putea „părea a fi" un inconvenient uriaș, dacă nu chiar un dezastru. Adevărul este că a fost un Moment de Grație, un moment de Intervenție Divină, din care nu putea să iasă decât ceva foarte bun.

Forța lui nu constă numai în efectele pe care le-a avut asupra vieții

lui David pe termen scurt, dar și în *credința* și în *cunoașterea* pe care le-a stabilit în viața sa pe termen lung.

Acum David știe - și a știut încă din acea zi când era foarte tânăr - că viața se rezolvă în procesul vieții însăși și că Dumnezeu este de partea noastră. În mintea lui nu există nici un dubiu în această privință, deoarece el a trăit direct o asemenea *experiență* și îi este clar acum ce înseamnă Procesul Vieții și cum acționează el. David a trecut direct la Pasul al doilea.

Frumusețea „sistemului" este că limpezimea lui produce încă și mai multe asemenea întâmplări, aduce încă și mai multe asemenea rezultate. Asta, deoarece intuiția lui îi permite să vadă totul în mod diferit, iar *aceasta* îi permite *să trăiască experiența* în mod diferit. Și *să o aștepte*.

Acum, el poate trece la Pasul al treilea.

Dar, înainte de „Miracolul petrecut când a făcut autostopul", David era foarte îngrijorat și se întreba cum va ieși din toată această încurcătură. Pe de altă parte, înainte de Miracolul cu Casa, doamna Johnson nu era deloc îngrijorată - deși miracolul de abia urma să se întâmple.

Ce anume a dus la această diferențiere? *Intenția*. Doamna Johnson a trecut direct la Pasul al treilea. Nu cunoaștem destul din antecedentele poveștii ei pentru a ști dacă ea a sărit până la acel pas, sau a ajuns acolo trecând prin pasul 1 și 2. Și, desigur, asta ni-ci nu contează. Ceea ce contează este că ea și-a stabilit obiectivul și nu a existat niciodată nici un dubiu. Nu și-a dat voie să cadă în gânduri negative - ceea ce se întâmplă adesea atunci când lucrurile nu merg bine. Nu și-a permis niciodată să slăbească forța intenției ei, cedând în fața a ceea ce părea că se întâmplă. Neslăbind forța intenției, ea a ținut totul *în tensiune*.

Acesta este un secret al vieții. Folosită așa cum trebuie, tensiunea este bună. Eu vorbesc aici despre ceea ce psihologii numesc „tensiune creatoare". De fapt, *exact* despre asta vorbesc: tensiune care *creează*.

Atunci când totul este ținut într-o tensiune creatoare, forțele de energie opuse sunt folosite una împotriva celeilalte, pentru a ține totul la locul lui. În felul acesta ținem totul la loc, atunci când tuturor ni se pare că totul se prăbușește, că nimic nu merge, că nimic nu are nici un rost.

Totul se prăbușește, atunci când *relaxezi* tensiunea, atunci când renunți, când scapi totul de sub control cum fac copiii într-unul din jocurile lor - numai atunci totul se prăbușește. Trucul este să rămâi în tensiune, până ce tot ceea ce îți opune rezistență cedează în cele din urmă. Atunci nimic nu se mai distruge, *totul se așează la locul lui*.

Exact asta s-a întâmplat cu domnul și doamna Johnson.

David Daniel a fost norocos că schimbarea lui de gândire, trecerea la negativitate acolo, pe insula din mijlocul traficului, a fost scurtă și nu a

generat destulă energie negativă pentru a-i pune capăt visului de a ajunge în Manhattan și înapoi la aeroport, la timp ca să prindă avionul.

El și-a curmat gândirea negativă exact la timp și „a oprit oprirea". Sau a oprit incapacitatea lui de a primi ceea ce era bun pentru el. El aproape că și-a terminat propriul bine, dar a întors cursul prin procesul pe care l-am numit ‚a fi hotărât'.

Priviți și mirați-vă, iată un miracol! Nu numai că cineva care merge spre Manhattan apare de nicăieri, dar este și cea mai potrivită persoană pe care ți-ai putea-o imagina pentru situația de față. Astăzi, David povestește că viața sa a fost „plină de asemenea întâmplări". Fără îndoială că acest lucru e adevărat. Asta, deoarece trăim ca experiență ceea ce gândim. Iar dacă ceea ce gândim este că circumstanțele prezente - *oricare* ar putea fi ele - ne vor duce, în cele din urmă, spre cel mai mare bine al nostru, atunci nu este nici o îndoială că așa va fi.

Nu se poate să se întâmple altfel, deoarece experiența voastră nu este ceva care se întâmplă. Ea este ceva care voi *credeți* că se întâmplă. Adică, nu este ceva ce „se desfășoară", este ceva ce voi *simțiți* în privința a ceea ce este în curs de desfășurare.

Ceea ce simțiți în privința a ceea ce este în curs de desfășurare, e ceea ce se desfășoară în interiorul vostru. Se desfășoară în inima voastră, în sufletul vostru și în mintea voastră. Aceasta se înregistrează în toate trei, iar această înregistrare este ceea ce voi numiți *experiență*.

Doi oameni pot auzi aceeași piesă muzicală și pot trăi experiențe complet diferite. Același lucru se întâmplă și când e vorba de doi oameni care mănâncă aceeași mâncare, de doi oameni care fac sex, de doi oameni care fac orice. În cazul în care, de fiecare dată când vă aflați „în pom" (așa cum părea a fi David pe insula aflată în mijlocul traficului de pe autostradă), sunteți *conștienți* că ceea ce vă așteaptă este o oportunitate și nu un obstacol, atunci nu veți aluneca spre gândire negativă - și tot ceea ce este legat de experiența pe care o trăiți în acea circumstanță se va modifica.

Aceasta este ideea.

Iar ideea mai extinsă este că nici măcar nu trebuie să știți că ceva bun vi se întâmplă, pentru ca aceasta să se întâmple. *Aceasta se întâmplă, chiar dacă o știți sau nu*. Dar, dacă doriți *să trăiți experiența* „binelui" care se întâmplă, trebuie *să-l vedeți ca atare*.

Aceasta este starea de conștiență. Asta înseamnă ea.

Trucul în viață este să observați - pur și simplu *să observați* - ce se întâmplă, fără să judecați. Nu-l numiți într-un fel sau altul.

Nu cădeți în capcana negativității.

Pur și simplu, deveniți un observator obiectiv.

Tocmai am fost lăsat în mijlocul unui nod de autostrăzi din New York.

În povestea lui David Daniel numai acest lucru este adevărat. Orice alt gând pe care David l-ar fi avut legat de acest eveniment era o judecată.

Din fericire, lui Dumnezeu nu-i pasă dacă noi emitem judecăți.

Dumnezeu va avea întotdeauna grijă ca tot ceea ce ni se întâmplă să fie spre binele nostru.

Singura întrebare care ni se pune este, prin urmare, nu dacă o anumită întâmplare *este* spre binele nostru, *ci cât timp ne trebuie până când observăm acest lucru.* Cu cât devenim mai repede conștienți că *tot ceea ce ni se întâmplă* este spre binele nostru, cu atât mai repede vom trăi experiența în acest fel.

Ascultați ce se spune în *Conversații cu Dumnezeu*, volumul al II-lea despre acest subiect:

Deoarece Voia Mea este ca voi să cunoașteți și să trăiți experiența lui Cine Sunteți, vă permit să atrageți către voi orice eveniment sau experiență alegeți să creați pentru a atinge acest scop.

Din când în când, vi se alătură alți Jucători în Jocul Universal, fie ca Scurte Întâlniri, Participanți de pe Margine, Colegi Temporari de Echipă, Actori care joacă Interactiv pe Termen Lung, Rude și Familie, Cei Morți și Mult Iubiți, sau ca Parteneri pe Cărarea Vieții.

Aceste suflete sunt atrase către voi, de către voi.

Voi sunteți atrași către ei, de către ei. Este o experiență creatoare mutuală, exprimând alegerile și dorințele ambelor părți.

Nimeni nu vine către voi în mod accidental.

Nu există coincidență.

Nimic nu se întâmplă la voia sorții.

Viața nu este un produs al întâmplării.

Evenimentele, ca și oamenii, sunt atrași către voi, de către voi, pentru propriile voastre scopuri.

Când înțelegem acest lucru, ne transformăm viața, sau *părem* că o facem.

Adevărul este că tot ceea ce facem este să vedem lucrurile așa cum sunt ele cu adevărat. Tot așa, este imposibil să ne transformăm. E posibil doar să ne cunoaștem, sau să nu ne cunoaștem așa Cum Suntem Noi cu Adevărat. În momentul în care o facem, ne modificăm *experiența.*

Eu știu că viața se rezolvă în procesul Vieții Însăși. Eu știu că Dumnezeu este de partea mea.

Aceasta îmi ține tensiunea creatoare acolo unde trebuie.

Linia dintre *Eu cel Pozitiv* și *Eu cel Negativ* rămâne nemișcată, până când *Eu cel Negativ* obosește să tot stea acolo și, în cele din urmă, renunță. Atunci, tot ceea ce jumătate din mine insista că nu poate fi făcut, se așează la locul lui!

Acum că știu care este trucul, trăiesc experiența propriei mele vieți ca fiind absolut lipsită de griji. Văd că totul duce spre bine. Iar acest adevăr mă eliberează. Mă eliberează de frustrări. Mă eliberează de mânie. Mă eliberează de neliniște.

Dacă e să mă întorc la aceste experiențe și momentul în care se întâmplă asta, ține de faptul că am uitat Cine Sunt Eu cu Adevărat și Cum Stau Lucrurile.

Am uitat că viața se rezolvă în cadrul procesului Vieții Însăși. Am uitat că Dumnezeu este de partea mea.

Nu mă concentrez intens. Adică, nu sunt *în tensiune.* Am cedat înspre gândirea negativă.

Am uitat că sunt în plină călătorie și îmi imaginez că mă aflu pe o afurisită de insulă, în mijlocul traficului.

4

Miracolele se întâmplă cu adevărat

Fred Ruth ședea pe scaun și așteptând să moară. Voia ceva de băut „N-am nevoie de nici un afurisit de doctor care să-mi spună că nu o mai duc mult", bodogăni el. „Toată lumea știe că urmez la rând."

Chiar ieri, cardiologul a dat câteva telefoane, anunțându-i pe copiii lui Fred și pe fosta lui soție că era momentul să-l viziteze ca să-și ia rămas bun. Doi dintre copiii săi au venit să-l vadă, dar nu au stat prea mult. În ultima vreme, Fred nu se purtase prea frumos cu ei, în special cu fiul său vitreg. Cei doi nu se împăcau prea bine nici când Fred era sănătos, și cu atât mai puțin acum când era cu adevărat bolnav.

Problema era inima. Totul a început în 1975, când Fred a avut prima criză serioasă. Avea numai 38 de ani, dar nu era de mirare. Atât mama cât și tatăl său muriseră de atacuri de cord, își pierduse doi frați bolnavi de inimă, iar sora sa suferise de diabet grav și, cu un an în urmă, murise de atac de inimă la numai 44 de ani.

Fred însuși suferise două operații chirurgicale bypass în ultimii șase ani. N-a mai lucrat un lung interval de timp, dar nu-i era prea dor de serviciul său. Era foarte stresant să fie directorul unei companii producătoare de computere. Probabil că și asta i-a agravat problemele cardiace. *Bine c-am scăpat*, era tot ce avea de spus.

„Dă sunetul mai încet", s-a răstit la Anne, care privea la TV. N-a înțeles ea oare cât era el de bolnav?

Fred știa că propria-i personalitate s-a schimbat, dar nu părea a fi în stare să facă ceva în legătură cu asta. Devenise chiar iritabil. Dezagreabil și iritabil. Asta era!

„Doamne, cât nu-mi place să stau aici", mormăi Fred, încercând să-și schimbe poziția pe fotoliu și să se uite pe fereastră. Mișcarea îi producea durere. Avea atât de puțin oxigen în sânge, încât toate membrele și pieptul erau cuprinse de un cârcel puternic. Rareori se ridica de pe scaun; tot ce putea face era să se deplaseze până la baie.

Tot universul lui Fred se restrânsese, treptat, la o cameră de treizeci de metri pătrați. Nu putea ieși, deoarece apartamentul era la etajul doi și asta însemna să coboare și să urce scări; putea doar să urmărească lumea

trecând pe sub fereastra lui. Din când în când, o ambulanță șuiera în stradă și Fred se întreba dacă ar putea fi el următorul căruia să-i vină rândul.

Existau foarte puține lucruri care-l preocupau pe Fred. Își pierduse interesul pentru televiziune; telenovelele alea păreau atât de stupide. În ultimul timp, citea mai ales romanele lui Stephen King, singurele cărți care-i mai puteau reține atenția. Anne (numele ei întreg era Roseanna, dar Fred o alinta întotdeauna, folosind diminutivul) a încercat să-i vorbească despre niște cărți de spiritualitate pe care le citea, dar lui Fred totul i se părea o prostie.

Fred nu a fost niciodată prea interesat de Dumnezeu sau de religie, iar faptul că era pe moarte nu însemna că avea de gând să se schimbe acum. Ca băiat, a fost de câteva ori la biserică, dar nimeni din familia lui nu l-a însoțit, iar după un timp nu prea părea să-l mai intereseze. Se gândea că, în perioada în care mergea la biserică, viața lui n-a mers deloc mai bine. Nimic nu părea să-i facă viața mai bună ... exceptând, poate, o băutură din când în când.

„Ai vrea să mănânci ceva, înainte să plec la întrunire?", l-a întrebat Anne, intrând în cameră, gata îmbrăcată.

„Ce întrunire? Nu mi-ai spus că mergi la o întrunire. Nu vreau să rămân singur. Și nu vreau nimic de mâncare. Adu-mi doar ceva de băut!"

„Fred, nu trebuie să bei. Nu-ți face bine", i-a zis Anne prudentă.

„Ce-ar putea să-mi facă, să mă omoare?", a fost replica dură a lui Fred. Era iarnă în Ohio. Ziua era senină și rece, dar mai târziu după amiază au apărut norii și cerul a căpătat un aspect amenințător. Fred a observat că arborii au început să se îndoaie puțin de vânt.

„Începe să bată vântul; ar putea să vină o furtună. Alt motiv pentru care n-ar trebui să ieși diseară."

Dar Anne își dezbrăcase deja haina.

El s-a întins după telecomandă, apoi și-a dat seama că nu mai are destulă energie să o folosească. Cum stătea rezemat pe spate în scaunul lui, ascultând vântul, nu-și dădea deloc seama cât timp a trecut. În curând a auzit televizorul, așa că înțeles că Anne urmărea din nou programul, dar a rămas în scaunul lui, ținând ochii închiși și simțindu-și durerea din corp. Se auzeau niște tunete și vântul bătea destul de tare, dar Fred nu s-a mișcat.

Poate se vor termina repede toate, se gândea, suspinând. *Nu văd ce rost are să mă cramponez, cu toată durerea pe care o simt. Vreau să se termine.*

Atunci s-a întâmplat ceva. S-a auzit o *bubuitură* puternică, atât de tare, încât a zguduit camera. Imediat, Fred a observat o străfulgerare în spatele pleoapelor lui închise. Când a deschis repede ochii, surprins, a văzut în fața lui o minge strălucitoare de lumină, de mărimea unei mingi de baschet,

planând deasupra televizorului. Fred a închis ochii. Strălucirea îl jena la ochi, dar s-a simțit îndemnat să privească mai îndeaproape. Mingea avea un centru portocaliu ca de foc, cu o aură strălucitoare albă, licărind în jurul ei și cu o coadă, ceva de genul în care el își imagina că ar putea arăta o cometă. Fred a amuțit. Creierul lui părea a nu fi în stare să priceapă asta. Tot ce putea face, era să se uite fix la mingea strălucitoare, ciudată. Apoi, mingea a sărit în aer. Exact acolo. În fața ochilor lui. Doar ... *a explodat*. Nu s-a produs nici un zgomot și n-a fost o adevărată explozie, dar se părea că mingea sufla particule minuscule de lumină în cameră - și în el.

Fred a simțit pătrunzându-i în piept un val de energie, care nu semăna cu nimic din ce a cunoscut vreodată. El s-a încălzit imediat și a început să simtă furnicături în tot corpul. În acest moment, Fred și-a regăsit vocea. S-a uitat la Anne, care ședea pe canapea cu gura căscată.

„Ai văzut obiectul ăla, nu-i așa?" Fred voia să se asigure că nu visa.

Soția sa a încuviințat încet din cap, „Suntem morți?"

„Nu știu. Dar, dacă ne ridicăm și traversăm camera și ne uităm la scaunele goale, atunci vom ști că nu suntem morți". Fred a considerat bizar că putea face haz într-un asemenea moment.

Anne și Fred au făcut încercarea de a merge spre peretele opus și s-au întors. Nu exista nici un corp care să șadă pe scaunele lor. Fred a respirat adânc.

„Bine, presupunem că suntem încă în viață. Cred că o să ies afară, să aflu dacă și altcineva a mai văzut ceva".

Înainte ca Anne să fi putut spune o vorbă, Fred a părăsit apartamentul, aparent fără să se gândească o secundă. El s-a grăbit, coborând în fugă scările și a ajuns afară în bătaia vântului.

Frunze și ramuri acopereau trotuarul. Plimbându-se în jurul blocului, pentru a verifica dacă acesta a suferit avarii, a putut auzi sirenele la distanță. Pe stradă erau doi oameni și Fred s-a îndreptat spre ei.

„A fost vreo furtună", a întrebat el.

„Da", a spus unul dintre oameni, arătând cu degetul spre ferestrele întunecate ale unor blocuri de la colț. „Parcă ar fi pană de curent acolo".

Fred se gândea că ar trebui să se întoarcă sus, să vadă ce este cu Anne. Probabil că s-a speriat destul de tare, dacă a simțit ceva apropiat de ceea ce a simțit el. Când a intrat pe ușă, a găsit-o pe Anne stând acolo, privind nu atât speriată, cât șocată.

„Tu știi ce-ai făcut chiar acum? Îți dai seama ce faci?" Era neîncrezătoare.

Fred s-a oprit din mers. S-a uitat în jos la trupul lui firav, apoi din nou în sus, la soția lui.

Ce s-a întâmplat cu el? Încet, și-a dat seama că într-adevăr a coborât ca în zbor scările, s-a plimbat în jurul blocului și a urcat înapoi. Și nici măcar nu a gâfâit. Cu câteva minute înainte nu era în stare să meargă nici până la baie, fără să simtă o durere incredibilă - și cu atât mai puțin să urce scările. Acum nu simțea nici un pic de disconfort.

De fapt, se simțea grozav! Ce s-a întâmplat cu el?

„Mă duc din nou", a spus, nevenindu-i să creadă nimic din toate astea. Fred a coborât scările și s-a plimbat în jurul blocului încă de două ori. „Mă simt de milioane!", i-a spus soției, când s-a întors. „Durerea a dispărut".

De atunci, Fred nu a mai simțit nici o durere. El l-a sunat pe cardiologul lui, dar când doctorul i-a auzit povestea, a spus că nu vrea să vorbească despre asta. Atunci, i-a telefonat medicului de la clinica medicală de urgență, la care mergea la control.

„Ei bine, Fred, eu aud o mulțime de povești ciudate ca aceasta", a admis doctorul „și am învățat să nu fiu prea surprins. Du-te și bucură-te de viață, iar dacă durerea apare din nou, întoarce-te. Între timp, n-ai nevoie de ajutorul meu".

Fred *se bucură* de viață. Ceva s-a schimbat, nu numai în corpul lui, dar și în personalitatea lui și în modul în care-și percepe viața. El simte mai puțin nevoia de a controla pe oricine și orice. Nu mai bea, iar copiii și prietenii vin mai des pe la el. Miracolul, așa cum vor ei să-l numească, a făcut ca Anne și Fred să se apropie mai mult unul de altul. Uneori ei întrețin chiar lungi conversații, despre probleme spirituale și își împărtășesc și comentează cărți de evoluție spirituală personală, ale căror filozofii, Fred este acum deschis să le integreze în viața lui.

Într-o încercare de a oferi ceva comunității lor, Fred și Anne au început să scrie și să distribuie o revistă locală spirituală, pentru a constitui un forum pentru discuții pe teme privind mintea-corpul-spiritul. El nu se mai întreabă de ce a beneficiat de această vindecare minunată. El e sigur că asta se datorează faptului că încă mai are ceva de oferit lumii și, pentru a o face, el trebuie să fie vindecat în trup și spirit.

Anne crede că miracolul s-a produs pentru ei amândoi.

* * *

Uneori, Momentele noastre de Grație nu sunt atât de grațioase. Uneori, Dumnezeu merge împreună cu noi și ne aplică o adevărată zdruncinătură. Și uneori, acele „zdruncinături" apar sub forma experiențelor care ar putea fi explicate doar ca ... ei bine, ca inexplicabile. Când apare așa ceva, înseamnă că ni se cere să reflectăm ce anume s-a întâmplat! Ce se întâmplă?

În *Prietenie cu Dumnezeu* se află o declarație extraordinară:

Eu v-am oferit numai miracole.

Aici, mesajul este că noi ne putem aștepta la miracole în orice zi din viața noastră. Dar, așa cum s-a observat la coborârea subită a unui fluture, noi trebuie să fim conștienți că ele se întâmplă, altfel vom privi exact dincolo de ele. Doar dacă nu cumva le vedem. pentru că nu se poate altfel.

Uneori e imposibil să le ignori, cum au descoperit Fred și Anne Ruth.

Înainte de a explora acest extraordinar miracol, mi-ar plăcea, totuși, să vorbesc foarte pe scurt despre unele motive pentru care miracolele vindecării sunt necesare. Noi nu avem destulă grijă de noi înșine. Nu doar Fred, ci cei mai mulți dintre noi.

Conversații cu Dumnezeu, vol. I, cuprinde următoarea observație:

Toate bolile sunt autocreate. Până și doctorii de medicină convențională își dau seama acum de modul în care oamenii se autoîmbolnăvesc. Majoritatea oamenilor o fac inconștient. (Nici măcar nu știu ce fac).

Așa că, atunci când se îmbolnăvesc ,nu-și dau seama de ce anume a căzut pe capul lor. Au sentimentul că i-a trăsnit din senin, mai degrabă decât că și-au făcut-o cu mâna lor.

Acest lucru se întâmplă, pentru că majoritatea oamenilor trec prin întreaga viață în mod inconștient - nu numai prin problemele de sănătate și consecințele lor.

Oamenii fumează și se miră că au cancer.

Oamenii îngurgitează animale și grăsime și se miră că au arterele blocate.

Oamenii sunt furioși toată viața și se miră că fac atac de cord.

Oamenii sunt în competiție cu ceilalți - fără milă și sub un stres incredibil - și se miră de ce fac atac cerebral.

Un adevăr mai puțin evident este că majoritatea oamenilor își fac îngrozitor de multe griji.

Și, după cinci ani și cinci cărți, în *Comuniune cu Dumnezeu* găsim următorul comentariu:

Sănătatea este un mod de a anunța consensul dintre trupul, mintea și spiritul vostru. Când nu sunteți sănătoși, priviți cu care anume dintre părți nu sunteți în armonie.

Poate că e timpul să vă odihniți trupul, dar mintea nu știe cum să o facă. Poate că mintea este ancorată în gânduri negative, pline de furie sau griji în privința zilei de mâine și trupul nu se poate relaxa.

Trupul vostru vă va arăta adevărul. Pur și simplu, observați-l. Băgați de seamă la ceea ce vă arată el, ascultați ce vă spune.

Dacă ne ascultăm trupurile și le tratăm bine, vom obține mai mult de la ele. Miracolul la care ne putem aștepta în fiecare zi, va fi miracolul pe care îl producem.

Și acum, hai să vorbim despre miracole.

În *Un Curs în Miracole* se spune că nimic nu e greu, când e vorba de miracole. Asta deoarece, pentru Dumnezeu, nimic nu e dificil. Toate lucrurile sunt posibile - și nu numai posibile, ci și ușor de executat.

Totuși, chiar dacă nu există nici un grad de dificultate, există o diversitate de genuri și dimensiuni. Există miracole mari și mici. Există miracole rapide și altele care cer mai mult timp. Există miracole care pot fi explicate cu ușurință, și altele care nu pot.

Nu toate miracolele apar ca vindecări. Fred Ruth a fost vindecat, dar asta n-ar trebui să-i facă pe alți oameni să se întrebe de ce cei dragi lor n-au avut parte de „un miracol" și au murit. Chiar faptul că o persoană moare poate fi un miracol - deși ăsta e posibil să nu fie modul în care noi vedem un miracol.

Definiția pe care o dau eu unui miracol este „exact lucrul potrivit, în exact modul potrivit și exact la momentul potrivit". Povestea de la sfârșitul capitolului 1, a plecării bătrânului domn Colson din corpul lui, este un exemplu minunat. La fel este - într-un mod mai puțin dramatic, dar deloc mai puțin perfect - povestea omului care l-a luat pe David Daniel, care stătea pe refugiul de circulație în nodul de autostrăzi din marginea orașului New York.

Ori de câte ori mă rog pentru un miracol - pentru mine sau pentru altcineva - descopăr că este o mângâiere și o ușurare să-L las pe Dumnezeu „să decidă" cum va arăta miracolul. Eu folosesc următoarele cuvinte: „Asta este ceea ce aș vrea eu , Doamne, *dar numai dacă e spre binele maxim al tuturor celor implicați.* Te rog, Doamne, fă ceea ce este spre binele cel mai înalt al fiecăruia. Știu că așa vei face. Amin,"

Am folosit această rugăciune timp de 25 de ani - și a fost atât de mângâietoare. Este versiunea mea pentru „Lasă-te în seama Domnului".

Am spus mai înainte că, cu cât ne dăm seama că miracolele se petrec în fiecare zi în propriile noastre vieți, cu atât vor surveni în experiența noastră mai multe miracole. Totuși, multe miracole trec neobservate, nerecunoscute drept ceea ce sunt, deoarece ele nu sunt considerate de noi a fi „miraculoase". În mod frecvent, nu ceea ce se întâmplă e miraculos, ci sincronizarea celor ce se întâmplă. Evenimentul poate fi explicat ușor, dar, faptul că el s-a întâmplat *exact atunci* când s-a întâmplat, este ceea ce-l face

neobișnuit. Și astfel, noi putem să nu numim asta un miracol - ci, mai curând, o sincronizare.

Adesea, ceea ce este miraculos nu este ce sau când s-a întâmplat ceva, ci cum s-a întâmplat. O serie de evenimente complet explicabile pot decurge împreună într-un mod deosebit, aproape ca o aventură ciudată, pentru a produce un rezultat foarte improbabil. Nu putem numi asta miracol - ci, mai curând, *descoperire întâmplătoare fericită*.

Uneori, evenimentul care se produce în viețile noastre este complet explicabil și nici momentul și nici modul în care se produce nu e neobișnuit. Totuși, faptul că el *totuși* se întâmplă total - și că ni se întâmplă *nouă* - este copleșitor. Cu toate astea, nu putem numi *aceasta* chiar un miracol - ci, mai curând, *noroc*. Multe ființe umane vor da orice nume posibil miracolelor lui Dumnezeu, în afară de „miracolele lui Dumnezeu", deoarece ele, fie nu cred în Dumnezeu, fie nu cred în miracole - sau nu cred că acele miracole li se pot întâmpla *lor*. Și, dacă nu crezi ceva, nu-l vei vedea drept ceea ce e cu adevărat, întrucât. A crede înseamnă a vedea. Nu este invers.

Exact ăsta e motivul pentru care nu te poți vedea *pe tine însuți* drept Cine Ești cu Adevărat. Tu nu știi nici măcar că Sinele tău e un miracol. Totuși, asta ești tu, un miracol în curs de creație. Pentru că nu ai terminat încă să te finisezi pe tine tu însuți și nici Dumnezeu nu termină vreodată să te finiseze.

Aceasta este ceea ce Fred Ruth a învățat în săptămânile în care se credea pe moarte. Dumnezeu avea alte planuri pentru Fred și El a încercat orice pentru a-l trezi. El o avea pe Anne pentru a-i aduce cărți lui Fred și a-i vorbi despre temele spirituale. Dar Fred nici măcar nu asculta, așa încât Dumnezeu a spus: „În ordineee ... ia să vedem ce putem face, pentru a-i atrage atenția lui Fred ..."Mulți dintre noi au beneficiat de aceste moduri de chemare la trezire din partea universului. Dar, așa cum s-a arătat, noi le vom eticheta oricum și în orice alt mod imaginabil.

Aberații psihologice.

Experiențe paranormale.

Imaginația noastră care o ia razna.

Orice.

Dar ele sunt, fără îndoială, miracole.

Dar, oare, se întâmplă cu adevărat acest gen de lucruri?

Oare oamenii văd cu adevărat mingi de lumină în fața lor, sau simt radiații de energie trecând prin ei, sau aud voci suave spunându-le mari adevăruri? Au oamenii cu adevărat experiențe de vindecare spontană, sau simt dintr-o dată o identificare totală cu Unimea, sau au cu adevărat conversații cu Dumnezeu? O, da!

5

Vocile tăcute

După publicarea *Conversațiilor cu Dumnezeu*, întrebarea care mi s-a pus mai des decât oricare alta, a fost: „De ce tu? De ce te-a ales Dumnezeu pe tine?" Nu vă pot spune de câte ori am răspuns la aceste întrebări! Și întotdeauna am răspuns:

„Dumnezeu *nu* m-a ales pe mine, Dumnezeu alege pe fiecare. Dumnezeu ne vorbește tuturor, tot timpul. Problema nu este cui îi vorbește Dumnezeu? Problema este cine ascultă?"

Dumnezeu ne vorbește în multe feluri, în fiecare zi. Dumnezeu nu se jenează și folosește orice mijloc de a comunica cu noi: versurile următorului cântec pe care-l auzi la radio; vorbele întâmplătoare ale unui prieten, pe strada pe care tu „tocmai s-a întâmplat" să-l întâlnești; un articol într-o revistă veche de patru luni, din salonul de coafură; și, da, o voce care-ți vorbește direct. Dar voi trebuie *să ascultați*. Trebuie să fiți *conștienți* că Dumnezeu comunică *direct* cu voi. Asta nu-i o speranță. Nu-i o dorință. Nu-i o rugăciune. Este o *realitate*. Comunicările de la Dumnezeu vin spre voi în Momente de Grație. Dar, dacă nu sunteți *conștienți*, voi veți trece de aceste momente și nici măcar nu veți ști că ele au avut loc.

Revin asupra acestui punct, iarăși și iarăși, deoarece vreau să vă pun de acord cu sinele vostru spiritual. Vreau să vă deschid ochii și urechile. Vreau să vă trezesc simțurile. Vreau ca voi să „vă veniți în fire și-n simțiri" când e vorba despre Dumnezeu!

Pentru că mesajele lui Dumnezeu vin la voi tot timpul.

Aveți nevoie de mai multe exemple? Aveți nevoie de dovezi în plus? Citiți următoarea poveste. Este vorba despre Doug Furbush, care locuiește lângă Atlanta, Georgia.

***

Mutarea în casa lor nou construită a reprezentat împlinirea unui vis pentru Doug și familia lui, iar Doug își petrecea lungile zile de sfârșit de săptămână instalând sistemul de stropire, înaintea ploilor de iarnă.

Era o treabă care-i făcea plăcere. Să sape pământul, să aranjeze gazonul. A avea un pic de murdărie sub unghii era o schimbare plăcută, față

de a ședea toată ziua în fața calculatorului - care era modul în care-și petrecea mare parte din timp, în calitate de consultant tehnologic. Soarele de septembrie îi încălzea spatele, în timp ce era aplecat peste lopată.

„Eu mă reped până la magazin", i-a strigat soția lui, prin ușa din spate. „Ai nevoie de ceva?"

„Nu, mulțumesc, dragă", i-a strigat Doug.

„Bine, mă întorc în zece minute!"

Doug chicotea în sinea lui: nu-mi trebuie nimic pe lume!

El chiar avea aproape orice și-ar fi putut dori. Părea să nu existe ceva în universul lui, în acel moment, pe care să vrea să-l schimbe. Viața era plăcută. Totul era plăcut - soarele pe umerii lui, zgomotul surd și rontăiala lopeții, atunci când lovea pământul, păsările ciripind în vârful piersicilor înalți din curte. Pe măsură ce săpa, plăcerea muncii îi cânta în mușchi, sudoarea îi picura între omoplați. Deodată, s-a auzit strigat pe nume. *Doug!*

Tonul era imperativ, dar era o voce pe care nu o recunoștea. Aproape ca ... o voce tăcută. S-a uitat în jur. Curtea era goală. Să fii fost soția lui? Trebuie să fi fost ea! Poate a uitat ceva și îl strigă din alee. Cum el nu i-a răspuns, ea a intrat să-și ia singură. Da, asta e. Înfigând lopata într-un dâmb de noroi, Doug s-a ridicat din șanț și s-a dus până în fața casei. Nu era nimeni acolo. Mașina soției lui nu era în garaj.

Hmmm! Poate am stat prea mult în soare - cugetă el - și s-a întors spre curte.

Doug! Vocea era mai insistentă de data asta.

Du-te să o găsești pe Gael! Acum, Doug s-a oprit brusc din treabă.

Ce-i asta? Am auzit această voce, își argumenta sieși. *Dar de unde vine? Și ce-i povestea asta despre Gael?*

Fiica lui s-a întors mai devreme de la patinoarul local, unde fusese de dimineață cu prietenii ei, și a mers direct în camera ei. Părea cam tăcută, dar Doug era atât de ocupat cu proiectul lui, încât ea de abia i-a vorbit. Avea, la urma urmei, 13 ani. El și-a zâmbit în sinea lui. E pe punctul de a avea *hachițe*. Dar acum venea asupra lui un sentiment de spaimă ... ca și când ceva nu era în ordine.

De ce a auzit această voce care-l îndemna să o găsească?

Toate aceste gânduri i-au luat doar câteva secunde. Brusc, Doug a fugit în casă, neoprindu-se să-și lase ghetele murdare, urcând treptele două câte două, până în dormitorul fetei. Ca de obicei, ușa era încuiată. Acesta era Templul ei Interior. Doug înțelegea toate astea. Dar acum simțea că se petrece ceva deosebit. Nu era ca în alte dăți când fiica lui se izola.

„Gael?", a ciocănit el în ușă.

Nimic.

Apoi, a bătut mai tare: „Gael, ești înăuntru? S-a întâmplat ceva?"

Iarăși liniște.

„Gael, deschide ușa!" Atunci s-a auzit o voce slabă, înăbușită.

„Lasă-mă-n pace ... tăticule."

Ei bine, cel puțin e întreagă și vorbește. Dar nici nu se punea problema ca Doug să plece de acolo.

„Gael, deschide ușa imediat!" A așteptat un pic. *Va trebui să o sparg*, se gândea el. Atunci, s-a auzit țăcănitul zăvorului.

De abia a deschis ușa și Gael s-a întors și a fugit spre pat, s-a vârât sub cuvertură, acoperindu-și capul. Felul în care tremura trăda hohote înăbușite de plâns.

„Ce s-a întâmplat, dragă?" a întrebat Doug, îndreptându-se spre ea. „Ți s-a întâmplat ceva?"

Același mormăit ca mai înainte - „Lasă-mă-n pace, tăticule!"

Ochii lui Doug cercetau camera, uimit și atunci a observat sânge pe plapumă. Era doar o pată, dar el a văzut-o și a atins-o. Era umedă.

„Gael, vorbește-mi, ești rănită?" Ea nu a răspuns.

„Te rog, Gael, spune-mi ce te supără. De ce e sânge pe patul tău?"

Fiica lui și-a descoperit fața. Doug a văzut imediat că avea ochii umflați și roșii ... ca și încheieturile mâinilor. Își tăiase venele.

„Gael, fetițo, ce-ai făcut?" Doug și-a ieșit din minți. I-a înșfăcat mâinile, să i le privească mai îndeaproape. A văzut imediat că nu se rănise grav. Tăieturile nu erau adânci. Dar, desigur, sângera. Doug alergă la baie să găsească ceva.

„De ce ai făcut asta, Gael?", a strigat peste umăr. „Ce ți s-a întâmplat?"

Acum, suspina pe față: „Tati, îmi pare foarte rău, dar nu mai suport."

„Ce? *Ce* să suporți?"

„Toți sunt atât de răi cu mine. Toți mă urăsc."

„O, Gael ..." a întrerupt-o Doug, întorcându-se la patul ei cu prosoape. „Nu e adevărat".

„Te rog, tăticule. Tu nu știi. Eu nu am nici un prieten. Și singura persoană care-mi place e atât de rea cu mine. Într-o zi îi place de mine, iar în ziua următoare mă urăște și mă vorbește pe la spate."

Doug a curățat-o ușor cu un prosop cald.

„Astăzi la patinoar, a fost atât de crudă cu mine. Nu cred că mai pot suporta. Săptămâna trecută, m-a invitat la aniversarea ei. Am fost atât de fericită. Și astăzi, în fața tuturor, mi-a spus că e hotărâtă să nu mă mai invite. Am vrut chiar să mor."

„Dar, Gael, nimic nu e atât de grav ca să faci *așa ceva*. Vei avea prieteni. Vor mai fi o mulțime de aniversări. Tu ești o persoană drăguță și fru-

moasă. Există mulți oameni care vor vrea să fie prieteni cu tine", pleda Doug în fața fiicei lui. „Te rog, nu poți crede că viața ta nu merită trăită. Ce s-ar întâmpla cu noi, părinții tăi? Noi te iubim foarte, foarte mult".

În acel moment, ușa din față s-a trântit.

„Sunt acasă, dragii mei. Vreți să știți ce-am primit?", a strigat voioasă soția lui Doug din antreu. „Helooo! ... unde sunteți toți?"

„E mama ta. Hai să vorbim cu ea, bine? Va vrea să știe ce s-a întâmplat cu tine." Doug a înfășurat rănile lui Gael cu prosoape.

„Trebuie să te ducem să-ți coase rănile, dragă. Vino!"

Gael s-a ridicat fără tragere de inimă și și-a vârât picioarele în pantofi, ținând prosoapele pătate de sânge în jurul încheieturilor. Doug s-a uitat jos la murdăria pe care a întins-o pe covorul roz. Apoi, și-a alungat gândul prea puțin însemnat. Ce prostie, să te neliniștești pentru așa ceva, s-a mustrat el și, cu un suspin de ușurare, și-a ridicat ochii pentru a adresa o rugăciune de recunoștință. Apoi, uitându-se la micile stele argintii, pe care Gael le-a lipit pe tavan, s-a gândit la altceva ....

Acea voce, se gândea, a fost *vocea lui Dumnezeu*. Doug știa asta cu siguranță. Iar acea voce care-l chema afară din șanț a salvat viața fiicei lui. Se îngrozea gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla, dacă nu ar fi găsit-o la timp. Doug știa acum că ea avea nevoie disperată de ajutor. Și voia să se asigure că l-a primit.

Următoarele săptămâni au fost dificile, cu întâlniri pline de lacrimi, cu consilieri și cu doctori. Rezultatele au fost totuși minunate. Gael a reușit să lupte cu depresia și să-și recâștige voința de a trăi. Ea a primit multă dragoste din partea familiei ei și, de asemenea, lucrurile au mers mai bine și cu prietenii ei, așa cum se întâmplă de obicei. Ea a început să vadă că situațiile drastice nu îndreptățesc întotdeauna măsuri drastice. În cele din urmă, i s-a pus diagnosticul de depresie psihică. Dacă nu i s-ar fi administrat tratament, Doug e convins că ar fi putut găsi o cale de a-și curma viața. Dar Dumnezeu avea alte planuri și, astăzi, Gael este o minunată și înfloritoare tânără de 18 ani, care urmează colegiul și studiază oceanografia.

Și Doug? El este profund recunoscător și conștient, foarte conștient că Dumnezeu le vorbește *direct* ființelor umane.

Multe ființe umane cred că opusul e adevărat. Noi am fost educați de către societatea noastră - inclusiv sau, mai ales, de către multe dintre religiile noastre - să negăm posibilitatea că Dumnezeu i-ar vorbi direct omului obișnuit. Dumnezeu *a vorbit* ființelor umane, ni s-a spus, dar foarte demult - și nu omului obișnuit. Comunicările Lui sunt numite *revelații* și acestea s-a spus că au fost date numai oamenilor foarte deosebiți, în împre-

jurări cu totul speciale.

Dacă s-a întâmplat ca oamenii „deosebiți" care au avut aceste experiențe (sau cei care au auzit despre ele) să scrie detaliat, acele scrieri au fost numite Sfinte Scripturi. Scrierile oricărui „om obișnuit", care împărtășesc asemenea experiențe au fost numite „erezii". În plus, cu cât experiența cuiva este mai apropiată de prezent, cu atât este mai probabil să fie tratată ca amăgitoare sau halucinantă. Cu cât asemenea experiențe revin din timpuri mai îndepărtate, cu atât e mai probabil că ele vor fi respectate.

George Bernard Shaw spunea:

„La început, orice mare adevăr este considerat o blasfemie".

Sarcina noastră în actuala civilizație a negării *nu este* să negăm experiența propriului nostru suflet, a propriei noastre minți și a propriului nostru corp, ci *să o facem cunoscută*, tare și clar, pentru ca să o audă toată lumea. Asta nu se face întotdeauna cu ușurință.

Ani de zile, când experiența propriului meu suflet, a minții și a trupului meu (ca să nu spun nimic despre toate trei la un loc), decurgea împotriva a ceea ce mi s-a spus că e posibil sau adevărat, eu am negat această experiență. Mulți oameni au făcut la fel, până când nu au mai putut nega, până când evidența a fost atât de copleșitoare, atât de profundă, atât de uimitoare, încât negarea nu a mai fost posibilă.

Bill Colson n-a vrut să-și nege experiența. Într-adevăr, departe de a o nega, el s-a ridicat în picioare în fața unei biserici pline cu oameni la înmormântarea tatălui său și a mărturisit-o. Nici Bill Tucker n-a vrut să-și nege experiența. Nici David Daniel, Fred și Anne Ruth, Gerry Reid, sau alți „oameni obișnuiți", ale căror povești apar în această carte. Ei au înțeles, ei *știu*, că Dumnezeu lucrează în viețile lor, că Dumnezeu interacționează *direct* cu ființele umane, că Dumnezeu chiar *vorbește* oamenilor. Crezi că Doug Furbush are vreun dubiu în legătură cu asta?

Eu vă pot asigura că nu are. Dar, lucrul important de observat aici este că experiența lui nu e chiar atât de neobișnuită.

Robert Friedman este editor la Hampton Roads, compania care a făcut cunoscute lumii *Conversațiile cu Dumnezeu* și care a publicat această carte. Când i-am spus prima oară lui Bob că vreau să scriu o carte intitulată *Momente de Grație* și i-am explicat despre ce este vorba, reacția lui promptă a fost: „Și eu am trăit unul asemănător!"

„Adevărat?", am întrebat.

„Absolut. Știu exact despre ce este vorba."

„Ei bine, vorbește-mi despre asta. Ce s-a întâmplat?"

„Aveam 16 ani", a început Bob „și tocmai am învățat să conduc mașina. Era în Portsmouth, Virginia".

„Ahaa!"

„Ei bine, într-o zi mă apropiam de o șosea principală, cu patru benzi, venind dintr-un drum lateral. Exact la acest semafor erau garduri vii pe ambele părți ale drumului, așa încât vizibilitatea era redusă, chiar foarte slabă. Dar asta nu avea prea mare importanță, întrucât exista semafor, nu-i așa? Deci, e normal să pornești la lumina verde. Ei bine, lumina verde s-a aprins și tocmai am pus piciorul pe accelerator, când, brusc, o voce a spus: *„Stop!"*. Exact așa. Doar *Stop!* Știam că nu e nimeni altul în mașină și totuși aud această voce, clar ca un clopoțel și care spune *„Stop!"*

Așa încât, am apăsat frâna. Era o reacție pur automată. Nu m-am gândit la ce fac, doar am apăsat frâna. Și apare un *tip ... o mașină care trecea pe roșu!* Venea din stânga. Nici măcar n-am văzut-o, din cauza gardului viu, înainte ca ea să ajungă exact în intersecție - și mergea cu 50 de mile pe oră, parcă zbura. Dacă nu mă opream, mă lovea exact pe partea șoferului. Vreau să spun că eram un om mort, din cauza tipului ăluia! Nu există nici un dubiu că aș fi fost mort.

Acum, spune-mi ce era acea voce? A fost un înger, un înger de pază? A fost ghidul meu? A fost Dumnezeu? Nu știu. Nu sunt nici măcar sigur dacă există vreo diferență. Vreau să spun că totul e Dumnezeu în acțiune, nu-i așa? Tot ce știu este că *eu am auzit acea voce*. Hei, ea a rostit doar un cuvânt, dar mi-a salvat viața.

„Uau!" am zis. „Și dacă nu era acel Moment de Grație, n-ar fi fost aceste *Momente de Grație* - cartea, vreau să spun - din cauză că tu n-ai fi fost aici ca să o publici. Tu n-ai fi fost pe aici, nici măcar să publici *Conversații cu Dumnezeu*."

„Sunt sigur că n-aș fi fost."

„Astfel, eu presimt că Dumnezeu are planuri speciale pentru tine."

„Eu cred că el are planuri pentru noi amândoi."

La fel ai și tu. Eu cred că fiecare are cel puțin o poveste personală în legătură cu Intervenția Divină - și nu mă surprinde. I-am spus lui Bob că vreau să scot această carte, deoarece vreau să demonstrez lumii că experiența mea din *Conversații cu Dumnezeu* nu este neobișnuită; că singurul lucru neobișnuit în legătură cu ea a fost că am vrut să o scot în public, să vorbesc despre ea. Și cred că experiența a continuat atât de mult și am făcut atâtea însemnări despre ea, ca să pot scrie chiar și o carte despre ea. Dar experiența însăși - experiența lui Dumnezeu comunicând direct cu noi - aceea este foarte, foarte obișnuită.

Dacă te afli în Indianopolis, Indiana, vreodată caut-o pe Carolyn Leffler. Iată experiența ei, redată cu propriile-i cuvinte ...

6

Și Dumnezeu cântă?

„Mămico, nu-ți face griji în privința lui tăticu", mi-a spus micuțul meu de cinci ani, privindu-mă drept în ochi. „Totul o să fie în ordine."

Am fost surprinsă, desigur. Pe când îl duceam pe Eric la școală mă tot gândeam la întâmplările legate de divorțul meu nehotărât. M-am resemnat în legătură cu sfârșitul căsătoriei mele. Ceea ce mă supăra cu adevărat, era efectul pe care-l avea asupra lui Eric. El și tatăl lui erau apropiați. Eu am încercat să-l feresc de realitatea dură că tatăl lui n-ar mai vrea să locuiască împreună cu noi, dar Eric era prea isteț și prea sensibil pentru a nu cunoaște adevărul. După ce tatăl lui a plecat cu adevărat, Eric luase să-i poarte bluzele cu glugă rămase de la el, acoperindu-și fața tot mereu. Indiferent de cât de mult îl rugam, el continua să se ascundă. Dar astăzi părea în stare să renunțe, ca să-mi facă mie plăcere.

„Mulțumesc dragă, ai dreptate. Totul va fi bine".

M-am minunat din nou de capacitatea lui Eric de a-mi citi gândurile. El a fost un copil intuitiv chiar de mic. Căuta să sesizeze cele mai intime gânduri ale mele, când mă așteptam mai puțin, aproape ca și când am fi comunicat telepatic. Adesea jucam un joc numit „Gândește-te la mine". Când prânzul era gata și era vremea ca Eric să se întoarcă de la joacă, eu îmi îndreptam gândurile spre el și-l chemam mental. Absolut întotdeauna, Eric venea repede, trântind ușa, spunând ca și cum ar fi fost ceva normal: „În ordine, sunt aici, mami". Eric se deosebea foarte mult de majoritatea copiilor. Mai târziu, când a venit vremea să meargă la școală, am văzut că puștii din clasa lui nu păreau să-l înțeleagă și de aceea el se simțea adesea stingher. Prin urmare, Eric avea o viață foarte plină de fantezii. Intra adesea în lumea imaginației lui, fără prudență, adâncindu-se atât de complet în ea, încât pierdea orice legătură cu realitatea. De fapt, el voia ca imaginația lui *să devină* realitatea lui.

Odată, când avea cam opt ani, Eric se plictisea la școală și căuta refugiu în lumea lui fantastică. În mintea lui, se transforma într-un tigru care-și urmărea prada în junglă. Cum vagabonda tainic și liniștit printre frunzele verzi și dese, a dat peste o maimuță, care scotocea prin iarbă. Eric a prins-o imediat și și-a imobilizat prada.

„Eric, ce faci", l-a auzit pe învățător țipând. Eric a revenit la realitate cu o tresărire. Era ghemuit pe podeaua clasei, mușcând marginea băncii de lemn. Cu smerenie, el a cerut scuze învățătorului. Eric mi-a spus mai târziu că nu-și putea găsi cuvintele pentru a-și explica purtarea și că, în plus, credea că învățătorul renunțase oricum să-l înțeleagă.

Eu am știut întotdeauna că lumea imaginară a lui Eric, pe lângă faptul că era un loc de refugiu și un izvor a incapacității lui de a se „acomoda" cu societatea altor copii, era simptomatică pentru sensibilitatea deosebită la suferință și durere a oricărui copil. El era vulnerabil la lucruri peste care alți copii treceau foarte ușor.

Pe când avea zece ani, la începutul vacanței, într-o zi, această caracteristică s-a manifestat în cel mai periculos mod. Așa cum relatează Eric, el și-a invitat un coleg de clasă – cred că-l chema Jason – să joace împreună niște jocuri. Jason i-a răspuns:

„Nu vin, mă duc să joc fotbal cu alți copii. Vino să te joci cu noi".

Eric a refuzat. Ultima dată când a jucat fotbal a fost lovit rău și a venit acasă cu un ochi negru. „Nicidecum", a spus el.

„Ei bine, eu joc fotbal", a răspuns Jason „tu faci ce vrei".

Acest gest a fost perceput de Eric ca o mare jignire. E posibil să fi ajuns repede la concluzia că, întrucât Jason nu a vrut să se joace cu el, lui Jason nu-i plăcea de el – și de acolo la ideea că *nimănui nu-i place de el.*

Dacă așa a gândit, e clar că a fost ceva insuportabil pentru el. Și atunci, a găsit o coardă pe care cineva a aruncat-o și, fără să se gândească o secundă, s-a cățărat pe un perete cam de un metru, a legat un capăt al corzii în jurul unui gard, pe celălalt în jurul gâtului său și a sărit.

Din fericire, o profesoară care tocmai se afla pe terenul de joc s-a uitat din întâmplare la Eric, cu o fracțiune de secundă înainte de a fi prea târziu. Sărind repede să-l țină, ea a țipat după alt profesor să vină și să-i dezlege frânghia din jurul gâtului. Eric nu s-a rănit grav, dar i-a înspăimântat pe toți de moarte. Am fost chemată imediat, și, în timp ce stăteam cu Eric în cancelarie, lacrimile îmi brăzdau fața.

„Micuțul meu, de ce ai vrut să-ți faci așa ceva", l-am întrebat.

„Nu știi că noi putem vorbi despre orice ne doare? Și că rezolvăm totul împreună". „Eu te iubesc, tăticul tău te iubește, Dumnezeu te iubește."

„Dar la *școală* nimeni nu mă place, mami", a strigat Eric, foarte îndurerat. Mi-am luat fiul în brațe. Cum puteam să-l ajut? Voiam cu disperare să știu.

Discutând incidentul cu consilierii de la școală, am hotărât să-i acord foarte puțină atenție. A avea o atitudine calmă, s-a considerat a fi cea mai bună cale de rezolvare, atât de către profesori, cât și de către consilieri. Am

hotărât să-i ofer lui Eric ajutorul de care avea nevoie în privința suferinței pricinuită de plecarea de acasă a tatălui său. Din păcate, nu am avut șanse. Doar după două zile, Eric a încercat din nou să se spânzure, de data aceasta de un cârlig din dulapul de haine. Atunci, am luat cu greu decizia de a-l duce pe Eric la un spital psihiatric. Am simțit că nu am nici o altă alegere.

În timp ce conduceam pe un bulevard cu trei benzi, spre spital, plângeam în sinea mea, gândind: *Nu-mi pot lăsa copilul în acest loc ciudat. Nu are decât zece ani.* Mă întrebam dacă Eric a înțeles cu adevărat că urma să trăiască acolo, separat acum, nu numai de tatăl lui, dar și de mine și de toate lucrurile pe care le iubea cel mai mult ... casa, care era adăpostul lui, refugiul lui.

„Mamă, nu-ți face griji! Îmi va fi bine. Mă poți vizita oricând". Încă o dată, Eric îmi citise gândurile. *Cum poate un copil să fie atât de intuitiv și totodată să aibă asemenea probleme,* mă întrebam, lamentându-mă.

Ainându-l pe Eric de mână, ne-am dus cu însoțitorul să ne arate împrejurimile clinicii. Locul nu era neplăcut, dar era, la urma urmelor, un spital. Am vorbit cu doctori și cu infirmiere, i-am despachetat lucrurile, ne-am îmbrățișat îndelung și ne-am spus la revedere. Urma să nu-l pot vedea pe Eric o săptămână întreagă. Nu credeam că aș putea suporta să fiu despărțită de băiețelul meu. El avea așa de multă nevoie de mine, va fi atât de singur. *De ce a fost să se întâmple asta?,* mă înfuriam în sinea mea.

Eram foarte preocupată în timp ce conduceam automat mașina pe străzile orașului. Toate sentimentele îmi fuseseră înăbușite de zile în șir. Desigur, încercam să fiu tare pentru Eric, dar acum nu mai era necesar să-mi opresc lacrimile să curgă – și, în sfârșit, chiar le-am lăsat să curgă.

În mintea mea strigam: *„De ce se întâmplă asta? Unde-i cineva care să mă ajute ... să mă sprijine! Sunt singură, absolut singură!"* Trebuia să mă concentrez puternic ca să nu mă prăbușesc peste volan.

După ce am parcat mașina, rătăceam prin casa mea goală, știind că urma o perioadă de mare singurătate. Am căzut pe pat fără să-mi dezbrac hainele, învelindu-mă cu cuvertura. Astfel înfășurată, suspinam puternic, dorind doar să fiu sprijinită și consolată. Atunci am auzit pe cineva spunând: *„Tu nu ești singură, Carolyn."* Am sărit drept din pat, uitându-mă în jur surprinsă. În cameră nu mai era nimeni.

„Eu sunt cu tine."

Din nou era acea voce, venind de nicăieri. Totuși, de data asta, eu nu mă simțeam nici surprinsă, nici neliniștită. De fapt, m-a cuprins o senzație minunată de pace. Am simțit deodată că știam cine îmi vorbea.

Vocea m-a îmbrățișat blând și mi-a pătruns în toată ființa. Ușurată, m-am întins pe spate și am căzut într-un somn adânc, odihnitor.

În dimineața următoare, m-am trezit cu soarele strălucind prin fereastră. Pentru prima dată după multe zile, speranța mi-a umplut inima. M-am surprins chiar fredonând, în timp ce mă îmbrăcam pentru a pleca la serviciu. Acum simțeam - acum *știam* - că Eric se va face bine. Mai știam că o să trec prin toate astea chiar foarte bine - cu ajutorul lui Dumnezeu.

Apoi, conducând mașina spre serviciu, îndoiala se furișă din nou în mine. *Ridică-te*, mă mustra, părintește, mintea mea. *Tu crezi că lucrurile se vor aranja pentru că, dintr-o dată, Dumnezeu este de partea ta?*

Nu puteam să sufăr chestia asta! Nu puteam să sufăr când mintea mea rațională, sceptică mă convingea să ies din senzația de bine - de obicei chiar când, emoțional, eram stăpână pe situație. *Nu!*, îmi ordonam. *Nu ajunge acolo! Of, Doamne, ajută-mă. Ajută-mă să știu că acest fapt este real, că tu ești aici că asta nu-i doar imaginația mea de noaptea trecută.*

Dintr-un impuls, căutând ceva care să mă plaseze într-o stare de spirit mai bună, m-am întins și am deschis aparatul de radio. Imediat, o melodie mi-a umplut mașina. „Acum și totdeauna", se spunea, „voi fi mereu cu tine".

Am tras pe marginea șoselei. Am plâns.

Au trecut mulți ani din ziua acea și Dumnezeu și-a ținut promisiunea. A fost întotdeauna cu mine. Eric, nu numai că a supraviețuit acelei încercări din viață, dar este un tânăr nemaipomenit, care prin propriile-i forțe și-a urmărit visul de a fi actor.

Este inspirat de *Conversații cu Dumnezeu* așa cum sunt și eu!

Am reușit!

* * *

Să nu vă îndoiți niciodată că Dumnezeu vine la noi, ca răspuns la chemarea noastră. Totuși, fiți mereu conștienți că Formele lui Dumnezeu sunt multiple și infinite.

Este așa cum am spus. Dumnezeu nu se rușinează. Subiectul următorului film pe care îl vedeți. Mesajul de pe un panou enorm din colțul străzii. Un comentariu auzit la o masă dintr-un restaurant. „Toate aceste instrumente sunt ale Mele", spune Dumnezeu în *Conversații cu Dumnezeu*. Se pare că nimic nu-L va opri să ne facă să vedem ce trebuie să vedem, să știm ce trebuie să știm.

Nu voi uita vreodată povestea pe care o doamnă mai în vârstă - Gladys cred că o chema - mi-a relatat-o într-o scrisoare, acum câțiva ani. Ea citise cartea mea și avea niște necazuri în viață, prin urmare avea dificultăți în a crede ceea ce citea în *Conversații cu Dumnezeu*.

„Ei bine, Doamne", a strigat ea tare într-o zi, umblând prin apartamentul ei mic. „Dacă ești real, așa cum spune Neale, arată-mi-Te. Vino. Dă-mi un semn. *Orice* semn. Nu-mi pasă. Dă-mi doar un fel de semn că ești real, că ești viu, că ești *aici, chiar acum*."

Nu s-a întâmplat nimic.

S-a așezat pe scaunul de la masa din bucătărie, sorbindu-și cafeaua.

Nu s-a întâmplat nimic.

S-a mutat în balansoarul ei îmbâcsit, închizând ochii și așteptând.

Nimic.

„Ei", murmură ea în sfârșit, „Așa mă gândeam și eu!"

Dezgustată, a deschis televizorul. Atunci a pălit. Picioarele au început să-i tremure. S-a întors la balansoar, cu fața înghețată de neîncredere. Două cuvinte mari ca viața, au umplut ecranul televizorului.

O, Dumnezeule!

Filmul lui John Denver - George Burns tocmai începuse, iar titlul filmului i-a sărit în ochi, exact când Gladys a apăsat pe butonul de pornire. Nici măcar nu vă puteți imagina ce gânduri i-au trecut prin minte.

Mai târziu, ea glumea despre asta și scrisoarea ei era alcătuită în acel spirit vesel. Dar niciodată ea nu s-a mai îndoit de existența - sau de prezența - lui Dumnezeu.

Și astfel, vedeți voi, Dumnezeu ni se revelează în multe forme. Nu toate acestea sunt „Dumnezeești". Mesajele cerești nu vin întotdeauna spre noi în ambalaje cerești, sau prin experiențe cerești, așa cum ne-am putea aștepta să vină. Ele pot fi livrate sub formă de cântece hot rock, sau în titluri de filme vechi de 20 de ani, sau în cărți foarte la modă, dacă nu chiar neașteptate.

Rareori mesajele lui Dumnezeu sunt însoțite de harfe cerești, sau aduse spre noi de către îngeri.

Rareori.

Dar nu aș spune că niciodată ...

7

Un mesager din rai?

Denise Moreland se uita cu atenție la proaspăta mamă din patul de spital de lângă ea. Tânăra femeie avea un zâmbet radios, în timp ce-și hrănea fetița nou născută.

De ce nu-mi pot ține în brațe propriul meu copil sănătos?, Îl întreba Denise pe Dumnezeu, în forul ei interior. *De ce această femeie își ține copilul în brațe, în timp ce al meu zace în pat, atârnând între viață și moarte?*

Era în iarna lui 1976, anul bicentenerului Americii. În timp ce mulți oameni sărbătoreau viața, libertatea și căutau fericirea, Denise căuta ceva chiar mai important - o motivație pentru a trăi. După două pierderi de sarcini înainte de a avea 18 ani, a reușit, în sfârșit, să ducă sarcina până la termen. Dar, ceva mergea foarte prost. Când sarcina era avansată, sângele 0 negativ a Denisei a început să-l atace pe cel 0 pozitiv al copilului ei nenăscut și acesta a trebuit să se nască prin cezariană, noaptea trecută.

Micuțul Adam lupta acum pentru viața lui și doctorii nu-i dădeau Denisei prea mari speranțe că lucrurile vor merge bine.

„E atât de micuț și de frumos." Denise se simțea atât de singură, privind fix spre Adam, care zăcea în pătuțul de plastic, rece, cu tuburi prin care se scurgeau lichide în și din el. Dorea cu ardoare să-l țină în brațe și să-l încălzească, să-l asigure de dragostea ei. El nu avea nici trei kilograme. Denise nu vedea cum ceva atât de mic și neajutorat ar putea lupta din greu pentru a trăi. Dar el lupta. În timp ce, în următoarele câteva zile, Adam se lupta, Denise s-a trezit luptând, luptând, luptând să nu o urască pe femeia din patul vecin, care-și îngrijea și-și hrănea cu dragoste copilul la fiecare câteva ore. Mai mult decât atât, ea lupta pentru a nu-L urî pe Dumnezeu, care părea că o abandonase. Peisajul mohorât din afara spitalului, pe care-l vedea pe fereastră, nu o ajuta câtuși de puțin; orașul era acoperit cu o mantie de zăpadă și gheață. Spitalul era, literalmente, separat de lumea din afară, a vizitatorilor care veneau și plecau.

Denise se simțea singură și întemnițată într-o realitate pe care ea, pur și simplu, nu o putea pătrunde - aceea că fiul ei ar putea să moară.

Cum stătea în pat în a treia noapte, încercând să nu se gândească la posibilitatea de a pleca acasă fără copil Denise era copleșită de furie.

Cum îmi poți face mie asta, Doamne", striga în sinea ei. *„Cum mi-ai putut da acest copil, această mult așteptată familie - mai ales după copilăria îngrozitoare prin care am trecut - numai pentru a mi-l lua?* Denise simțea că o să i se rupă inima.

Incapabilă să facă față luptei cumplite cu emoțiile care se dezlănțuiau în ea, Denise a luat un stilou ca să scrie unei prietene, cu care întreținea o corespondență plăcută de mai mulți ani. Cu mult timp înainte, Denise s-a obișnuit să-și aștearnă emoțiile pe hârtie, să le trimită acestei prietene și acum simțea că are nevoie să și le reverse, mai mult ca oricând înainte.

Cum stiloul se mișca rapid pe hârtie, tot chinul mental și sentimentul adânc de nedreptate au ieșit din ea și au căpătat glas. Denise nu avea nici un gând conștient, pe măsură ce mâzgălea hârtia. Scrisul continua să curgă, umplând pagină după pagină. Durerea groaznică din inimă a început, în sfârșit, să se potolească. Apoi, dintr-o dată, chiar pe când scria, ea și-a dat seama că nu-și mai descarcă sufletul către prietena ei. Ea îi vorbea lui Dumnezeu. Denise s-a oprit ca să citească vorbele care tocmai ieșiseră din ea.

„Acest copil este o adevărată binecuvântare pentru mine și sunt atât de îndrăgostită de el. E un mare dar de la Dumnezeu - conceput de mine, dar fiul lui Dumnezeu. Atâta timp cât eu nu înțeleg de ce El mi-ar lua copilul, îmi dau seama că eu nu pot face nimic pentru el. Dacă Tatăl vrea să-l ia pe Adam acasă, așa să fie. Dacă Dumnezeu mi l-a dat, Dumnezeu îl poate lua înapoi. Trebuie să cred că există un motiv, un plan divin. Așa că, Stăpâne Creator, fă ceea ce corespunde celui mai înalt bine. Nu voia mea, ci „a Ta".

Era pentru prima oară în viața Denisei când a simțit că a comunicat cu adevărat cu Dumnezeu. O, ea mai vorbise cu Dumnezeu și înainte! Cel mai recent, în exploziile ei de furie. Totuși ea, n-a simțit niciodată că *a comunicat* cu adevărat cu cineva. Dar acum ... acum a simțit pentru prima dată în viața ei, că I-a vorbit cu adevărat lui Dumnezeu. Și a mai fost ceva. Ea a simțit și că Dumnezeu *a auzit-o*, că a fost de acord cu ea, că a transmis chiar unele gânduri *prin* ea, *către* ea. Acum și-a dat seama că El i-a adus înțelegerea. De unde altundeva i-ar fi venit acele cuvinte din scrisoare? Cu siguranță că acelea nu erau gândurile *ei*. Până acum.

Simțindu-se neobișnuit de calmă, ea a pus foile pe noptieră, a stins lumina și a adormit adânc, pentru prima oară în ultimele trei zile.

„Bună dimineața, Denise". Infirmiera a atins-o ușor pe umăr. „Am venit să-ți spun că îi vom lua sânge lui Adam astăzi, să vedem dacă are nevoie de o transfuzie". Încă pe jumătate adormită, Denise a înțeles implicațiile acestei vești. Dacă Adam ar avea nevoie de o transfuzie, s-ar putea ivi tot felul de complicații. Noul sânge i-ar putea salva viața, sau i-ar putea-o curma. Netezind perna Denisei, sora i-a șoptit blând: „Ai credință, draga

mea." Cu un zâmbet cald, ea a ieșit, pe nesimțite, din cameră.

Denise se gândea cât de ușor trebuie să fie să spui asemenea cuvinte și cât de greu este să fii cu adevărat credincios în asemenea momente. Uitîndu-se lung pe fereastră, căuta soarele slab de iarnă. Nu părea a fi dimineață. Totul era atât de liniștit. Ciudat, cugetă, cât de complet acoperă zăpada sunetul. În liniștea și-n cenușiul de acolo, Denise s-a imaginat cu fiul ei în brațe. Apoi, l-a văzut ridicat de mâinile lui Dumnezeu. Încă o dată, ea s-a rugat: „Facă-se voia Ta".

Denise s-a simțit, deodată, ciudat de sfârșită și slabă. Apoi, un junghi i-a trecut prin burtă, provocându-i o durere atât de mare, încât s-a îndoit involuntar în față. Camera s-a întunecat și Denise a urmărit cu o detașare ciudată cum scena din fața ei s-a îndepărtat ... și apoi a dispărut cu desăvârșire. Și-a pierdut cunoștința.

Denise a auzit pe cineva spunând: „Dacă vrei, poți pleca acasă". A deschis ochii și a văzut o femeie frumoasă, stând lângă patul ei. Ce s-a întâmplat cu ea și cine era această persoană? Capul i se învârtea și Denise se lupta să vadă mai clar. Nu părea că vizitatoarea îi vorbea în realitate; mai curând, vocea ei melodioasă părea a veni de undeva, din capul lui Denise.

Doamna a privit adânc în ochii Denisei.

„Tatăl e gata să te primească, dacă asta e ceea ce dorești. Dar eu trebuie să-ți spun că munca ta aici nu este terminată; sarcina ta nu e încă îndeplinită. Micuțul tău fiu va trăi. Mai ai multe de trăit ca experiență și de învățat pe calea pe care pornești."

Era îmbrăcată într-o rochie foarte frumoasă de șifon negru, cu falduri. Părul negru îi cădea pe umeri. Denise se gândea că un înger ar fi îmbrăcat în alb, dar aspectul ei părea destul de potrivit și femeia era atât de frumoasă. Ochii ei erau plini de compasiune și de dragoste - atât de multă dragoste, încât Denise cu greu o putea cuprinde.

„Dumnezeu respectă alegerea ta în orice privință", părea să spună. „Ai chemat spre tine unele lecții dificile, dar aceste lecții te pregătesc pentru ca tu să-ți oferi serviciile altora, dacă alegi să rămâi. Vei fi mereu chemată să-ți reamintești de credința ta."

Denise știa, fără nici un dubiu, că i s-a oferit oportunitatea de a continua să trăiască în această lume, sau să plece dincolo, într-o nouă aventură. Viața era prețioasă, o știa prea bine. Dar era și foarte grea. Nu au fost oare anii ei, până la acest punct, o luptă continuă cu durerea și cu frica?

Chiar acum, ea se lupta cu realitatea îngrozitoare că bebelușul ei ar putea muri și că ea ar putea rămâne fără copii, pentru tot restul vieții. Ea ar putea alege, chiar acum, să plece, să meargă dincolo. Această prezență iubitoare s-a oferit să o ia acasă, înapoi în brațele Tatălui, unde ar fi pace.

Dar Denise știa că vrea să rămână. Copilul ei urma să trăiască! Și, cu timpul, ea însăși va fi din nou sănătoasă și fericită, cu o familie de care să aibă grijă și o viață de trăit. Întorcându-și fața spre îngerul ei deosebit, Denise a văzut că acesta zâmbea, știind deja ce decizie a luat Denise.

„Eu sunt întotdeauna cu tine", a spus îngerul. Apoi a plecat.

Denise a clipit ... și a văzut-o pe infirmieră stând deasupra ei, cu Adam în brațe. Cu o bucurie incredibilă, a întins mâinile să-și ia bebelușul.

* * *

Denisei Moreland i s-a întâmplat ceva minunat, atunci când a început să scrie acea scrisoare unei prietene. Ea s-a eliberat de mânie și și-a slăbit rezistența împotriva a ceea ce se întâmpla.

Acesta a fost un important punct de cotitură în experiența ei.

În *Prietenie cu Dumnezeu* se spune:

Prin urmare, acceptă răul și nu-i opune rezistență.

Pentru că persistă lucrul căruia îi opui rezistență. Poate fi schimbat numai cel pe care-l accepți.

Acum, învăluie-l cu dragoste. Indiferent de ce experiență trăiești poți, literalmente, iubi orice experiență nedorită, până o faci să dispară. Într-un anumit sens, poți să „o iubești până moare." Și, în cele din urmă, fii bucuros, deoarece rezultatul exact și perfect îți este la îndemână. Nimic nu-ți poate lua bucuria, pentru că bucuria este Cine Ești și Cine Vei Fi întotdeauna.

Astfel, în fața oricărei probleme, fă un lucru de bucurie.

Experiența Denisei este tot o ilustrare minunată a felului în care înțelepciunea lui Dumnezeu poate veni chiar prin noi, chiar în momentele cele mai neașteptate. Poate, mai ales atunci.

Denise a scos o foaie de hârtie și a început să scrie o scrisoare unei prietene. Înainte să știe, ea îi scria o scrisoare lui Dumnezeu. Și această scrisoare către Dumnezeu a alinat-o *cu adevărat*. Înțelepciunea pe care a exprimat-o îi era adresată și *i-a* fost adusă ei, *prin* ea.

În repetate rânduri, *Conversații cu Dumnezeu* ne îndeamnă să ne ascultăm vocea interioară, să pătrundem înăuntru, să căutăm înțelepciunea care se află în sufletul nostru. Sufletul - se spune în *Conversații cu Dumnezeu* - este partea din Dumnezeu cea mai apropiată de noi.

Denise a intrat în legătură cu acea parte din ea însăși „în mod accidental". (Desigur nu există accidente. Nimic nu se petrece în viață din întâmplare, dar voi știți ce vreau să spun). Ea a început să-i scrie unei persoane - și a sfârșit prin a-i scrie *cu totul alteia*.

Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat, dacă ar fi *început* să-l scrie o scrisoare lui Dumnezeu! Vreau să spun, absolut *cu bună știință*.

Nu credeți că ar fi sfârșit prin a scrie o carte?

Experiența Denisei este și o ilustrare minunată a cât de greșit putem gândi, dacă noi credem cu adevărat că mesajele lui Dumnezeu ne sunt doar rareori transmise prin îngeri. În realitate, ele ne sunt tot timpul transmise prin îngeri. Într-o formă sau alta.

Dar, stai o clipă. Ar putea fi adevărat?

Există ceea ce se numește îngeri? Chiar așa? Da. Răspunsul este *da*.

Ei ne veghează. Ei au grijă de noi. Și ne conduc Acasă, atunci când șederea noastră aici se încheie. Ei zboară deasupra noastră și umblă cu noi și stau lângă noi, ziua și noaptea, la bine și la rău, când suntem bolnavi și sănătoși, până la moarte.

Vă amintiți ce i-a spus îngerul, Denisei? „Eu sunt cu tine mereu". El nu mințea. Îngerii nu mint. Îngerii ne binecuvântează și ne protejează și ne conduc spre cel mai mare bine al nostru. Ei pot veni la noi ca vise, în timpul meditațiilor ca viziuni și chiar atunci când suntem complet treji, ca apariții. Dar acum, iată ceva surprinzător! Eu cred că îngerii vin spre noi și ca „oameni vii, obișnuiți", care se plimbă ca voi și ca mine, apărând în viața noastră și făcând sau spunând lucruri incredibile.

Poate că asta este ceea ce ne-am dori, dar cred că lumea s-ar putea construi din asemenea dorințe. Și apoi, există și alt mod de a privi lucrurile. Dumnezeu spune în *Conversații cu Dumnezeu*. „V-am trimis numai îngeri".

Asta înseamnă că *fiecare* este un înger! Toți au venit de la Dumnezeu și au intrat în viața voastră cu o misiune. Poate că „misiunea" se cunoaște numai la nivelul sufletului, dar ea este *cunoscută* la acel nivel de către fiecare dintre voi. Sunteți surprinși?

Ia gândiți-vă! La un nivel foarte adânc, noi putem ști foarte bine de ce am intrat unul în viața altuia. Deoarece așa stau lucrurile, noi transmitem, „emitem" de la același nivel profund vibrații - vreau să spun, adevărate *vibrații* - care arată scopul nostru. De aceea, atunci când întâlnești pe cineva, simți uneori că „se întâmplă ceva", se petrece ceva cu acea persoană.

Să vă povestesc ce s-a întâmplat când am întâlnit-o prima dată pe Nancy, care acum este soția mea. În momentul în care a pășit spre mine, am știut că s-a întâmplat ceva. Chiar am știut.

Ai avut vreodată acest sentiment? Da?

A, bine, ... crezi că e imaginația ta?! Greșit.

Nancy de abia ajunsese la doi metri de mine, când am simțit că m-a cuprins un anumit sentiment. Nu era senzația că lumina soarelui îmi cădea pe umeri și clopoteii îmi sunau în urechi și că inima mea se topea. N-am

văzut stele și n-au izbucnit focuri de artificii. Dar sentimentul a avut, în felul său, exact același impact. Am simțit că întregul meu corp a intrat în cea mai mare alertă. Asta-i singurul mod în care-l pot descrie. A fost un fel de: *Hei, trezește-te!* Și atunci, am auzit cu adevărat cuvinte - în mintea mea am auzit foarte clar și foarte la obiect: *„Această persoană va fi foarte importantă pentru tine"*. Nu aveam nici o idee despre ce era vorba. Nu aveam idee ce anume se întâmpla. Dar, vă pot spune că am privit lucrurile foarte de aproape. Am acordat atenție acelui moment.

Eu consider asta ca fiind un Moment de Grație.

După câteva luni, când a trebuit să iau o decizie importantă relativ la angajament, la rolul pe care voiam să-l joc în viața lui Nancy și ce rol voiam ca ea să-l joace în a mea, mi-am amintit acel mesaj. Asta ar putea să sune oarecum „a poveste cu zâne", oarecum „ieșit din comun", dar eu am luat decizia pe baza acelui moment. Și nu am regretat-o niciodată, nici măcar pentru o clipă.

Așa că, oamenii apar în viața voastră cu o misiune. Nimeni nu apare din întâmplare. Nici chiar trecătorii de pe stradă, nici chiar ospătarul de la restaurant (care se schimbă în fiecare săptămână). Nimeni nu apare din întâmplare. Când suntem atenți, când suntem treji, începem să observăm cine vine în viața noastră chiar în acel moment și ne întrebăm care-i oportunitatea în acest caz? Ce se întâmplă chiar acum? Care-i darul pe care avem șansa să-l primim? Care-i darul pe care avem șansa să-l oferim?

Poate cel ce vine în viața noastră este un înger în vis, așa cum s-a întâmplat cu Denise, care a ajutat-o să vadă clar care-i alegerea ei în acel moment. Nu alungați așa ceva ca pe o fantezie sau „doar imaginația mea". Ce ați crede, dacă ar fi *real*? Poate e un înger pe un teren de joc - un învățător care „chiar atunci s-a întâmplat" să se uite la Eric, în clipa în care acesta se pregătea să sară de pe un zid, cu o funie în jurul gâtului. Nu luați asta drept coincidență sau „noroc curat". Ce-ați crede dacă totul ar decurge *după plan?*

Poate este Eric însuși cel care-și joacă perfect rolul, astfel încât toți cei ale căror vieți le-a atins să și-l poate juca pe al lor. Nu respingeți o asemenea explicație ca pe ceva „aiurit" sau „doar o teorie aberantă". Ce-ați crede dacă ar fi *întemeiată*?

Poate ești tu. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate tu ești un înger în viața altcuiva, astăzi. Nu respingeți asta ca fiind ceva de necrezut sau ca pe o „simplă dorință". Ce-ați crede, dacă ar fi *exact așa cum apare a fi*?

De fapt, așa și este. Singura problemă acum este dacă voi o credeți. Unii oameni aud asemenea lucruri și le „prind din zbor". Alții ... ei bine, alții sunt un pic mai încăpățânați și le ia un timp mai lung până ce le acceptă.

Să-l luăm pe Gerry Reid, de exemplu ...

8

O nenorocire fericită

Gerry Reid relatează povestea unui om care avea un catâr minunat, pe care-l iubea mult, cu toate că acesta nu făcea nimic din ceea ce i se ordona să facă. Stăpânul și-a dus catârul la un renumit dresor de animale și i-a cerut ca, dacă e posibil, să-l învețe să se supună. Dresorul i-a zis: „Sigur, lasă-l la mine câteva zile și, când te întorci, va fi un alt catâr".

Când proprietarul a plecat, s-a uitat înapoi să-și ia rămas bun și l-a văzut pe dresor lovind catârul peste cap cu o frânghie groasă. Proprietarul i-a zis mânios: „Eu ți-am cerut să-l dresezi, nu să-l ucizi!" La asta, dresorul a replicat: „Câteodată trebuie să-i captezi atenția".

Mulți oameni, care-l cunoșteau pe Fred Ruth în acele ultime săptămâni de suferință datorată bolii lui de inimă, puteau fi tentați să-l considere un catâr. Lui i-a atras atenția un fulger care i-a luminat camera.

Gerry Reid din Whitby, Ontario vă va spune că s-a simțit exact ca acel catâr. Dumnezeu i-a atras atenția foarte bine. A avut nevoie cam de 50 de ani - ca și Fred Ruth - ca să se trezească.

Toată viața lui, Gerry a fost un băiat destul de fericit, bucurându-se de roadele muncii lui, trăind zi de zi cu bucurie. N-a avut vreodată o ocazie deosebită să se gândească la sufletul lui, sau la ceva ce se cheamă Divinitate. Când totuși se gândea la asta, de cele mai multe ori o făcea pentru a se îndoi de existența lui Dumnezeu. El era, pur și simplu, prea ocupat cu viața lui ca să mai dea atenție unor asemenea lucruri. Cu câțiva ani în urmă, când Gerry își câștiga existența ca tipograf, a avut intuiția să-și dea seama că, prin introducerea calculatoarelor, totul urma să se schimbe radical, așa încât și-a propus să se pună la punct el însuși cu tehnologia de vârf a informaticii. Acest fapt s-a dovedit a fi de bun augur, deoarece, ulterior, și-a pierdut serviciul pe care-l avea de mulți ani.

Când și-a pierdut serviciul, a căutat școli care ofereau o înaltă pregătire în publicitatea informatică, așa încât să se poată remarca în profesiunea aleasă de el. Dar, mai degrabă decât să găsească școlile la care putea fi student, Gerry a descoperit că i s-a oferit ocazia de a fi instructor. I se părea că ceea ce el a învățat singur, e mai mult decât au învățat cei mai mulți oameni. Și așa s-a întâmplat că, în câteva săptămâni, Gerry a trecut de la a fi tipograf,

la a fi instructor în utilizarea computerelor. El a constatat că e ușor de predat lecțiile de acest fel, întrucât procesul este linear; fiecare treaptă e urmată de altă treaptă logică. Apoi, a fi profesor părea ceva absolut normal. Îi plăcea atmosfera de la colegiu; studenții erau prietenoși și însetați să învețe.

Într-o zi, pe când își lua cafeaua în cantina studenților, Gerry a observat pe unul dintre studenți provocând o ușoară agitație la o masă din apropiere. El s-a îndreptat într-acolo, încercând să se poarte cât mai normal.

„Hei, Dan, ce-i cu tine astăzi", a întrebat Gerry.

Cei mai mulți oameni din colegiu știau că Dan a suferit un accident soldat cu o leziune pe creier, în anul precedent, în ajunul Anului Nou. L-a lovit o mașină pe când traversa o stradă aglomerată și, de atunci, a devenit foarte labil. Dan s-a înscris acum la cursurile de inițiere în afaceri, ca o formă de terapie și atât profesorii, cât și studenții erau obișnuiți cu izbucnirile lui periodice în clasă. Furia e un simptom obișnuit la cei cu leziuni cerebrale.

„Profesorii nu mă plac și mie nu-mi plac profesorii", striga Dan. „Nu pot învăța nimic! Plec de aici."

Trebuie să-i fie foarte greu, gândea Gerry. Apoi, i-a venit o idee.

„Bine", i-a zis lui Dan, „întrucât ți-ai plătit deja taxele, de ce să nu te muți în clasa mea? Poate-ți plac calculatoarele."

Această conversație s-a dovedit a fi un punct de cotitură, atât pentru Dan, cât și pentru Gerry. Spre marea surpriză a tuturor, Dan a excelat în această clasă. Așa cum s-au întors lucrurile, procesul de învățătură linear, treaptă cu treaptă, folosit de Gerry s-a dovedit o metodă mai ușor accesibilă unui creier lezat, permițându-i să evolueze rapid și să devină eficient. Dan înflorea și, în curând, terapeutul lui a venit să stea de vorbă cu Gerry, vrând să afle ce a făcut acesta pentru a contribui la îmbunătățirea stării mentale și emoționale a lui Dan. Acesta era, dintr-o dată, mult mai puțin furios și mult mai capabil să-și controleze răspunsurile în situații dificile. Părea că Gerry și-a găsit un alt talent - cel de a crea o terapie de vindecare a leziunilor creierului.

Acesta a fost momentul în care funia l-a izbit. În timp ce mergea pe motocicletă, i-a explodat un cauciuc. Motocicleta s-a răsturnat și a căzut în capul lui Gerry. Zăcea pe drum, fără cunoștință și plin de sânge, cu trupul aproape zdrobit. Omul de la volanul mașinii din spate i-a venit imediat în ajutor. S-a dovedit apoi că era un asistent medical pentru intervenții de urgență, care pleca în vacanță.

A rămas lângă Gerry până când a sosit o ambulanță. Mai târziu, doctorii i-au spus lui Gerry că acest asistent medical i-a salvat viața prin intervenția sa rapidă și competentă. Bineînțeles că Gerry nu-și amintea nimic din ceea ce se întâmplase. Stătuse în comă mai multe zile și, când s-a

trezit, și-a amintit foarte puțin. Creierul lui fusese afectat.

Iată ce-și amintește Gerry:

În timp ce zăcea inconștient pe patul de spital, bandajat din cap până în picioare, a deschis ochii și a văzut că se afla în fața intrării unui tunel de formă triunghiulară. Acesta era de un verde strălucitor, era viu și avea o mișcare ondulatorie. Gerry a simțit o dorință teribilă de a intra în tunel, dar, tocmai când era pe punctul de a o face, a văzut pe cineva care stătea pe partea cealaltă.

„Nu poți să intri, Gerry", părea a-i spune persoana, dar fără a folosi cuvinte. „Încă nu e momentul. Dar poți să pui mâna."

Gerry se holba uluit la acea entitate. Oare ce era? Nici bărbat, nici femeie ... poate era un înger ...

Îngeri, îngeri ..., își scormonea el mintea. *Ce știu eu despre îngeri? Nimic altceva decât că, în general, îi cheamă Mihail.* „Ești cumva Mihail?", s-a adresat el ființei din fața lui.

La început nu i s-a dat nici un răspuns, dar Gerry avea sentimentul clar că Ființa era oarecum amuzată. „Dacă-ți place să-mi spui așa, poți să o faci", părea îngerul a spune. Gerry a întins mâna și a simțit peretele verde al tunelului. Era moale și mlădios și ceva din el îi rămânea cu ușurință în palmă. Imediat i-a venit gândul ciudat că ar trebui să-și frece brațul cu acea substanță - brațul care fusese atât de groaznic rănit în accident. În clipa în care și-a întins materia verde pe brațul rănit, *durerea a încetat.* Gerry a respirat adânc. Era ușurat.

„Mulțumesc", a început el să vorbească, dar îngerul dispăruse cu tunel cu tot. Tot ceea ce putea să vadă acum era un triunghi care atârna deasupra lui ... și apoi, patul de spital. Triunghiul era de fapt un fel de aparat care atârna din tavan. Camera de spital începea să capete treptat contururi. Gerry a văzut că era bandajat din cap până-n picioare. Nu se putea mișca, dar brațul nu-l mai durea. și era clar că era încă în viață.

În cele din urmă, când a ieșit din spital după săptămâni întregi de tehnici intense de recuperare și fiind cu creierul afectat, Gerry și-a dat seama că nu mai are forța necesară pentru a rezista orelor lungi cerute de meseria de profesor. S-a angajat voluntar ca să lucreze timp de câteva ore pe zi la asociația locală a celor cu afecțiuni cerebrale. Cunoștințele lui legate de computer au fost folositoare și, atunci când unul dintre directori a aflat că pentru pacienți cursurile de computere erau o formă de terapie, l-a abordat pe Gerry, cerându-i să se ocupe de acest lucru pe cont propriu.

„Noi nu avem posibilitatea de a oferi acest gen de servicii, dar ne adresăm unor oameni ca tine și îi întrebăm dacă sunt interesați." Oare această conversație era o altă manifestare a Intervenției Divine? Tot ceea ce știe

Gerry acum este că, în clipa de față, este patronul fericit și sănătos al unei afaceri înfloritoare, care oferă persoanelor cu leziuni pe creier terapie prin mânuirea computerelor - și că este minunat să vezi cum oameni, care ajunseseră să creadă că nu mai pot învăța nimic nou, evoluează și se dezvoltă.

Între timp, Gerry spune că îngerul său personal - Mihail după cum continuă să-l numească - îl vizitează adesea. De obicei, vizitele apar atunci când Gerry are nevoie de ajutor pe plan emoțional, dar nu există niciodată o posibilitate de a ști dinainte când va apare. Nu e o apariție cu halo sau aripi, iar când Gerry încearcă să se concentreze prea tare asupra lui, sau să întrebe prea multe, Mihail dispare. Dar el continuă să rămână o prezență iubitoare în viața lui Gerry, care-l ajută mult. Tot așa, și Gerry încearcă să fie o asemenea prezență în viețile celor pe care speră să-i poată ajuta.

* * *

Înțelegeți? Gerry s-a hotărât să fie un înger iubitor și să-i ajute pe ceilalți. „S-a prins!" Acum, el este îngerul în viața altcuiva! și își joacă acest rol în toate modurile cu putință.

Vă puteți imagina cum ar arăta lumea aceasta dacă am face cu toții la fel? Dar nu e întotdeauna ușor și cred că ar trebui să recunoaștem acest lucru. La urma urmei, noi suntem adânc înnămoliți în iluziile noastre de pe această planetă. Cartea *Comuniune cu Dumnezeu** descrie această experiență în termeni foarte clari, subliniind ceea ce ea numește Cele Zece Iluzii ale Oamenilor (Iluzia Nevoii, Iluzia Eșecului, Iluzia Lipsei de Unitate, Iluzia Lipsurilor, Iluzia Cerințelor, Iluzia Judecății, Iluzia Condamnării, Iluzia Condiționării, Iluzia Superiorității, Iluzia Ignoranței).

Dat fiind faptul că noi trăim atât de total și de convingător în iluziile noastre, foarte, foarte rar vedem lucrurile așa cum sunt ele cu adevărat. De exemplu, vedem „rău" ceea ce numim „rău" și „bun" ceea ce numim „bun" - și nu vedem că aceste două noțiuni pot fi puse una în locul celeilalte sau - chiar și mai de necrezut - că ele sunt același lucru.

Dar e un mare adevăr că, uneori, ceea ce am numit cea mai mare tragedie a vieții noastre, s-a dovedit a fi cel mai mare dar pe care l-am primit vreodată. De fapt - știu că e foarte greu de crezut, așa că țineți-vă bine - *întotdeauna așa stau lucrurile.*

Vă amintiți că am spus că Dumnezeu mi-a zis: *„V-am trimis numai îngeri"*? Ei bine, El mi-a spus și că: *„V-am dat numai miracole"*.

Oare ce să fie asta? Oare Dumnezeu spune că *totul* este un miracol?

Da. Atunci când considerați că viața însăși este un miracol - că fap-

* *Comuniune cu Dumnezeu*, Editura FOR YOU, 2001. (N.T.)

tul că viața, așa cum o cunoaștem noi, a evoluat pe această planetă într-un mod absolut miraculos - devine mai ușor de înțeles și de acceptat că absolut orice *care face parte din viață* este un miracol. Dar, să nu credeți că Dumnezeu a făcut această afirmație în mod superficial, neacordându-i un înțeles profund. Cred că Dumnezeu a vrut să spună că totul - *fiecare lucru în parte* care vi s-a dat - este un miracol.

Dacă acesta este un adevăr, cum vom trăi noi experiența lui? Cum vom ajunge la o asemenea concluzie? *Conversații cu Dumnezeu* ne dă două cuvinte de mare preț, pe care să ni le amintim atunci când ne aflăm în fața unei tragedii sau a unei împrejurări dificile:

Vezi Perfecțiunea.

S-ar putea ca acest lucru să nu fie foarte ușor de făcut, dar, atunci când este realizat, el poate transforma momentele de disperare în Momente de Grație. Ori de câte ori vorbesc despre acest concept în cadrul conferințelor sau cursurilor mele, folosesc întotdeauna ca exemplu povestea lui Christopher Reeve.

Domnul Reeve - așa cum îl cunoașteți cei mai mulți dintre voi - este un actor strălucitor și minunat, care ne-a înmuiat inimile în filmul *Undeva, cândva* și ne-a incitat imaginația în *Superman* și ne-a făcut să ne simțim extraordinar de bine în multe alte ocazii. Cariera sa în film părea a fi nemilos întreruptă din cauza unui accident de călărie, în urma căruia el a rămas paralizat de la gât în jos.

La prima vedere, aceasta ar putea părea o tragedie cumplită. Și bine-înțeles că nu a fost ușor pentru domnul Reeve. Nimeni nu ar putea spune așa ceva. Aveți un pic de răbdare. Aș vrea să privim cu atenție ceva.

După accident, Christopher Reeve a devenit cel mai puternic, cel mai elocvent și, de departe, cel mai influent purtător de cuvânt din lume în favoarea oamenilor cu handicap fizic. Și ăsta nu e puțin lucru, deoarece asemenea oameni *au cu adevărat nevoie* de o voce elocventă și puternică.

Christopher Reeve a adunat, din contribuții, milioane de dolari pentru programe de cercetare care au ca scop îmbunătățirea condițiilor persoanelor care sunt paralizate - inclusiv, în unele cazuri, posibilitatea revenirii lor complete. Dar domnul Reeve a făcut mai mult decât să întărească speranțele persoanelor cu handicap că vor avea o viață mai bună în viitor. El i-a făcut pe mii dintre ei să ducă o viață mai bună în prezent, devenind un exemplu elocvent de ceea ce se poate face în viață, *indiferent de condiția fizică în care te afli.* El nu numai că a călătorit foarte mult în scopul strângerii de fonduri și a ridicării conștienței oamenilor, dar s-a întors la cariera sa artistică, atât ca actor cât și ca regizor, cu rezultate minunate.

Cum a făcut asta? Care e secretul lui?

Eu nu am vorbit niciodată cu Christopher Reeve, dar fac pariu că e vorba de *felul său de a vedea lucrurile.* Cred că, la un moment dat după accident, domnul Reeve a hotărât că, mai presus de orice, voia să trăiască. Apoi, că voia să trăiască într-un mod folositor, pe deplin angajat, activ, cu un anumit scop. și, în al treilea rând, era convins că *putea să facă acest lucru* și că nimic nu-l putea opri, dacă o dorea cu adevărat.

Iată ceva ce mi s-a spus în cadrul conversațiilor mele cu Dumnezeu și care, practic, apare în toate cărțile mele:

Modul de a percepe este totul.

Și iată alt lucru care mi s-a spus și care *niciodată* nu a apărut în nici una dintre cărțile mele. (Această idee mi-a fost oferită „între" cărți și nu am găsit niciodată un mod de a o introduce în text!):

Percepția este al treilea pas în cadrul Procesului de Ceptie.

Procesul de Ceptie? Da, asta am spus. Această idee mi-a dat-o Dumnezeu într-o noapte, în timpul unei conversații. El a spus:

Neale, toată viața este un Proces de Ceptie.

Ceptie? Am repetat eu. Ce este Ceptia?

El mi-a răspuns:

Este un cuvânt pe care o să-l inventăm noi din limbajul pe care-l folosiți voi, pentru ca să înțelegeți mai bine un principiu extraordinar, pentru care în limbajul vostru nu există un cuvânt să-l poată descrie.

Prin urmare, o să creăm noi unul.

Așa este. E vreo problemă?

Hei, tu ești șeful!

Nu-i chiar așa. Șeful ești tu. Dar, pentru moment, putem accepta această denumire pentru Mine. Îți amintești când ți-am spus, mai demult, că vorbele sunt forma de comunicare pe care te poți baza cel mai puțin?

Da.

Ei bine, acesta este un exemplu perfect. Limbajul vostru nu are nici un cuvânt care să descrie exact ceea ce se întâmplă în viața voastră în fiecare zi. Prin urmare, o să luăm părți din câteva dintre cuvintele voastre și o să le folosim. O să numim această experiență, Proces de Ceptie.

Presupun că o să-mi explici și mie.

Așa am să fac. „Ceptia" este procesul prin care vă creați propria voastră realitate. Uite cum stau lucrurile. Mai întâi, aveți o idee. Acesta este un act de creație pură. Creați ceva în mintea voastră. Literalmente, îl concepeți. Apoi, vă uitați la ceea ce ați creat și emiteți o judecată de valoare. Aveți o părere despre ceea ce ați conceput. Aveți un punct de vedere legat de ceea ce ați conceput inițial. Literalmente, îl percepeți.

Acum, experiența voastră devine modul în care priviți ceea ce ați creat și nu creația originară. Literalmente, îl primiți.

Percepeți ceea ce concepeți și primiți ceea ce percepeți. Procesul este:

Concepție.

Percepție.

Recepție.

Dacă rămâi în cadrul ideii originare, re-Ceptia e foarte apropiată de con-Ceptie. Aici trăiesc Maeștrii, iar ideea lor cea mai măreață devine realitatea lor cea mai grandioasă.

Cu toate acestea, adesea - mult prea adesea - voi vedeți lucrurile în mod diferit decât le-ați văzut la început (tot așa cum vă vedeți pe voi înșivă în mod diferit decât v-ați văzut la început), deoarece vă închipuiți că prima voastră idee era prea bună ca să fie adevărată. Astfel, vă îndepărtați de ideea originară. Puteți fi induși în eroare în privința a ceea ce este adevărat.

Literalmente, poate fi vorba de de-Ceptie.

După cum vă puteți imagina, am fost uluit când mi s-a dat această informație. Nimic din ceea ce am auzit vreodată nici măcar nu s-a apropiat așa de mult de descrierea procesului mental al creației.

Acum înțeleg că, atunci când „vedem perfecțiunea" în totul, ceea ce facem este, pur și simplu, să rămânem cât mai aproape de ideea originară a sufletului nostru - care nu are nimic imperfect în ea. Atunci, măreția și minunea Intenției Originare se pot manifesta în viețile noastre. Noi nu mai suntem de-Ceptionați, induși în eroare. Vedem Momente de Grație, acolo unde nu le-am fi văzut niciodată înainte.

Când s-a manifestat Momentul de Grație al lui Fred Ruth? Să fi fost atunci când el, literalmente, „a văzut lumina"?

Bineînțeles. Oricine recunoaște acesta ca fiind un Moment de Grație. Oricine îl vede ca pe un miracol. Dar Fred a avut un alt Moment de Grație, care e posibil să nu fi fost vizibil chiar imediat. Acesta s-a întâmplat când a avut primul atac de cord. Probabil că atunci l-a trăit altfel.

E posibil să-l fi numit moment de nenorocire. Dar asta s-ar fi în[illegible]m-

plat deoarece el nu a văzut perfecțiunea, pentru că atunci nu putea vedea calea pe care merge acum și nici nu știa ce anume trebuie să facă pentru a păși pe ea.

Cu toții avem multe Momente de Grație, chiar dacă știm despre ele și chiar dacă nu știm. Nu ni se dau numai o singură dată în viață.

Momentele de Grație ale lui Gerry Reid?

Unul a fost atunci când a fost dat afară din serviciul pe care-l deținea de ani de zile. Altul a fost atunci când s-a întâlnit la facultate cu Dan, studentul cu leziuni cerebrale. Al treilea a fost atunci când a explodat cauciucul de la motocicletă. și este clar că al patrulea a fost atunci când el „a văzut" entitatea pe care a numit-o Mihail.

Când le privim retrospectiv, putem vedea adesea modul în care aceste momente speciale s-au înșirat ca verigile unui lanț, ca mărgelele pe ață, ca să creeze o pantă ascendentă extraordinară pe care să urcăm de unde am fost, la unde doream să fim. Privind spre viitor, putem vedea aceeași pantă, cu condiția să știm că ea se află acolo.

Uneori, lucrurile nu sunt chiar atât de clare ...

9

Proiecte divine

Troy Butterworth își amintește că era copil și stătea lângă mama sa, cu brațele în jurul ei, în timp ce ea plângea în hohote.

„Ce bine ar fi dacă l-ai părăsi, mămico", spunea el, încercând cu disperare să o convingă, încă o dată, să facă ceva pentru a scăpa de violența soțului ei. Fuseseră multe nopți ca aceasta, când Troy o implorase să-l părăsească pe tatăl lui. Îl trecea și acum un fior când își amintea de răceala din vocea tatălui său în seara aceea.

„Încearcă să divorțezi de mine, cățea, și-ți tai gâtul", a amenințat-o.

Nici unul nu se îndoia că era în stare să o facă.

Troy a șters lacrimile din ochii mamei sale. „Dacă încerc să-l părăsesc, ce o să se întâmple cu tine și cu frații și surorile tale? Nu pot să vă las singuri cu el, Troy, trebuie să rămân", hohotea ea.

Mai târziu, violențele s-au întețit. Nu numai că mama lui era bătută în permanență, dar abuzurile sexuale cumplite comise de către tatăl beat asupra lui Troy și a fraților săi deveniseră de nesuportat. Toate au început cu mulți ani în urmă, când el avea mai puțin de șapte ani.

În zilele acelea, când tatăl său bea din greu, Troy obișnuia să se ascundă într-o debara. Atingea plin de dorință pușlile care erau depozitate în spatele hainelor, imaginându-și cum apasă pe trăgaci și își ciuruiește tatăl. Uneori, cotrobăia prin întuneric ca să găsească gloanțele, ca și când ar fi avut cu adevărat de gând să-și pună intențiile în practică.

Nici în afara casei lucrurile nu stăteau mai bine. La școală, în clasa a șasea, era poreclit „Troy homosexualul". Asta, deoarece nu se comporta ca ceilalți băieți. Nici nu arăta ca ei. În pauze, obișnuia să se ascundă de banda care-l urmărea neîncetat, aruncând cu pietre în el și chinuindu-l. În cele din urmă, îl prindeau și-l băteau. Din cauza faptului că îi era în permanență frică, nu se putea concentra și notele erau foarte mici.

În plus față de această tortură fizică, Troy era în permanență urmărit de amintirea faptului că a fost violat cu trei ani în urmă de către un vecin. Dar viața sa era atât de plină de violențe și abuzuri, încât acest incident nici măcar nu i se mai părea anormal.

Ceea ce este remarcabil e că, în ciuda tuturor acestor lucruri, Troy

avea o relație profundă și apropiată cu Dumnezeu. Adesea i se părea că Dumnezeu era singurul care-l iubea. Pe tot parcursul copilăriei sale chinuite, Troy s-a agățat de gândul că Dumnezeu nu-l va părăsi niciodată. Acest gând îi oferea mângâiere, atunci când nu o putea găsi nicăieri altundeva.

Totuși, deși știa că Dumnezeu îl iubește, era copleșit de un sentiment de vinovăție, deoarece știa - iar acum trebuia să și recunoască faptul că *era* homosexual. Nu îi era foarte clar cum putea Dumnezeu iubi pe cineva care avea atât de multe păcate, așa că, atunci când a mai crescut, a început să pună la îndoială iubirea lui Dumnezeu.

Într-o zi, nu a mai putut suporta de unul singur remușcările și a hotărât să scape de povară. A vrut să ceară sfatul pastorului de la biserica baptistă, unde căutase adăpost de atâtea ori înainte. Toți îi spuseseră ce scrie în Biblie despre homosexualitate. Dumnezeu este în stare să ierte orice, ziceau ei, orice păcat - cu excepția acestuia. *Dar poate că ei greșesc*, gândea Troy, plin de speranță. *Poate că Dumnezeu mă poate iubi așa cum sunt*. și-și dorea foarte tare ca acest lucru să fie adevărat.

„Dacă rămâi în grația lui Dumnezeu", a spus pastorul, în timp ce o rază de soare trecea prin fereastra biroului și îi lumina masa, „vei merge în rai". Troy strălucea, deoarece speranța îi renăștea. La urma urmei, ceilalți nu avuseseră dreptate. „Dar dacă nu poți să-ți învingi homosexualitatea", a continuat pastorul „nu vei mai fi în grația lui Dumnezeu".

Inima lui Troy bătea să-i spargă pieptul. Dumnezeu, care fusese singurul său prieten, singura mângâiere în viață, i-a întors spatele. Pastorul părea jenat, în timp ce asculta spovedania lui Troy și rușinat să mai vorbească despre asemenea lucruri. Ceea ce nu a putut să spună direct - dar Troy a înțeles pe deplin - a fost că, dacă ești homosexual, ești condamnat să ajungi în iad. Acum, Troy mai avea ceva de care să-i fie frică. Mai întâi a fost violența tatălui său, apoi bătăile de la colegii de clasă, iar acum faptul că va fi trimis direct în iad.

Nimic nu l-ar fi făcut mai fericit, decât să se trezească într-o dimineață și să descoperă că este normal. *„Te rog, Doamne"*, se ruga el în fiecare zi. *„Te implor, fă să fiu normal."*

Dar Dumnezeu n-a făcut-o. Când a crescut mai mare și energiile sexuale s-au dezlănțuit, Troy a încercat - dar nu și-a putut înfrâna dorința de a fi cu bărbați. Convins că Dumnezeu nu-l mai iubește, în cele din urmă nici măcar nu a mai încercat să nu fie homosexual. Adică, să se comporte cu discreție. A devenit un rebel. A adoptat o atitudine de genul „Dacă tot sunt condamnat, ce mai contează". A început să caute sex în locuri publice.

Făcea sex cu oricine care accepta - în parcuri, în locuri publice, în cluburi de sex unde puteai merge și puteai face sex oricând, zi și noapte,

pentru o sumă mică de bani. Făcea totul în exces. Nu se putea opri, indiferent de cât de tare se străduia și cât de mult dorea ca lucrurile să stea altfel. Dumnezeu îl părăsise, mama sa era acum într-un spital de nebuni și viața nu avea nici un sens. Abuzul făcea atât de mult parte din existența lui Troy, încât, atunci când acesta lipsea, producea el însuși violențe asupra sa. Așa că a plecat la New York, unde putea găsi mai mulți parteneri de sex, încercând să umple golul pe care i l-a lăsat în inimă faptul că Dumnezeu l-a părăsit.

În ziua în care a împlinit 23 de ani, în ziua de Crăciun, nimeni nu i-a trimis nici o felicitare, cei din familie nu i-au dat nici un telefon - nu a luat legătura cu nici o ființă umană. Era o zi mohorâtă și ploioasă. Străzile cenușii erau goale. Troy nu avea nici măcar un singur prieten în New York. Stătea într-un apartament dezolant și mizerabil, asculta zgomotul circulației și simțea că viața lui a atins punctul cel mai de jos. Era frig și era singur.

Fir-ar să fie, dar nu trebuie să fiu singur, s-a gândit el. știa că puțin mai încolo de casa lui era un club de sex la care încă nu fusese. *La naiba. Mă duc acolo.* Sfidător, și-a pus haina și a plecat din casă, îndreptându-se către singura mângâiere pe care o cunoștea. *Cel puțin o să am un contact uman,* oftă el, luptându-se cu vântul de pe stradă.

„Nu e nimeni aici, în afară de mine", a spus administratorul. Arăta destul de tânăr și de curat pentru serviciul pe care-l avea.

„Mă mulțumesc și cu tine", a spus Troy, aruncându-se pe canapea.

„Nici gând. Eu nu fac asta cu clienți. Eu doar administrez. E Crăciunul și nu e nimeni aici."

„Lasă-mă să fac dragoste cu tine. Te rog." Troy simțea cu disperare nevoia unei atingeri umane. Voia să facă sex.

„Am spus o dată, băiete. Eu nu fac sex cu clienții. Pentru mine este doar un serviciu. O fac pentru a putea plăti școlarizarea. Nu mă implic în treburile astea." Troy era înnebunit; trebuia să facă sex; pur și simplu, trebuia. Dar omul continua să vorbească - ceva despre faptul că mergea la școală și că avea un prieten. Troy nu-l putea asculta. Tot ce putea să facă era să-și simtă nevoia, disperarea.

Apoi, fără nici un fel de avertisment, camera s-a întunecat și el a început să se simtă amețit și dezorientat. S-a întâmplat ceva foarte ciudat. A descoperit că privește camera dintr-o poziție avantajoasă, aflată în altă parte. Nu mai era în trup; era în partea cealaltă a camerei și se privea cum ședea pe canapeaua maro, murdară și sfâșiată. Tânărul administrator era aplecat asupra lui și îi vorbea.

„Ce s-a întâmplat?" s-a întrebat Troy alarmat: *„Ce se petrece?"*

Apoi, tot atât de rapid pe cât și-a părăsit trupul, s-a întors în el. Capul

a început să i se limpezească și s-a ridicat de pe canapea, plin de dezgust. Niciodată în viață nu se mai simțise atât de plin de silă și respingător. Nici în acei ani când a fost agresat de către tatăl său sau brutalizat de către colegi - și nici măcar atunci când a fost violat - nu a simțit atât de mult dispreț față de sine. Nici măcar atunci când se gândea la toți bărbații pe care nu-i cunoștea și care au răspuns avansurilor lui. și iată unde era acum: cerșea sex. Se comporta cu brutalitate. Îi venea rău. Troy voia să moară.

În acel moment s-a hotărât să se sinucidă, dar, s-a gândit el, înainte să moară va face cât mai mult sex cu putință. Orbit de rușine și dezgust a părăsit încăperea și s-a dus să-și facă de cap. Petrecu următoarele trei zile bântuind pe străzi, căutând în parcuri sau în cârciumi și angajându-se în partide de sex cu oricine accepta - trei zile de disperare, rușine, frică și totală capitulare în fața dependenței sale - o dependență care nu-l va elibera niciodată, dar care nu-i va oferi nici pace și nici liniște.

În cea de-a treia zi, extenuat și complet golit de orice sentiment al sinelui, mergea pe stradă pentru a mai găsi încă un partener de sex, amintindu-și hotărârea de a-și pune capăt vieții.

Mergea grăbit și înfierbântat, deși era o zi rece și ploioasă. și-a amintit de o conversație în care a auzit că, pentru a te sinucide cu o supradoză de somnifere, trebuie să le iei cu alcool. S-a oprit într-un magazin și a cumpărat o sticlă de băutură. Când a ieșit de acolo, ochii i-au căzut pe un anunț aflat pe clădirea de pe trotuarul celălalt.

CENTRUL PENTRU HOMOSEXUALI ȘI LESBIENE.
DESCHIS 365 DE ZILE PE AN. FIȚI BINEVENIȚI!

Fără să-și poată explica și fără să înțeleagă de ce, Troy a simțit brusc o dorință copleșitoare de a intra - ca și când ar fi fost *împins* să o facă. A pus sticla în buzunar și a traversat strada.

Doamna de la recepție i-a spus simplu: „Singura întrunire de astăzi este cea a Dependenților de Sex Anonimi". Troy s-a întors să plece, dar ceva l-a oprit. „Unde este întrunirea?", a întrebat el timid.

„Prima ușă pe dreapta." Urmând indicațiile, a intrat într-o cameră mică și s-a așezat în spate. Palmele erau ude de transpirație. Simțea că e nervos. Greutatea sticlei din buzunar i-a amintit hotărârea pe care o luase, dar, în clipa asta, dorea să vorbească cu cineva, cu oricine, înainte de a se întoarce în apartament pentru a-și pune hotărârea în practică.

„Numele meu este Jane, și sunt dependentă de sex", spunea o tânăra care stătea cu fața către cei din cameră. „Am venit astăzi aici, deoarece am tendința să fac asemenea lucruri, în special de sărbători." Părea speriată.

Pe tot parcursul serii, pe când îi asculta pe toți cei care vorbeau, Troy a descoperit ceea ce deja știa, dar nu rostise niciodată. Și el era depen-

dent. Nu era ușor să recunoască. La sfârșit, Troy a știut că nu-și mai putea trăi viața într-o permanentă groază și dezgust.

Ori își revenea, ori murea. Acum îi era clar.

Văzuse disperarea de pe fața acelui Troy care ședea pe canapeaua împuțită, cerșind dragoste; simțise singurătatea rece a apartamentului său gol, în ziua lui de naștere de Crăciun; păstra amintirea unei copilării pline de suferințe, în care neputința mamei sale oglindea propria sa disperare. Acum îi venise un gând. *Poate că pot să-mi revin; poate mai există speranță.* Privind în jur, Troy și-a spus în sinea sa: *acești oameni sunt vii. Ei au probleme exact ca și mine, dar cel puțin fac ceva pentru a încerca să-și aline suferința.* Undeva, adânc în piept, a simțit o mică scânteie de viață.

S-a întors acasă. Nu a băut. Nici nu a încercat să se omoare. În schimb, s-a așezat pe scaun și a reconstituit toate întâmplările prin care a trecut în ultimele trei zile, încercând să le sorteze.

În dimineața următoare, mai mult din obișnuință decât din dorință, s-a sculat, s-a îmbrăcat și a luat metroul ca să meargă la muncă. În tren a remarcat un loc care părea a fi liber, dar ajungând acolo, a descoperit un vagabond care dormea adânc, întins pe două scaune. Prima reacție a lui Troy a fost dezgust și furie. Voia să stea jos și să se odihnească. *De ce ocupa tipul ăsta două locuri?* S-a uitat în jur și nu a văzut nici un scaun liber. *De ce, pe lângă toate celelalte, trebuie să am parte și de asta?*, s-a întrebat Troy complet descurajat. *De ce e așa de greu totul?*

Dumnezeu îl iubește și pe omul ăsta, i-a venit un gând. A fost ca o fulgerare de lumină în cap. *Tu ești cel norocos.*

Troy aproape că s-a uitat în jur ca să vadă cine vorbea, dar știa că vocea venea din propriul său cap. Da, era singur și disperat și era dezgustat de viață, dar cel puțin avea ce mânca în ziua aceea și seara va dormi într-un pat curat, într-un loc pe care-l putea numi al lui. Dar, mai important decât atât, era faptul că Dumnezeu îi dăduse darul speranței. Îi arătase propria disperare și-l îndreptase înspre un program intensiv de reabilitare.

Apoi, Troy a auzit un alt gând. *Dumnezeu te iubește și pe tine.*

O căldură specială i-a cuprins întreaga ființă și a avut o revelație uluitoare. *Greșesc cu toții. Greșesc toți cei care mi-au spus mereu că nu voi fi niciodată iubit cu adevărat de Dumnezeu, că sunt condamnat din cauză că sunt ceea ce sunt. Greșesc categoric și indubitabil.*

Exemple de grație a lui Dumnezeu au început să-i vină în minte – întâmplări care demonstrau prezența lui Dumnezeu în viața sa. Nu numai faptul că a găsit grupul de terapie pentru cei dependenți de sex, într-un moment în care s-a hotărât să se sinucidă. Era și mai mult. Mult mai mult. În ciuda faptului că se putea îmbolnăvi de SIDA, era încă sănătos. Deși avuse-

se o activitate sexuală publică, nu intrase niciodată în conflict cu legea. Și, poate că cel mai important dintre toate era faptul că supraviețuise copilăriei sale, păstrându-și intactă calitatea umană.

Conform oricărei autorități religioase, Dumnezeu nu trebuia să-l iubească atât de mult încât să aibă grijă de el în felul acesta. Era homosexual, fusese întotdeauna homosexual și va fi întotdeauna. *Dar Dumnezeu mă iubește cu adevărat*, s-a gândit Troy. *Prin urmare, o să mă iubesc și eu.* Nu mai avea nevoie de un scaun de metrou pe care să șadă. Se simțea de parcă ar fi putut să zboare.

De aproape doi ani încoace, Troy nu mai bea. Are un serviciu bun și prieteni buni. Își vizitează adesea mama și se străduiește să-și ierte tatăl. Întâlnirile săptămânale cu grupul celor dependenți de sex formează o parte importantă din viața sa. Din când în când, cumpără o masă caldă pentru un vagabond. Sticla de băutură se află pe un raft, acoperită cu praf. Troy o păstrează ca pe ceva care să-i amintească de cât de aproape a fost să pună capăt vieții sale pe Pământ și de modul în care a ajuns să știe, în sfârșit, că el este întotdeauna în grația lui Dumnezeu.

* * *

Vi s-a întâmplat vreodată să vă apară brusc un gând în cap? V-a venit vreodată vreo idee „absolut din senin"? Dacă acest lucru vi s-a întâmplat într-un moment de profundă căutare sau disperare neagră, sunt gata să fac pariu că ați avut propria voastră conversație cu Dumnezeu. Dacă gândul sau ideea au fost unele pozitive, care vă încântă inima și sunt pline de bucurie, atunci *sunt sigur* că despre asta e vorba.

Una dintre întrebările pe care oamenii și le pun adesea este: „De unde pot să știu că primesc o comunicare de la Dumnezeu și că gândul nu este doar unul întâmplător, venit de nu se știe de unde?" Răspunsul se află în primele pagini ale primei cărți din seria *Cu Dumnezeu.*

Dumnezeu spune:

Mie îmi aparțin Gândul vostru cel mai Înalt, Cuvântul vostru cel mai Clar, Sentimentul vostru cel mai Măreț. Orice altceva de mai mică valoare provine din altă sursă.

Acum, sarcina de diferențiere devine ușoară și ar trebui să nu fie greu nici măcar pentru un începător să-și dea seama ce înseamnă cel mai Înalt, cel mai Clar și cel mai Măreț.

Îți voi da totuși aceste îndrumări:

Cel mai Înalt Gând este întotdeauna acel gând care conține bucurie. Cele mai Clare Cuvinte sunt acele cuvinte care conțin adevărul. Cel mai

măreț sentiment este acel sentiment pe care-l numiți dragoste.

Bucurie, adevăr, dragoste.

Acestea trei sunt surori și una te duce întotdeauna la cealaltă. Nu contează ordinea în care sunt așezate.

Gânduri de mânie, de răzbunare, de amărăciune sau frică nu sunt comunicări de la Dumnezeu. Gânduri de griji, frustrare, îngrădire sau imperfecțiune nu sunt comunicări de la Dumnezeu. La fel și când este vorba despre gânduri de neacceptare, judecată sau condamnare.

Tot așa, nu e de la Dumnezeu *nici un* gând care limitează speranța, pune capăt bucuriei, dă o stare proastă spiritului sau restrânge libertatea.

Știu că acea comunicare pe care Troy a avut-o în metrou a venit direct de la Dumnezeu, deoarece era o comunicare de iubire necondiționată și acceptare totală. Acestea sunt gândurile, acestea sunt comunicările pe care le puteți crede întotdeauna.

Acum, hai să ne punem o altă întrebare. Să fie oare o coincidență faptul că, în cartierul în care Troy își ducea viața autodistructivă, erau organizate programe și grupuri care să-i ofere instrumentele necesare schimbării? Să fie oare o întâmplare faptul că unul dintre aceste programe - singurul care era organizat în ziua în care a mers el acolo - s-a ocupat direct de problema lui Troy? A fost oare doar un noroc faptul că acea clădire se afla chiar față în față cu magazinul de băuturi în care el și-a cumpărat ceea ce urma să fie un instrument pentru plecarea lui?

Sau a fost un adevărat Moment de Grație, în strânsă legătură cu cel din metrou din ziua următoare? Orice eveniment, care pare că se desfășoară ca și când ar fi un proiect dinainte plănuit, poate să apară deoarece Altcineva a intervenit.

Nu toate exemplele sunt tot atât de dramatice ca și întâmplările lui Garry Reid sau Troy Butterworth. Unele sunt mai puțin dure ... dar pline de semnificație.

Întrebați-l pe Kevin Donka.

Conversații cu Dumnezeu, vol. I. Editura FOR YOU, 1999

10

Și un copilaș îi va conduce

Zilele de sărbătoare sunt întotdeauna dificile, dacă treburile nu merg bine. Deși scopul lor este să reprezinte momente de bucurie și fericire, ele pot aduce tristețe, așa cum o dovedesc povestirea lui Troy și povestirile nespuse ale multor altora. Dar, ca și în povestea lui Troy, acestea pot fi momente de vindecare. Asta, deoarece inima se poate deschide cu mai multă ușurință, într-un moment în care tradițiile și cultura unor oameni îi fac să își amintească marile secrete ale vieții.

Poate fi vorba despre Ramadan*. Poate fi Rosh Hashanah**. Poate fi Beltane.*** Nu contează. Toate tradițiile și civilizațiile au zile și momente speciale, în care înțelepciunea lor cea mai profundă și fericirea lor cea mai înaltă se exprimă prin comemorări și ritualuri, prin cântece și dansuri, prin întruniri familiale și împărtășirea bucuriei și sărbătorirea Vieții Însăși.

Atmosfera de sărbătoare nu era exact starea de spirit în care se afla Kevin Donka în prima zi de vacanță de Crăciun. De fapt, el se simțea foarte singur, foarte izolat.

Ce bine ar fi dacă ar înțelege!, gândea el în sinea sa. *Ce bine ar fi dacă nu mai m-ar critica atâta! Dacă ...*

În familia lui Kevin existau neînțelegeri majore. Sora lui de abia îi vorbea. Fratele său era foarte furios. Până și tatăl se alăturase celor doi - și nu îi ținea partea lui Kevin. Întrucât Crăciunul nu era un moment potrivit pentru certuri, se gândea Kevin cu tristețe, era greu de ignorat sentimentul că familia lui îl judeca greșit. Totul a pornit de la o afacere în care el se asociase cu cumnatul său. Într-un fel, toată lumea a tras concluzia că Kevin nu-și făcea pe deplin partea lui de treabă.

Ce bine ar fi dacă m-ar asculta! s-a gândit Kevin acum. *Eu sunt singurul care mă comport cinstit*, și-a spus el cu amărăciune. *Eu sunt singurul. Eu sunt SINGURUL!*

*perioadă de post de la răsăritul până la apusul soarelui, care durează toată luna a noua din calendarul musulman.

**Anul Nou în calendarul ebraic

*** sărbătoare celtică străveche, în care se fac focuri și se efectuează diferite ritualuri de purificare, ținută pe data de 1 mai. (N.T)

Era foarte furios. De fapt, în timpul săptămânii dinaintea Crăciunului nu s-a putut gândi la nimic altceva. Aproape că se hotărâse să nu-și ducă familia acasă la părinți pentru întâlnirea anuală de Crăciun.

„Eram în cumpănă", își amintește el. „Nu știam ce să fac și cum să rezolv neînțelegerea dintre noi. și nu voiam să merg acolo și să simt toată tensiunea din aer, în special când erau de față și copiii. Copiii simt, știți bine. Credeți că nu știu ce se întâmplă. Dar știu. Simt. Nu voiam să le stric Crăciunul cu toate astea."

Kevin s-a străduit din răsputeri să-și depășească sentimentele. La vremea aceea, el citea o carte numită *Cele patru legăminte,* de Don Miguel Ruiz. A încercat să pună în aplicare una dintre cele patru legăminte pentru a trăi o viață sănătoasă, menționate în text:

Niciodată să nu pui la inimă și să nu iei ceva ca pe un afront personal.

„A fost foarte greu", spune el. „Este o învoială minunată pe care o faci cu viața, dar este greu, atunci când e vorba de propria ta familie care te critică atât de tare și te judecă. Credeam că mă cunosc mai bine." Kevin Donka era chiropractor* în orașul Lake Hills, Illinois și vindecase mulți oameni acolo. Dar acum, zâmbi el ironic, nu se putea vindeca nici măcar pe el însuși. Bineînțeles că acum lucrurile stau altfel, deoarece e vorba despre o tristețe a inimii și nu o stare a trupului. După cum stau lucrurile, e nevoie de o intervenție divină. De ceva mult mai extins decât a fost el învățat în școala de chiropractică.

Apoi, a urmat sâmbăta dinainte de Crăciun. Masa din familia Donka s-a desfășurat normal, totul fiind sub control. Kevin știa că va trebui să ia o decizie finală cât de curând - și să comunice familiei ce a hotărât. Cum o să le explice el copiilor că nu-l vor vedea pe bunicul în ziua de Crăciun? Cum îi va împărtăși soției sale, Christine, adânca lui amărăciune?

„Tati, tati, vino să te uiți la mine!", a țipat plină de încântare Maria, care avea șase ani, atunci când toți s-au ridicat de la masă și s-au așezat în fotoliu. Ochii ei verzi străluceau și părul moale, drept, castaniu, se legăna în timp ce ea se mișca după muzica lui Britney Spears. Toată ziua exersase, ascultând cântecul pe casetofonul ei portabil. „Vrei să mă filmezi pe o casetă, tati?", îl imploră ea. „Vreau să mă uit mai târziu și să văd cum fac!"

Kevin a zâmbit. Copiii îți aduc o bucurie atât de mare. și, în felul acesta, mintea îi era distrasă - chiar dacă pentru scurt timp - de la gândurile lui cele negre.

*Medic care aplică sistemul terapeutic bazat pe premisa că boala este provocată de o maladie a funcționării nervilor, iar metoda de vindecare constă în repararea unor segmente de pe coloana vertebrală. (N.T.)

Așa că au coborât la parter, într-un spațiu mai larg care, pe vremea când Kevin era copil, fusese numit camera de joacă. Acolo, a luat o cameră video, și-a găsit o poziție potrivită și a îndreptat obiectivul către Maria, care a luat-o de la capăt cu dansul. În cântec, Britney Spears are un vers care spune: „Singurătatea mă ucide". Dar Kevin a observat că Maria îl cânta altfel. Maria cânta „Separarea mă ucide".

„Scumpa mea, nu astea sunt cuvintele", a corectat-o Kevin cu blândețe. „Nu astea sunt cuvintele". și i-a spus versul corect. Maria s-a gândit o clipă. Apoi a spus; „Îmi place mai mult cum zic eu!"

Kevin a dat din umeri. A zâmbit și a continuat să filmeze.

De data asta, având chef să-l tachineze pe tăticul ei, Maria a făcut ceva caracteristic unui copil răsfățat și răutăcios. Când a ajuns la versul cu pricina, a traversat încăperea înspre camera video, și-a pus fața direct pe obiectiv și i-a cântat lui Kevin: *„Separarea ta te omoară, tati!"*.

Kevin a tresărit din spatele obiectivului și a sărit în sus. „Am simțit ca și când m-ar fi lovit un camion", își amintește el. Sentimentul de separare de familia sa i-a străpuns sufletul. Propriile lui cuvinte i-au revenit în gând. *„Eu sunt singurul care ...".*

Atunci a știut că a primit un mesaj dintr-un loc foarte îndepărtat atât de el cât și de micuța Maria - și care totuși exista înăuntrul lor. Mai târziu, noaptea, în timp ce stătea întins în pat, el a luat în mână o altă carte pe care o citea - *Prietenie cu Dumnezeu.* După doar câteva pagini, s-a întors către Christine.

„Trebuie să-ți povestesc despre ceva ce s-a întâmplat astă seară", a spus el și i-a relatat experiența cu Maria și cântecul. „Cred că Dumnezeu mi-a vorbit despre toată povestea cu familia mea. În cartea asta spune că Dumnezeu ne vorbește tot timpul. Trebuie doar să fim deschiși către el."

„Știu", a acceptat soția lui cu o voce blândă. „Ce ai de gând să faci de acum înainte?" O lacrimă a alunecat până pe buza lui Kevin și el i-a simțit gustul sărat. Și-a amintit cele două întrebări aflate în cărțile *Cu Dumnezeu,* pe care le învățase pe dinafară.

Acesta sunt eu cu adevărat?

Ce ar face dragostea acum?

„Am de gând să merg la ei de Crăciun și să-i iubesc, indiferent de ce fac și de ce spun."

Christine a zâmbit. În ziua următoare, Kevin și-a chemat tatăl la telefon.

„Aș vrea să-mi aduc familia la voi de Crăciun, tată, dacă nu ai nimic împotrivă? Aș vrea să trecem dincolo de toate problemele dintre noi. Hai să petrecem niște sărbători plăcute."

Tatăl nici măcar nu a făcut vreo pauză. „Exact asta vreau și eu, Kevin", a spus el.

Separarea nu-l mai ucidea.

* * *

Adesea primim cea mai mare înțelepciune prin gura unor copilași, iar cazul micuței Maria Donka este un exemplu minunat și care-ți umple sufletul. Sentimentul că ești singur față în față cu lumea întreagă este foarte des întâlnit. Pentru a depăși această stare este nevoie - ca și în cazul lui Kevin - de un moment de conștiență supremă. Uneori, cele mai ciudate lucruri ne pot trezi această conștiență. Unul dintre ele poate fi afirmația inocentă, aparent fără nici o legătură, făcută de un copil.

Dar, oare, afirmația Mariei nu avea nici o legătură? Chiar nu avea nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla în viața tatălui ei în acel moment? Erau doar niște cuvinte rostite la întâmplare, remarca naivă a unei fetițe jucăușe și zgomotoase? Sau acesta a fost un caz de Intervenție Divină, insinuată pe o cale ocolită?

E posibil, oare, ca aceasta să fi fost o conversație cu Dumnezeu?

Cred că a fost. De fapt, *știu* că a fost. și cred că Dumnezeu ne vorbește foarte des prin gura copiilor. De ce? Deoarece copiii nu au uitat. Copiii nu au fost „plecați" suficient de mult timp, pentru a pierde legătura cu adevărul cel mai profund și cu realitatea cea mai înaltă.

Îmi amintesc povestirea pe care am spus-o în *Conversații cu Dumnezeu vol. I*, despre fetița care, într-o zi, ședea la masa din bucătărie cu creioane colorate în mână. Mama ei a intrat să vadă ce face.

„Ce desenezi tu acolo?", a întrebat mămica. „E chipul lui Dumnezeu, mămico", a răspuns fetița cea frumoasă, iar ochii îi străluceau. „Scumpa mea, e foarte drăguț, dar, vezi tu, nimeni nu știe cu adevărat cum arată Dumnezeu."

„Așa este", a ciripit fetița, „dar dacă m-ai lăsa să-l *termin* ..."

Știți cum stă treaba cu copiii? Nici măcar nu le dă prin cap că ar putea ști lucrurile despre care alți oameni - așa numiții adulți deștepți - n-au nici cea mai vagă idee. Nu numai că copiilor le este totul clar, dar ei nici măcar nu-și închipuie că ar trebui să nu spună ceea ce gândesc.

Pur și simplu, copiii spun adevărul pe față, își manifestă înțelepciunea - și pleacă dansând.

Minunata mea prietenă, reverend Margaret Stevens, ne spune o poveste despre ceea ce i s-a întâmplat ei însăși, într-un moment pe care nu-l va uita niciodată. Tocmai o atinsese pe fetița ei cu o palmă la fund și o certase

aspru. Când fetița a început să plângă, Margaret s-a uitat la ea și a spus:

„Acum totul este în regulă, te iert." Fetița s-a uitat direct la ea și a zis:

„*Cuvintele* tale mă iartă, dar *ochii* tăi nu".

Aceasta este o intuiție dură și pătrunzătoare. Este ceva ce numai un copil poate vedea și numai un copil poate spune cu vorbe atât de clare.

Margaret, care acum are optzeci de ani, încă folosește această istorioară ca material didactic în cuvântările și predicile ei, pentru a descrie modul în care propriul ei copil i-a oferit o lecție de viață despre iertare - faptul că aceasta nu trebuie să fie rostită numai din buze, ci să vină din inimă.

Aici, în povestirea de față, Kevin Donka primește și el o lecție - această înțelepciune transmisă „în mod accidental" - printr-o înlocuire de cuvinte ale unui copilaș. Dar *a fost* oare o înlocuire? *A fost* ceva accidental?

Iarăși vin și spun că nu.

Nu a fost ceva accidental nici faptul că Dumnezeu mi-a spus *mie* această poveste, prin Kevin. Această lecție nu a fost numai pentru familia lui Donka din Lake Hills, Illinois - ci pentru miile de oameni care vor citi aceste cuvinte din cartea de față.

Vreau să vă spun că această învățătură este mai amplă decât ați putea crede. Gândindu-mă mult la lecția din povestea lui Kevin, mi-am dat seama că ea are înțelesuri mai adânci decât pare la prima vedere. Am văzut în mod clar că „*separarea*" este o *caracteristică spirituală*. Ea poate să fie *benefică* sau nu, în funcție de modul în care o trăim ca experiență.

Dacă înțelegem *separarea* cu sensul că noi suntem separați de toți ceilalți - „singurii" care facem un lucru sau altul, „singurii" care trăim o anumită experiență - atunci *separarea* ne va lua din putere. Dacă înțelegem *separarea* cu sensul că suntem uniți cu toți ceilalți - că nu există decât „noi", că noi suntem cu toții Una - atunci ea ne face mai puternici.

Prin felul în care înțelegem *separarea*, evoluăm sau decădem.

Iată cum înțeleg eu lucrurile:

Există numai Dumnezeu în univers. Nu există nimic altceva. Aceasta este o afirmație extraordinară, cu implicații care-ți taie respirația. Printre ele: noi *suntem* cu adevărat cu toții Una. Suntem făcuți din același material. Sau, după cum spune eminentul fizician doctor John Hagelin:

„*La bază, tot ceea ce există în viață este unit. Viața e un Câmp Unit*".

Cât de uniți suntem noi?

În februarie 2001, omenirea a fost șocată când a aflat că structura genetică a ființelor umane este *identică* în proporție de 99,9%. Descoperiri făcute de Proiectul Genomului Uman, realizat de două echipe separate de savanți din lumea întreagă, a oferit revelații uluitoare referitoare la specia noastră - dovezi care, în sfârșit, dau credibilitate științifică învățăturilor pe

care maeștrii spirituali ni le spun, încă de la începutul veacurilor.

Iată câteva dintre concluziile de început ale acestor studii științifice:

- există mult mai puține gene umane decât s-a crezut - probabil cam 30.000 și nu 100.000, așa cum au prezis mulți savanți. Este doar cu o treime mai mult decât cele găsite într-un limbric.

- dintre aceste 30.000 de gene umane, numai 300 nu au putut fi recunoscute ca aparținând și unui șoarece.

Ați auzit că există numai șase grade de separare între toate ființele umane? Ei bine, sunt numai 300 de gene care produc diferența dintre ființele umane și Mickey Mouse.

Cu cât aflăm mai multe despre lumea noastră și despre cum este ea constituită - și despre viață și cum funcționează ea - cu atât descoperim mai mult că trăim în universul pe care micuța Maria l-a numit *separare*. Viața este singurul lucru care există. Tot ceea ce vom vedea, pe măsură ce descoperim din ce în ce mai multe lucruri despre ea, sunt doar variațiuni pe aceeași temă.

Eu numesc această temă, Dumnezeu.

Evoluția ne invită să facem o mutație a modului nostru de a gândi referitor la *separare*, să încheiem *separarea* care ne separă și să începem să ne gândim la *separarea* care ne unește.

Când vom vedea cu adevărat că Viața este Unicul Lucru care Există, atunci vom vedea că și Iubirea este Unicul Lucru care Există. și același lucru îl vom vedea despre Dumnezeu. Asta, deoarece Viața, Iubirea și Dumnezeu sunt același lucru. Aceste cuvinte pot fi folosite unul în locul celuilalt. Îl poți pune pe oricare în locul celuilalt, practic în orice propoziție - fără să modifici sensul sau să o faci de neînțeles. De fapt, îi vei lărgi sensul.

Viața, Iubirea și Dumnezeu comunică cu noi într-o sută de moduri în fiecare zi, uneori prin vocile copiilor, iar alteori prin șoaptele unui Prieten Lăuntric ...

11

Prietenul nostru, carele ești în ceruri ...

„Totul o să fie mai bine în Seattle, copii. O să vedeți!"

Mama Mariei cânta aceste cuvinte, în timp ce conducea camioneta veche și rablagită de-a lungul autostrăzii. Încă de pe vremea când erau în Philadelphia, vopseaua roșie a mașinii începuse să se decoloreze, iar acum arăta mai mult cenușie decât roșie.

Fusese o călătorie lungă, iar micuța Maria Endresen obosise de atâta privit pe fereastră. Era încă și mai obosită, din cauza faptului că stătea în mașină înghesuită împreună cu trei frați mult mai mari. Din cauză că erau mult mai mari decât ea, o tachinau în permanență. Poate că ar fi trebuit să rămână acasă cu tata și cu doi frați mai mari. Dar, fiind cea mai mică, Maria nu a avut de ales. Când mămica ei a luat hotărârea să rupă cu toate și să găsească o viață mai bună, neavând nimic altceva decât o camionetă veche, patru copii și 200 de dolari în buzunar, nu mai era nimic de făcut decât să plece la drum.

„De ce Seattle ?" a întrebat-o Maria pe mama ei, pentru a o suta oară. „Este în partea cealaltă a lumii!"

„Tocmai de aceea. E cea mai mare distanță pe care o putem pune între noi și Philly și să rămânem totuși în același stat", a răspuns mama ei.

În sfârșit, după zile întregi de călătorie, se vedea marginea cenușie și rece a orașului. Mariei nu-i prea plăcea ce se întâmplă. Bineînțeles că, dacă ar fi fost să-și exprime sentimentele, ea n-ar fi spus asta. Ar fi spus: „Mămico, burtica mea e nervoasă". Timpul trecea - dar, o dată cu el, nu trecea și sentimentul de neliniște.

Mama Mariei a găsit imediat un serviciu. Asta era o veste bună. Dar serviciul era în orașul chinezesc, un loc ciudat și aglomerat. Oamenii vorbeau repede și caraghios; întotdeauna dădeau senzația că se grăbesc ca să ajungă undeva. Vitrinele magazinelor erau pline cu lucruri care arătau ciudat - rațe și pui fără pene atârnați de gât, legume de neidentificat și tot felul de chestii uscate, care-i întorceau Mariei stomacul pe dos. Ca totul să fie și mai rău, străzile erau adesea ude, iar cerul era aproape tot timpul înnorat.

Nimeni nu-i dădea atenție fetiței care tândălea în spatele biroului de la recepția vechiului hotel în care lucra mama sa. Se simțea străină aici.

Nu avea cu cine vorbi; nu era nici un copil prin preajmă. Frații și surorile ei erau la școală în fiecare zi. Uneori, în timpul pauzei de prânz, mama Mariei obișnuia să o ducă la malul apei ca să hrănească pescărușii, dar, în general, era lăsată să se joace singură în holul prăfuit al hotelului. În cea mai mare parte a timpului se simțea singură ... și însingurată.

Atunci când Maria a avut vârsta de a merge la școală, toți ceilalți frați absolviseră și plecaseră de acasă. Maria și mama ei s-au mutat în partea de sud a orașului Seattle. Casa pe care mama ei o găsise era mai mare decât oricare dintre cele în care locuise ea înainte, dar, în loc să o facă fericită, Mariei i se părea că este cam lugubră - în special cu pivnița prăfuită, plină de pânze de păianjeni care atârnau în toate colțurile întunecate. Cel puțin era într-un cartier cu case asemănătoare cu a lor, în care mai erau și alți copii cu care să se joace.

Mamei Mariei îi trebuia mai mult timp acum ca să ajungă acasă de la serviciu, întrucât camioneta roșie murise de mult, iar autobuzul din centrul orașului parcurgea un drum ocolit. După ce muncea o zi întreagă și îi lua o oră ca să ajungă acasă, era adesea prea obosită și prost dispusă pentru a se juca mai mult timp cu fetița ei. Pentru Maria, la cei opt ani ai ei, singurătatea devenise deja un mod de viață. În fiecare dimineață, se îmbrăca și pleca la școală. Când venea acasă, după amiaza era singură, așa că se uita foarte mult la televizor. Casa veche și mare scârțâia și gemea și, chiar dacă era încă zi, Mariei nu-i plăcea niciodată să stea singură în ea. O înspăimânta. Adesea zăbovea la magazinul din colț, uitându-se la reviste și stând de vorbă cu oricine care intra acolo.

Într-o zi, Mariei îi era puțin foame, dar, ca de obicei, nu avea bani. S-a gândit să ia o ciocolată. Nu o s-o vadă nimeni. Nu o s-o prindă. Oricum, era o ciocolată foarte ieftină. A băgat repede ciocolata în buzunarul hainei ei vișinii. *A fost chiar ușor*, a zâmbit Maria în sinea sa.

A fost atât de ușor, iar satisfacția a fost atât de mare, încât Maria a început să fure în mod regulat. Niciodată nu i se dădeau bani de cheltuială și întotdeauna putea găsi ceva ce-și dorea, așa că a învățat să ia orice îi făcea plăcere. Haina vișinie era perfectă. Avea buzunare mari și era suficient de largă pentru a ascunde sub ea orice-și dorea.

Erau zile în care Maria lua ceva doar ca să se distreze. Ajunsese chiar atât de rău! Nu mai era vorba să ia ceva ce credea că-i trebuie, sau o ciocolată atunci când îi era foame. Acum lua lucruri doar de dragul emoției pe care furtul i-o producea. Nu se simțea niciodată vinovată.

Într-o zi, Maria se întorcea acasă de la magazin, mestecând o ciocolată pe care tocmai o furase. Acela a fost momentul când s-a întâmplat totul.

Atunci a avut ea acea experiență care i-a schimbat viața - și care îi

afectează în continuare viața până în ziua de astăzi.

Asta ești tu cu adevărat?, a auzit Maria o voce care i se adresa.

S-a oprit și s-a uitat în jur. Nu era nimeni prin apropiere.

Asta vrei tu să fii?

Acum vocea părea să vină dinăuntrul capului ei. Maria a înghețat.

Ceeee ... vrei să spui?, s-a trezit ea, răspunzând tot pe dinăuntru.

Asta ești tu cu adevărat?, a întrebat iarăși vocea.

Atunci Maria a înțeles. Nu îi era teamă și nici nu-i era rușine. A înțeles, pur și simplu, că vocea o întreba dacă a lua ciocolate și alte lucruri care nu-i aparțineau era chiar ceea ce voia ea să facă, dacă a fi hoț era ceea ce își dorea ea să fie în viață. Vocea era prietenoasă. Nu o judeca, nu o acuza. Punea doar o întrebare. O întrebare căreia Mariei îi se părea normal să răspundă.

Nu, s-a gândit ea, *nu vreau să fiu o hoață.*

A aruncat ciocolata în cel mai apropiat coș de gunoi. Aproape imediat s-a simțit mai bine. Apoi, a devenit conștientă de o cunoaștere interioară bruscă și puternică. Avea lucruri mai importante de făcut, în viața ei exista un scop mai înalt. Era ca și când ea venise aici ca să facă ceva anume și chestia asta ... *treaba asta cu furatul* ... îi stătea în cale.

În acel moment, Maria a știut că nu va mai lua niciodată ceva ce nu-i aparține. În aceeași clipă a mai știut și altceva. A știut că nu mai era singură! Întrucât întotdeauna a fost singură, Maria *s-a simțit* singură în permanență. Acum nu mai era așa. știa că are un prieten. A auzit vocea acestui prieten, adânc în inima ei.

A mai durat un timp până când Maria i-a dat acestui prieten un nume (în cele din urmă, a ales să numească această prezență din viața ei - „Dumnezeu") dar, din acea zi, sentimentul de singurătate a dispărut și „prietenul" ei a devenit un însoțitor permanent.

* * *

Prietenia cu Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât o fantezie. Ea este o realitate care funcționează cu adevărat. În cartea *Prietenie cu Dumnezeu* ni se dau șapte pași care ne pot duce la acea stare de a fi. Dar nu este absolut necesar să urmăm pașii, unul după altul. Ca și în toate procesele de evoluție, se poate sări peste mulți pași - uneori peste *toți*. Adevărul este că, atunci când acest lucru se întâmplă, asta nu e deoarece i-am sărit pe unii dintre ei ci, mai degrabă, pentru că i-am parcurs pe toți o dată.

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu Maria când era mică. A avut o experiență mistică, un Moment de Grație, la un colț de stradă în sudul

orașului Seattle - iar aceasta a schimbat totul în privința modului în care ea își trăia experiența vieții. Nu s-a mai simțit singură. Nu a mai făcut confuzii când a fost vorba de criteriile ei de valoare.

În acel colț de stradă, Maria și universul au condensat toți pașii, parcurgându-i pe toți odată - ajungând la o prietenie cu Dumnezeu.

Este ușor să ne amintim Cei șapte Pași către Prietenia cu Dumnezeu și ei sunt ușor de parcurs. Aceștia sunt:

A-L cunoaște pe Dumnezeu
A avea încredere în Dumnezeu
A-L iubi pe Dumnezeu
A-L îmbrățișa pe Dumnezeu
A-L folosi pe Dumnezeu
A-L ajuta pe Dumnezeu
A-I mulțumi lui Dumnezeu

Prietenie cu Dumnezeu discută acești pași în amănunțime. Cartea descrie modul în care viața se rezolvă în procesul vieții însăși. De fapt, chiar exemplifică acest lucru. Ea explorează Cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu (cuprinse în capitolul 15) și explică Cele Trei Concepte de Bază ale Trăirii Holistice (Conștiența, Cinstea, Responsabilitatea).

Această carte este un document extraordinar și îndemn pe toată lumea să-i cerceteze în amănunțime conținutul, să-i verifice afirmațiile, să-i tezaurizeze comorile. Dacă o veți face, veți vedea că, pentru a cunoaște pe cineva, pentru a-l cunoaște cu adevărat, trebuie să uitați tot ceea ce credeați că știți despre acea persoană, tot ceea ce v-a spus altcineva despre ea - și, pur și simplu, să intrați în propria voastră experiență.

Același lucru este adevărat și când e vorba de Dumnezeu. Nu-L poți cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, în cazul în care crezi că *știi deja* tot ceea ce este de știut despre Dumnezeu - în special dacă ceea ce crezi că știi se bazează pe ceea ce ți-au spus alți oameni.

(Troy Butterworth ne-a oferit un exemplu izbitor în această privință. Alți oameni, inclusiv un preot, i-au spus ceea ce gândea Dumnezeu despre homosexuali - și, astfel, el credea că-L cunoștea pe Dumnezeu foarte bine în această privință. Urma să meargă direct în iad și asta era situația! Apoi a trecut la propria sa experiență despre Dumnezeu și și-a dat seama că dragostea lui Dumnezeu este necondiționată și nu emite judecăți de valoare meschine, de genul celor emise de către oameni - și că unii oameni doreau ca alții să creadă că *Dumnezeu* le-a emis.)

S-ar putea să vă fie greu să aveți încredere în cineva care spune că

nu-L cunoașteți cu adevărat pe Dumnezeu - și s-ar putea să vă fie la fel de greu să credeți în El.

S-ar putea să vă fie greu să iubiți pe cineva în care nu puteți avea încredere - și s-ar putea să vă fie la fel de greu să-L iubiți pe Dumnezeu.

S-ar putea să vă fie greu să primiți pe cineva cu brațele deschise și să-l aduceți fără ezitare în viața voastră, dacă nu-l iubiți - și s-ar putea să vă fie la fel de greu să-L primiți pe Dumnezeu cu brațele deschise.

S-ar putea să vă fie greu să folosiți orice în viața voastră, dacă nu vreți nici măcar să-l acceptați cu iubire și să-l îmbrățișați - și s-ar putea să vă fie la fel de greu să-L folosiți pe Dumnezeu.

S-ar putea să vă fie greu să ajutați foarte mult pe cineva de care nu aveți absolut deloc nevoie - și s-ar putea să vă fie la fel de greu să-L ajutați mult pe Dumnezeu.

De asemenea, s-ar putea să vă fie greu să simțiți recunoștință în inimă față de cineva căruia nu-i puteți da nici un fel de ajutor - și s-ar putea să vă fie la fel de greu să simțiți recunoștință față de Dumnezeu.

Ca și în cazul tuturor proceselor și revelațiilor minunate care ne-au fost date în seria de cărți *Cu Dumnezeu,* un lucru duce la altul. Este de asemenea interesant că, în cazul celor șapte Pași către Prietenia cu Dumnezeu, întregul proces poate fi inversat. Adică, puteți începe să legați o prietenie cu Dumnezeu, mai întâi prin a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru orice și pentru tot ceea ce aveți în viața voastră. După ce faceți un inventar și vedeți totul pentru care trebuie să fiți recunoscători, va urma în mod natural faptul că veți vrea să-L ajutați pe Dumnezeu.

Dumnezeu „plănuiește" ceva - ceva ce veți descoperi în curând, dacă veți analiza măcar puțin situația - și veți considera absolut normal să vreți „să-L ajutați" pe Dumnezeu, să vă jucați rolul în Desfășurarea Perfectă a Sinelui Vostru - ceea ce se va dovedi a fi *exact ceea ce Dumnezeu „plănuiește".*

În cadrul procesului de a-L ajuta pe Dumnezeu, veți descoperi că ceea ce faceți cu adevărat este a-L folosi pe Dumnezeu în tot ceea ce este Dumnezeu. Folosindu-L pe Dumnezeu în tot ceea ce este Dumnezeu, vă veți da seama că L-ați primit cu adevărat pe Dumnezeu în viața voastră. În momentele în care vă veți da seama că L-ați îmbrățișat pe Dumnezeu, va fi absolut normal să vă îndrăgostiți de Dumnezeu. În marea voastră iubire față de Dumnezeu, veți ajunge în mod firesc să aveți încredere în Dumnezeu.

Iar atunci când întregul proces se încheie, veți înțelege că ați ajuns să-L cunoașteți pe Dumnezeu, așa cum nu L-ați mai cunoscut pe Dumnezeu niciodată înainte.

Veți avea o foarte reală și autentică *prietenie cu Dumnezeu.*

Așa că vedem cum, în cadrul acestui proces, piesele dominoului pot cădea și într-o direcție și în alta. Sau, după cum am observat mai înainte, ele pot cădea toate deodată - așa cum s-a întâmplat cu Maria Endresen când era fetiță.

Ea încă are o relație de prietenie cu Dumnezeu. Nu este imaginația ei; nu i-a luat-o mintea razna.

Este ceva foarte real, foarte autentic și foarte practic.

Ori de câte ori Maria se află la un moment de cumpănă în viață, când trebuie să facă o alegere, când este confruntată cu o problemă, când are în față o provocare - știe că nu este singură.

Are un prieten. Unul care-i dă sfaturi.

Întotdeauna sfaturile Lui sunt foarte bune.

Ele îi sunt șoptite în inimă.

12

Călătorii ale sufletului

Experiențele neobișnuite ale lui Jason Gardham au început când era copil. Întotdeauna era primul care se scula dimineața - îi plăcea să locuiască la fermă unde putea să alerge, să umble și să se joace liber. Locul său favorit era o pădure din apropiere, care se afla la hotarul proprietății familiei sale. În fiecare dimineață de vară, după ce înfuleca un sandviș, se îndrepta către pădure.

Mama lui știa întotdeauna că Jason se trezește și pleacă înaintea tuturor membrilor familiei, deoarece, atunci când cobora în bucătărie, găsea borcanul cu unt pe masă și pâinea ruptă și lăsată acolo.

Jason se ducea în pădure ca să se joace cu prietenii lui deosebiți. Ei nu aparțineau acestei lumi și Jason știa acest lucru, dar vorbea despre ei ca și când ar fi aparținut.

Când intra printre copaci, pe când soarele începea să urce pe cer, putea simți energia din aer și știa imediat dacă aceea va fi o zi în care îi va găsi pe copii țopăind și râzând printre ferigi. Uneori îl așteptau și toată ziua se ascundeau pe după copaci și se fugăreau unul pe altul, râzând și țopăind.

În alte zile, Jason își petrecea dimineața căutându-i și încercând să-i audă - dar negăsindu-i niciodată. În asemenea zile, el venea acasă trist și cu ochii plini de lacrimi.

„Ce s-a întâmplat, dragul meu?", îl întreba mama sa.

„Copiii mei frumoși nu sunt în pădure astăzi, nu știu unde sunt", hohotea el. Așa îi numea întotdeauna. Copiii lui frumoși.

Luând băiețelul în brațe, mama lui Jason nu se îndoia nici o clipă de el și nici nu-i venea în minte să-l certe pentru că inventa tovarăși de joacă imaginari. Odată, când l-a întrebat despre ei și de unde știa că erau acolo, el a răspuns simplu „am încredere". Astfel, întrucât Jason avea încredere în prietenii săi de joacă și în faptul că viața însăși îi aduce la el - tot așa și ea avea încredere în tot ceea ce îi povestea despre experiențele lui neobișnuite.

De multe ori, fiul ei îi povestea, cu un ton obișnuit, detalii despre ceea ce a văzut și auzit, lucruri care ar putea alarma majoritatea mamelor. Pur și simplu, ea ajunsese să creadă că fiul ei era oarecum special, că era diferit de alți copii.

Într-o atmosferă de asemenea toleranță și iubire necondiționată, Jason a crescut, devenind un tânăr sănătos și echilibrat. Întrucât i se dăduse libertatea de a trăi experiența unor lucruri neobișnuite și să vorbească despre ele deschis și fără frică de a fi luat în râs, el a continuat să o facă. Mama lui l-a învățat că și ea era demnă de încredere.

Și astfel, la 17 ani, Jason Gardham a făcut o călătorie până la cele mai depărate părți ale cosmosului, la marginea raiului. și a făcut acest lucru, fără ca măcar să plece din dormitor. Trebuie să subliniem că vorbim despre un adolescent absolut normal - care suferea după fete, practica sporturi, avea talente artistice. Nu e câtuși de puțin vorba despre cineva care lua droguri și făcea călătorii astrale prin ele. Lui îi plăceau cărțile. I și petrecea cu bucurie timpul citind o carte bună.

Într-o seară de iulie, 1958, după ce a terminat cina, Jason a decis că exact asta voia să facă. Nu e vorba de ceea ce *a făcut*, ci de ceea ce *voia* să facă. Când a intrat în camera sa ca să caute o carte, s-a trezit într-o realitate complet diferită. Intrând pe ușă, s-a pomenit într-un întuneric total. Întuneric *total*. Nu era o luminiță nicăieri. *Uau!*, s-a gândit el și a întins mâna după comutator, când, dintr-o dată, a simțit că este tras printr-un vid, cu o viteză extraordinară.

O să mor, țipa mintea lui. *N-am aer! Merg prea repede!*

Apoi a știut ce trebuia să facă. Trebuia să aibă încredere. Asta făcea întotdeauna când i se întâmplau lucruri ciudate. Așa că L-a chemat pe Dumnezeu. I se părea absolut normal să facă asta. Întotdeauna era deschis spre probleme ale spiritului și considera că are o relație strânsă și personală cu Dumnezeu. Sprijinul și îndrumarea pe care credea că le primește prin această relație constituiau o parte importantă a vieții sale. Credința, încrederea lui nu se clătinaseră niciodată. Intotdeauna a crezut că Dumnezeu îl iubește și că era mereu prezent, atunci când avea nevoie de El. La această credință a făcut acum apel.

Imediat, Jason a simțit că este îmbrățișat, învăluit de un sentiment minunat de perfectă siguranță. Era un sentiment cald, un sentiment de totală pace și calm profund. Pe măsură ce inima i se liniștea, el privi în jur, plin de uimire. Zbura prin aer! Întunericul fusese înlocuit de spectacolul copleșitor constituit din stele, planete, sateliți, asteroizi și comete - și tot ce se află în spațiul cosmic.

Oare mi-am pierdut cunoștința? O fi asta imaginația mea?, se minuna el. In timp ce privea stelele care treceau în viteză pe lângă el, se uita cu uluire la frumusețea incredibilă prin care călătorea cu o viteză de neimaginat. A continuat să călătorească, neavând nici senzația de frig și nici de cald, conștient doar de stelele care alunecau în liniște pe lângă el.

S-a gândit: *Oare unde merg? și de ce sunt dus acolo?*

Apoi și-a amintit din nou de dragostea lui Dumnezeu.

Și-a amintit: ***ai încredere.***

Brusc, Jason a simțit că încetinește. Apoi, s-a oprit. În fața lui se afla ceea ce părea a fi un zid - un zid uriaș *din aur*, care strălucea cu o lumină nepământeană. Era atât de înalt, încât nu-i putea vedea partea de sus și nici marginile din dreapta sau din stânga. Frumusețea lui era copleșitoare și Jason nu-și putea crede ochilor.

Pe când plutea pe lângă zid, chiar în fața lui a început să se formeze ceva ce arăta a fereastră, iar cele două canaturi s-au deschis. Lui Jason i se părea că este o fereastră care dă înspre eternitate, prin care un suflet putea zbura către rai. Din spatele ferestrei venea o înșiruire de nuanțe de culori care vibrau, mai strălucitoare, mai spectaculoase decât orice văzuse el vreodată. Când a întins mână să atingă raza de lumină colorată, Jason a fost obligat să-și acopere ochii, deoarece lumina devenise atât de strălucitoare și atât de frumoasă, încât nu putea să o privească.

Dar trebuie să o privesc!, a strigat el și a simțit că inima îi va exploda de atâta iubire. Apoi și-a luat mâinile de la ochi.

Era înapoi în camera sa.

Întoarcerea a fost la fel de uluitoare ca și plecarea. Uimit, Jason a văzut că era exact în locul în care fusese - trupul lui nu se mișcase câtuși de puțin. A știut în mod clar - în mintea lui nu era nici un fel de dubiu - că fusese dus într-o călătorie specială. O călătorie a sufletului, care i-a oferit o scurtă imagine a realității mai extinse. Numiți-o Dumnezeu, numiți-o Rai, numiți-o cum doriți. Jason știa că o văzuse, că o trăise ca experiență. *Dar de ce?*, s-a minunat el. *De ce această călătorie?*

Apoi s-a gândit că poate că își punea această întrebare de foarte multă vreme.

Și avea dreptate.

Nu era vorba că n-ar fi încercat să găsească un răspuns. A întrebat mulți oameni care, credea el, i-ar fi putut da o cheie care să explice ceea ce trăise. Dar răspunsurile acestora erau de genul: „Trebuie că a fost ceva ce Dumnezeu voia ca tu să vezi - și îi vei înțelege sensul, atunci când va veni momentul."

Și astfel, în mintea lui Jason au mai rămas multe întrebări. Uneori, amintirea acestei călătorii și sentimentul că nu-i știa exact semnificația i-a adus o lacrimă în ochi. Era trist pentru el însuși și pentru incapacitatea sa de a conștientiza, dar era încă și mai trist pentru lume și pentru oamenii din ea - întrucât îi era teamă că ei nu vor cunoaște niciodată minunea și bucuria pe care le trăise el.

Timp de aproape 30 de ani, Jason s-a întors la aceste amintiri și, în momente de liniște și intimitate, a revăzut călătoria. Apoi, în vara anului 1987, s-a întâmplat să se oprească la un magazin local cu obiecte de artă, ca să cumpere ceva. Tocmai începuse să se uite în jur când, cu colțul ochiului, a observat un bărbat care venea înspre el.

Era un indian american foarte înalt, cu părul lung, negru albăstrui și cu ochi negri pătrunzători, care se apropia de el. Purta o vestă peste o cămașă de bumbac. La trei pași de Jason s-a oprit și nu a spus nimic.

Brusc, întreaga ființă a lui Jason s-a umplut de un gând. Dacă un gând poate umple un trup întreg. Să pătrundă prin fiecare celulă - asta i s-a întâmplat lui Jason. La nivelul celulei, a știut: *Acest om are ceva important să-mi spună.* S-a străduit să depășească acest sentiment, forțându-se să-și îndrepte atenția către întâlnirea cu el.

„Aș putea să-ți vorbesc o clipă?", a întrebat indianul, cu o voce profundă și dulce. Jason a simțit o undă de nervozitate. Apoi, și-a amintit.

Ai încredere.

„Da", a răspuns el neutru. „Bineînțeles".

„Poate că ar fi mai bine să ieșim." Dând din cap, Jason l-a urmat.

Cei doi bărbați s-au așezat la o masă în cafeneaua de alături. Străinul a respirat adânc.

„Am știut pe loc că tu ești."

Jason a clipit din nou, fără să spună nimic. Inima îi bătea tare din cauza dorinței puternice de a ști ce anume voia acel om să-i spună. Dar se simțea paralizat. Părea că nu este în stare să gă-seasca cuvintele pentru a formula întrebările care fierbeau în el. În timp ce-și aduna gândurile și se pregătea să întrebe cine credea indianul că ar fi el, în minte îi veni o imagine. Era imaginea zidului de aur. și, o dată cu imaginea, a venit și un sentiment. Încrederea. Încrederea în ceea ce se întâmpla acum. Încrederea în propria intuiție. Pur și simplu ... încrederea.

Acum, Jason se simțea complet relaxat. știa că el va fi cel care va vorbi primul. El va sparge gheața, va face comunicarea mai ușoară, va deschide calea pentru ceea ce omul avea să-i spună.

„Înainte să spui orice, pot să-ți povestesc eu ceva? Este o experiență pe care am avut-o cu ani în urmă, pe când eram adolescent. Nu știu de ce, dar cred că trebuie să o afli."

Indianul a zâmbit. „Te rog", a spus el. „Aș vrea să o aud."

Jason i-a povestit despre călătoria sa prin timp și spațiu. Nu știa de ce o descrie. Pur și simplu, știa că trebuie să o facă. În timp ce vorbea, era atent să nu omită nici un detaliu. A explicat tot ceea ce a văzut și a simțit, manifestându-și chiar tristețea că nu i s-a dat niciodată posibilitatea să înțe-

leagă sensul acelei experiențe. Undeva, în mijlocul povestirii sale, el a observat o lacrimă alunecând pe obrazul celuilalt.

În momentul în care a terminat, Jason s-a simțit minunat de ușurat. Acum știa de ce i-a spus povestea sa cea mai intimă și personală unei persoane complet străine. În mod instinctiv, a simțit că, în sfârșit, i se va da o explicație mai profundă a ceea ce i se întâmplase cu treizeci de ani în urmă. Omul din fața sa avea răspunsurile pe care le căuta. Jason nu știa cum de știe treaba asta. Pur și simplu, o știa. Indianul a vorbit încet.

„Lasă-mă să-ți spun ce știu eu", a spus el. Jason s-a aplecat înainte, nerăbdător. „Eu sunt Gary Winter Owen din tribul Maricopa. Lucrez aici, în magazinul de obiecte de artă. Într-o zi, acum câteva săptămâni, serveam un client când, dintr-o dată, am avut sentimentul că trebuie să mă îndepărtez de el ca să fiu singur. Nimic nu avea nici un sens, deoarece mă înțelegeam foarte bine cu el, dar nu-mi puteam reprima sentimentul. În cele din urmă, i-am cerut scuze și am intrat în magazia din spate. Atunci am auzit o voce în cap. Ea mi-a spus: *Ia un creion și scrie.* Așa am și făcut. Nu știam ce trebuia să scriu, așa că am notat prima idee care mi-a venit în cap. Când am citit ceea ce am scris, n-am înțeles nimic. Cu toate acestea, știam că era ceva important. Atunci, vocea mi-a spus: *Vei întâlni omul pentru care ai scris aceste cuvinte și vei ști că este el, chiar în clipa în care îl vei vedea.*

El s-a uitat direct la Jason.

„I-am spus bunicului despre această voce", a continuat el. „I-am arătat mesajul. Bunicul mi-a spus că, atunci când voi întâlni acest om, trebuie să fac cunoștință cu el și să învăț de la el."

Jason nu se simțea în largul lui. Gary a continuat.

„Nu am putut uita mesajul. Părea a fi unul foarte important - și atât de frumos în misterul lui. Am confecționat ceva special și am copiat textul. Astăzi când te-am văzut ... am auzit din nou vocea."

Au făcut o pauză lungă. Ochii celor doi bărbați s-au întâlnit.

„Mi-a spus că tu erai acela".

Jason a respirat adânc.

„Încă din clipa în care te-am văzut, am știut că ai ceva să-mi spui", a spus el încet. „Ceva ce aștept să aud de treizeci de ani încoace".

Gary a dat din cap. „E adevărat", a admis el. Apoi i-a înmânat lui Jason o rolă frumos făcută din coajă de copac, prinsă cu o panglică. O parte din Jason nu voia să o deschidă, nu voia să-i tulbure frumusețea. Dar partea cealaltă, care era mai mare, trebuia să știe ce conținea.

Cu mâini tremurânde, a desfăcut panglica. Privind în ochii căprui închis, aproape negri ai indianului, Jason a știut că i se dăduse un dar cu totul special, de la cineva care-i va deveni prieten.

A început să citească literele cursive și mari, caligrafiate pe scoarța de copac.

Cu cinste, integritate și iubire în suflet,
l-am dus pe acest om, pe acest om blând,
la un zid de aur.

Inima lui Jason s-a oprit. S-a uitat la Gary care zâmbea simplu, făcându-i un gest cu capul să continue să citească.

O lumină atât de strălucitoare
încât umple noaptea,
o strălucire cunoscută
doar de îngeri,
pentru că, pe terenul pe care l-am descoperit,
începe să înmugurească o iubire.

Jason și-a amintit extraordinar de frumos colorata rază de lumină.

Se ridică foarte sus,
se solidifică o dată cu fiecare zâmbet
și cu fiecare lacrimă.
Iar, pe măsură ce așteptăm,
comunicăm pentru a alunga frica.

Vorbim despre viață,
cântăm despre vechi dușmănii,
împărtășim dureri uitate.
Și, deși dăruim, vom pune mereu întrebări.

Pentru că eu nu știu de ce ar plânge acest om.
Iubirea ta este a mea ... atenție!
Așa că l-am dus pe acest om,
pe acest om deosebit,
la un zid de aur.

Jason a pus documentul pe masă. A știut atunci că nu va mai vărsa nici o lacrimă de tristețe pentru ceea ce el și ceilalți nu puteau cunoaște pe deplin. Pentru că acum știa că *știuse cu adevărat* - și că *toată lumea putea ști.* Viața este ceva vesel și plin de bucurie și, ca întotdeauna, este condusă de către Dumnezeu. Iar el trebuia să fie atent la iubirea lui Dumnezeu. Nu numai să fie atent, dar să o și împartă cu ceilalți.

Astăzi, viața lui Jason are un sens și un scop profund, care îl dirijează zi cu zi. Misiunea pe care și-a asumat-o este să aducă pace și iubire lumii. Se străduiește să facă acest lucru, împărtășind un singur mesaj. Un mesaj simplu dar puternic.

Ai încredere.

Ai încredere în tine însuți. Pentru că înțelepciunea se află în tine.

Ai încredere în ceilalți. Pentru că noi suntem cu toții una.

Ai încredere în viață. Pentru că ea îți va crea surprize, te va încânta și te va susține.

Ai încredere în Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu te iubește în mod perfect și te va ajuta în toate zilele vieții tale și te va chema acasă, atunci când îți vei fi făcut lucrarea de aici.

Acum, Jason înțelege că el este un învățător. și că Gary, un străin dintr-un magazin cu obiecte de artă, a fost să fie primul său student, dar nu unicul. Au mai fost mulți alții, care au venit să învețe că nu *trebuia* să învețe nimic. Trebuia doar să-și amintească ceea ce știau când erau copii.

Când erau copii frumoși ... care dansau în pădure.

* * *

Oare Călătoria lui Jason a fost reală. E posibil ca ființele umane „să călătorească" în alte tărâmuri? Oare chiar putem să ne părăsim trupurile - de fapt, să rămânem în ele - și să trăim experiența realităților alternative?

În *Conversații cu Dumnezeu, vol al II-lea,* se spune:

Tu ești o Ființă Divină, capabilă de mai mult decât o singură experiență în același „timp" - și în stare de a-ți împărți Sinele în cât de multe „sine" diferite dorești.

Tu ești o ființă de Talie Divină, care nu cunoaște ce înseamnă limită. O parte din tine alege să se cunoască pe sine ca Identitate a ta, trăită ca experiență în prezent. *Aceasta nu este, în nici un caz, limita Ființei tale, deși tu crezi că este.*

Dar, există oare ceva ce se numește „fereastră către Eternitate", prin care putem privi și aduce înapoi amintirile?

Răspunsul este da. Categoria, da. Vorbesc din experiență.

În seara zilei de 8 ianuarie 1980, soția mea de atunci și cu mine neam certat groaznic. Fără discuție că era vina mea. De obicei era vina mea pe vremea aceea. Nu eram o persoană cu care se putea trăi ușor. Aș fi dorit să fiu. Aș fi dorit din toată inima. Dar se părea că nu reușeam câtuși de

puțin să-mi depășesc limitele. Astăzi nici măcar nu-mi amintesc despre ce fleac era vorba. Vreau să spun că era ceva absolut lipsit de importanță. Probabil ceva de genul: cine duce gunoiul. Cine știe? Ceea ce-mi amintesc este ce s-a întâmplat după aceea. E ceva ce n-am să uit niciodată.

Am ieșit din camera de zi, care se afla la parterul casei noastre cu etaj, mi-am lăsat soția în mijlocul discuției aprinse, alungând-o cu un gest al mâinii și am dispărut în dormitorul cel mare, trântind ușa. M-am aruncat pe pat îngrozitor de frustrat și, uitându-mă fix în tavan, am început să plâng. *Iisuse,* mă gândeam eu, *de ce nu reușim să ne înțelegem?* De ce anume e nevoie pentru ca doi oameni să se înțeleagă? Deja eșuasem în două căsătorii anterioare și nu-mi puteam da seama unde greșeam.

De ce anume e nevoie?

L-am întrebat eu pe Dumnezeu:

De ce anume e nevoie pentru ca să fii fericit?

Mi-am înfundat capul în pernă și am început să mă jeluiesc:

Te rog, Dumnezeule, ajută-mă. Nu vreau să fiu așa - un om care se ceartă pentru orice. Ajută-mă. Ajută-mă ...

Extenuat, am adormit adânc. Era ca și când cineva scosese un dop și storsese toată energia din mine. Am cedat și am simțit cum mă scufund în saltea, în pernă. Îmi amintesc ultimul gând pe care l-am avut înainte să nu mai știu de mine.

Asta o să fie cel mai adânc somn din viața mea. Așa a și fost.

După un timp - putea să fi fost după o oră, sau după un minut, sau după o jumătate de noapte, nu știu - am fost trezit de o senzație ciudată. Am simțit ca și când aș fi fost aspirat din pat. Ați avut vreodată senzația că ați cădea din pat. Ei bine, cam așa ceva a fost - numai că invers. Mișcarea era *în sus* - și nu în jos.

Stați să văd dacă pot să explic altfel. Imaginați-vă o muscă stând nemișcată pe o masă. Cineva vine cu un aspirator și reușește să acopere musca cu capătul furtunului. El spune: „Dă drumul la aspirator!", iar cineva îl pornește. *Eu am simțit exact ceea ce ar simți acea muscă.* Stăteam întins pe burtă și am simțit că eram, literalmente, aspirat de pe saltea, într-o fracțiune de secundă. Mi s-a oprit respirația. Aveam ochii larg deschiși și uimiți și au devenit și mai uimiți când am văzut că pluteam deasupra patului, uitându-mă în jos la ceea ce părea a fi o bucată enormă de lut, modelată și formată pentru a arăta exact ca mine. Dar nu eram eu, mi-am spus în sinea mea, deoarece eu eram *aici sus și priveam în jos.* Mai mult decât atât, forma cunoscută care era întinsă pe pat nu avea viață în ea. Nu avea energia vieții. Era lipsită de viață.

În această aventură, am devenit extrem de conștient de ceva:

Dumnezeule, eu nu sunt acel trup!, mi-am spus mie însumi. *Eu sunt asta. ASTA. Eu sunt această ... entitate, această ... energie ... care acum PRIVEȘTE acest trup.*

Acum pare ceva absolut elementar, dar la vremea aceea a fost o mare revelație pentru mine. Impactul acestei revelații a fost enorm, fără îndoială, deoarece nu era un simplu concept sau teorie - era ceva ce eu *trăiam ca experiență,* chiar atunci și chiar acolo. De abia am conștientizat acest lucru, când m-am pomenit răsturnat, în așa fel încât eram cu fața către tavan și apoi, cu un șuierat ușor, am zburat prin el, plecând din cameră.

Imediat m-am găsit într-un loc întunecos care arăta ca un tunel și apoi am simțit că sunt împins sau tras prin acel tunel cu o viteză cumplită. În tot acest timp, n-am avut sentimentul de frică - doar o senzație de viteză incredibilă. În curând, în față am văzut o mică pată de lumină și am știut că aceea era lumina la care mă grăbeam să ajung. Luminița a devenit din ce în ce mai mare, până când am simțit că ies din tunel ca un *dop* și sunt aruncat în lumina însăși.

Acum iată ceva interesant. Eram în lumină, dar, în același timp, mi se părea că sunt în afara ei, privind-o. Îmi amintesc cu un sentiment grozav faptul că mi-era aproape imposibil să mă uit la ea, deoarece era atât de frumoasă. Nu știu cum să explic cum poate o lumină să fie frumoasă, deoarece - o lumină e o lumină, nu-i așa? Doar că această lumină era frumoasă. Poate că era așa din cauza felului în care *o percepeam.* Nu știu. Știu doar că frumusețea ei era ceva de necuprins. Vreau să spun că era prea mare, prea extraordinară pentru a fi cuprinsă de către conștiința umană. Mă simțeam mic, rușinat. Îmi amintesc că gândeam...

Nu, nu eu. Eu nu sunt vrednic să fiu în această lumină. Nu sunt vrednic să o văd. Nu sunt vrednic, după tot ceea ce am făcut, cu toate petele negre de pe suflet, după ce i-am dezamăgit de atâtea ori pe alții și pe mine.

Apoi m-am simțit rușinat, deoarece faptul că mă gândeam la toate acele lucruri mi le aducea și mai clar în minte. și am plâns, copleșit de rușine și vinovăție. Mă scuturam de atâta plâns. De ce nu m-am comportat mai bine? De ce, de fiecare dată, am făcut alegerea cea mai proastă? Îmi părea îngrozitor de rău. Aveam mai multe regrete decât îmi amintesc să fi avut vreodată. Apoi, am fost copleșit - chiar în acel moment am fost copleșit - de un sentiment pe care nu-l pot descrie. Ori de câte ori caut cuvinte, nici unul nu pare a se potrivi. Dacă mă gândesc acum la ceea ce a fost, aș spune că era ca și când mi s-ar fi oferit - pentru prima dată în viața mea - pace, pace adevărată, pace totală. Aveam senzația că un deget uriaș și blând îmi sălta capul, ridicându-mi bărbia. și am auzit următoarele cuvinte umblându-mi prin inimă:

Ești perfect așa cum ești. Ești extraordinar de frumos - și te iubesc fără condiții. Ești copilul Meu, de care sunt foarte mulțumit.

Mă simțeam legănat, îmbrățișat - acum lumina mă înconjura, iar eu pluteam blând în centrul ei. Tot ceea ce însemna tristețe a dispărut. A dispărut până și regretul. M-am simțit vindecat, întregit. Sufletul îmi era plin de recunoștință, inima îmi exploda de atâta iubire.

Apoi, m-a copleșit o a doua idee, de care am devenit conștient:

Nu voi fi niciodată iertat pentru nimic din ceea ce fac. Indiferent de cât de trist sunt pentru că am făcut ceva sau am luat o anumită decizie, indiferent de cât de mult regret totul, nu voi fi iertat. ***Asta, deoarece iertarea nu este necesară.*** Eu sunt un copil al lui Dumnezeu, un vlăstar al Divinității și nu pot să-i fac Divinității nici un fel de rău sau să o lezez, pentru că Divinitatea nu poate fi în nici un fel lezată, rănită. Intotdeauna voi fi acceptat în inima și în casa lui Dumnezeu, îmi va fi permis să învăț din greșeli, îmi va fi permis să devin din ce în ce mai mult Cine Sunt Eu cu Adevărat, prin orice proces aș alege - chiar dacă aceasta ar însemna să mă lezez pe mine însumi, sau să-i lezez pe ceilalți. Pentru că nici eu însumi și nici ceilalți nu putem fi lezați. Doar credem că putem.

Impactul acestei revelații a fost enorm, fără îndoială pentru că ea nu era doar un concept sau o teorie, ci era ceva ce eu *trăiam ca experiență*, chiar atunci și chiar acolo. Imediat după ce am conștientizat acest lucru, m-am trezit într-o a treia realitate, înconjurat rapid de un milion, ba chiar de o sută de milioane de mici ... *particule de energie* - acesta este singurul mod în care le pot descrie. Se aflau peste tot. În fața mea, la stânga mea, în spatele meu, în dreapta mea. Arătau ca mici celule sau globulețe, fiecare cu propria ei formă și culoare.

Și ce culori! Doamne, culorile erau extraordinar, uluitor, cutremurător de frumoase! Cel mai albastru, albastru și cel mai verde, verde - și cel mai roșu, roșu și cele mai magnifice combinații și nuanțe pe care le-am văzut vreodată. Vă dați seama cum arătau, dacă eu, care sunt daltonist, le-am văzut astfel ... Așa că, pentru mine, a fost o priveliște nemaipomenită.

Aceste celule de culoare dansau în fața mea și de jur împrejurul meu. Dansând, formau o pătură strălucitoare și vibratorie de frumusețe care acoperea totul - care *era* Totul.

Atunci am știut că ceea ce vedeam era Esența Intregii Vieți. Era viața în forma ei sub-sub-submoleculară. In particulele ei cele mai mici. În esența ei. La originea ei. Iar apoi am fost martor la ceva fascinant. În timp ce mă uitam la aceste celule magnific colorate care dansau și vibrau strălucitor în fața mea, am observat că se schimbau. Ele păreau a apare și dispare, a se înghiți una pe alta și a reapare într-o formă diferită și cu o culoare

diferită. și, în timp ce-și schimbau forma și culoarea, celulele din jur își schimbau și ele forma și culoarea, pentru a se asorta cu ele și a le completa. și celulele din jurul acelor celule făceau la fel - și la fel făceau și celulele din jurul *acelor* celule și așa mai departe, și așa mai departe ... și mi-am dat seama că totul era ca un puzzle care se modifica în mod continuu, se adapta întotdeauna, fiind în permanentă interconexiune. Un mozaic pulsatoriu și vibrant de energie pură.

Ființa mea deborda de dorința de a atinge aceste particule de o frumusețe de nedescris, de a deveni una cu ele. Voiam să mă contopesc cu ele. Voiam să mă topesc în ele. Nu știu de ce. Era o chemare lăuntrică, o dorință lăuntrică pe care o simțeam din ființa mea cea mai profundă.

Am încercat să înaintez, să mă apropii. Dar cu fiecare mișcare pe care o făceam, mozaicul dădea înapoi. M-am gândit că aș putea să mă „furișez" spre el, să mă prefac că merg înainte și apoi, brusc, să mă reped printr-o parte. N-a ținut. Nu puteam păcăli matricea. Îmi înțelegea fiecare mișcare. De fapt, chiar *o anticipa*. Pur și simplu, nu puteam să mă apropii - și am început să plâng. Tristețea pe care o simțeam în urma acestei respingeri și negări era mai mult decât credeam că puteam eu suporta. Apoi, brusc, tristețea a dispărut, când mi s-a oferit a treia conștientizare: nu puteam să mă apropii de energie, deoarece *eu eram* energia! Când mă mișcam eu, se mișca și *ea*. Bineînțeles. Eram deja contopit!

Toate lucrurile sunt Un Singur Lucru. Există numai Un Singur Lucru și nu există Nici un Lucru care să nu fie Parte din acel Lucru Unic.

Impactul acestei revelații a fost enorm, fără îndoială, deoarece el nu reprezenta un simplu concept sau o teorie - era ceva ce eu *trăiam ca experiență* - chiar atunci și chiar acolo.

Încă o dată, imediat ce am înțeles, am fost luat din acea realitate. Acum mă găseam în fața unei cărți enorme. Era cea mai mare carte pe care am văzut-o vreodată. Ba nu, de două ori pe atât. De trei ori pe atât. Era la fel de mare ca o sută de cărți de telefon dintr-un oraș enorm, puse la un loc. și pe fiecare pagină - *pe fiecare pagină* - era destul loc pentru ca să fie tipărite o sută de enciclopedii. Pe când stăteam în fața acestui volum uriaș, vocea pe care am auzit-o în timp ce eram îmbrățișat de lumină a venit înapoi. Ea mi-a spus în modul cel mai blând, aproape cu indulgență, dar nu ca și când ar râde de mine:

Ei, Neale. Toată viața ai căutat răspunsuri. Ai căutat și ai căutat, iar căutările tale au fost adevărate, au fost sincere, a fost o căutare cinstită a adevărului. Iată. Aici sunt răspunsurile.

După asta, paginile cărții mi-au trecut prin fața ochilor, ca și când ar fi fost frunzărite de către un deget gigantic, sau suflate de un vânt sfânt.

Ele au zburat în viteză prin fața mea, iar întregul document mi-a fost arătat, pagină cu pagină, într-o nanosecundă. Cu toate acestea, am putut să citesc și să-mi însușesc fiecare cuvânt de pe fiecare pagină.

Și atunci am știut. Am știut tot ceea ce era de știut, ceea ce este de știut acum și ceea ce va fi vreodată de știut. Am înțeles cosmologia universului și secretul întregii vieți. Am văzut simplitatea ce se află în toate. *Simplitatea* totală și elegantă. Impactul acestei revelații a fost enorm, fără îndoială, deoarece nu era doar un concept sau o teorie - era ceva ce eu *trăiam ca experiență*, chiar atunci și chiar acolo.

Aceasta a fost cea de-a patra conștientizare. și îmi amintesc că, atunci când ultima pagină a cărții a trecut prin fața mea și coperta groasă s-a închis, eu am spus:

Bineînțeles. Asta e tot ce am spus. Pur și simplu ... *Bineînțeles.*

Atunci m-am trezit. Eram înapoi în trupul meu - și-l simțeam mai greu decât l-am simțit vreodată. Aveam impresia că degetul cel mic cântărea o tonă. Am vrut să întind mâna înspre noptieră, să caut un creion și o hârtie ca să pot scrie ceea ce tocmai am trăit, pentru a-mi aminti totul, pentru a putea dovedi că așa s-a întâmplat. Dar nu-mi putem mișca brațul. Tot ce putem face era să clipesc din ochi.

Apoi, pentru ultima dată, am auzit acea voce, Vocea mea Specială, care venise la mine în timpul visului, a acestei călătorii, a acestei, a acestei ... *orice* o fi fost ea. și vocea a spus:

Nu e nevoie. Îți închipui că vei uita ce ți s-a întâmplat? Nu poți dovedi nimic și nici nu e nevoie să o faci. Adevărul nu poate fi nici dovedit, nici infirmat. El, pur și simplu, este.

Cu asta, am adormit.

În dimineața următoare, m-am trezit într-o stare de euforie. Dansând în cabina de duș, am dat drumul la robinet și am fost izbit de un șuvoi de apă rece - dar nici măcar nu mi-a păsat. De fapt, aceasta m-a înviorat - era ceva minunat. Apoi am dat drumul la apă caldă și am rămas acolo, urmărind șuvoiul care îmi inunda trupul.

Simțeam că eram Una cu apa, Una cu robinetul, Una cu faianța din jurul cabinei din baie. Simțeam că eram Una cu totul și mi-am imaginat că asta trebuie să simți când iei droguri halucinogene. Mi-am răsfirat degetele de la mână și am apăsat cu palma peretele - așteptându-mă să trec prin plăcile de faianță, deoarece puteam *vedea moleculele plăcilor și moleculele mâinii mele* - și mi-am dat seama că a trece prin pereți înseamnă doar a-mi plasa materia mea solidă, acolo unde *nu exista* materie solidă a peretelui. Acest lucru era ușor pentru oricine care *avea viziune interioară*. Adică, acea capacitate *de a vedea înăuntru*.

Am continuat să fac duș și, între timp, mă luptam să-mi aduc aminte ceea ce am citit, ceea ce am văzut în acea carte. Am numit-o *Cartea Cea Mare* și mă străduiam să-mi amintesc măcar un singur cuvânt pe care l-am găsit în ea.

Apoi, vocea mi-a spus: ... *Nu e cazul să știi.* ... Și am fost făcut să înțeleg că, dacă ar fi să încerc să port în mintea mea conștientă tot ceea ce mi s-a permis să văd, mi-aș „arde" circuitele. Ar fi prea multă - cum să spun ... *electricitate* ..., prea multă *energie* ... de cuprins într-un spațiu mic al lumii fizice, cum ar fi creierul meu.

Apoi mi s-a spus: *Să știi doar că știi. Și să știi că și toți ceilalți știu. și că tot ceea ce aveți de făcut, atunci când trebuie să vă amintiți un anumit lucru într-un anumit moment este să apelați la înțelepciunea voastră lăuntrică. Vă veți aminti.*

Sentimentul cu care am rămas este atât de incredibil, încât nu poate fi nici măcar descris. Am mai stat sub duș timp ce douăzeci de minute și simțeam că sunt conștient de fiecare picătură de apă care mă atingea. Când am ieșit, aerul răcoros din afara cabinei mi-a întâmpinat trupul. Aveam sentimentul că se turnase asupra mea o sticlă de viață proaspătă și scânteietoare. Tremuram ușor și sufletul meu era larg deschis. Îmi amintesc că mă ștergeam și că, în același timp, mă gândeam cât de extraordinar era că puteam simți fiecare fibră din acel prosop.

Toți cei de la serviciu se întrebau în ziua aceea ce era cu mine. Cineva m-a privit fix când am ajuns și, în cele din urmă, a spus: „Ce ți s-a întâmplat? Arăți cu douăzeci de ani mai tânăr." Am răspuns: „Chiar așa?" replica a fost: „Ar trebui să-ți vezi fața."

Sentimentul că sunt „în această lume, dar că nu aparțin ei" a rămas timp de săptămâni, estopându-se încet, pe măsură ce trecea timpul, dar existând încă destul de multă vreme la un anumit nivel.

Și, ani de zile de atunci încoace, până în clipa de față, eu pot trăi din nou acel sentiment, cât și bucuria până la lacrimi a acelei experiențe - pur și simplu, amintindu-mi.

Este ceva al meu pentru totdeauna, este ceva al meu ca să-l păstrez, este ceva al meu ca să-l retrăiesc ca experiență, ori de câte ori doresc. Vocea avea dreptate. Nu voi uita niciodată.

Și, astfel, ceea ce pot să vă spun eu din experiență este: călătorii ale sufletului, cum ar fi cea întreprinsă de către Jason Gardham cu patruzeci de ani în urmă, nu numai că sunt posibile, dar se întâmplă tot timpul. Cu toții le facem. Cu toții. Nu există nici măcar un singur suflet care să rămână tot timpul în trup, fără să iasă vreodată - de la nașterea fizică până la moartea fizică.

Atunci când un suflet își părăsește trupul, fie în timpul somnului, în timpul a ceea ce unii oameni numesc „transă", în timpul unei meditații sau, pur și simplu, timp de o clipă, în timpul unei plimbări prin pădure (sau când intră în dormitor) nu trebuie să îi fie frică de nimic sau să-și facă griji. Sau să fie rușinat sau reținut în a povesti altora.

De fapt, e bine să vorbim despre așa ceva, unul cu celălalt. Asta, deoarece acestea sunt Momente de Grație – și, atunci când ne împărtășim experiența legată de ele, atingem oamenii cu minunea lor, cu magia și puterea lor de a schimba vieți.

Așa s-a întâmplat și cu viața lui John Star, care, într-o zi, a avut o experiență foarte interesantă, pe malul lacului Michigan ...

13

Tărâmul umbrelor

John Star ședea la masa de bucătărie cu capul în mâini, iar micul dejun se răcise pe farfuria din fața lui.

„Nu prea ai poftă de mâncare în dimineața asta, John", a observat mama lui. De câteva zile încoace observase că John se învârtea fără rost prin casă. Nu prea era genul lui să fie atât de apatic.

„Mamă, am senzația că nu mai înțeleg nimic." John s-a hotărât să i se confeseze, deși nu voia să o alarmeze. „Am senzația că nu ajung nicăieri. În ultima vreme mă obsedează niște întrebări care-mi bântuie prin cap. Întrebări majore ... cum ar fi: *Ce este cu adevărat important? De ce sunt eu aici? De unde vin?* Se uită cercetător la mama lui. „Nu înțeleg de ce sunt atât de neliniștit și am senzația că nu prea mai am energie."

Ea se așeză lângă el. „Dragul meu, acestea sunt întrebări care ne bântuie pe toți, toată viața noastră. Trebuie să ai răbdare. La urma urmei, de abia ai terminat liceul. Ai o vară întreagă la dispoziție ca să te gândești la toate astea. O să dureze ceva până ai să înțelegi de ce se întâmplă totul. Să știi că majoritatea oamenilor nu găsesc niciodată răspunsurile.

John oftă. *Draga mea mamă*, s-a gândit el, *ea are numai intenții bune*. Dar asta nu prea îl ajuta. Dintr-o dată, mama se lumină la față. „De ce nu te duci să înoți? Știi că asta îți face întotdeauna bine."

Sigur, de ce nu m-aș duce, s-a gândit John. Tot nu am altceva de făcut. Aș mai face și un pic de exercițiu fizic.

La vremea aceea a anului, lacul Michigan era cald. Astăzi, din cauza cerului înnorat, apa părea mai mult cenușie decât albastră. John era un bun înotător. Încă de când era copil se simțea bine în apă și ani întregi a concurat în echipa de înot a orașului. Îi plăcea să înoate departe, dincolo de geamanduri, cam la opt sute de metri de țărm, unde apa era mai rece și mai clară. După ce a început să înoate liniștit și în stil liber, tăind apa cu o viteză destul de mare și cu mișcări egale, a simțit că intră într-o stare de conștiență care i se părea întotdeauna liniștitoare ... nu se gândea la nimic, devenea una cu apa, alunecând prin ea în mod automat, propulsat numai de către forța brațelor și picioarelor – sub el nevăzând nimic altceva decât forme ale apei și umbre. Acesta era locul pe care atleții îl numeau Zona.

Dar, în acea zi specială, apa era vălurită. Când a întors capul într-o parte ca să respire, John a inhalat un val. Asta i-a întrerupt starea de concentrare și, în timp ce încerca să-și revină și să-și recapete respirația, un alt val l-a lovit în față. Fiind un înotător bun, John și-a dat seama că s-ar putea să dea de necaz. Era la aproape un kilometru de țărm și, dintr-o dată, și-a dat seama că, în aceste condiții, s-ar putea să aibă probleme. S-a întors și s-a îndreptat către țărm. De abia a parcurs câțiva metri, când capul a început să-i vâjâie și a simțit că amețește. Dintr-o dată, a auzit un zgomot puternic în spatele capului. Brusc, apa a devenit netedă. John a încetat să mai înoate și a privit în sus. Cerul era limpede și soarele strălucea puternic: lacul devenise albastru.

Oare ce naiba se întâmplă? John era uluit, în timp ce se uita către cerul senin. Soarele părea mai strălucitor decât de obicei, dar el se putea uita în soare fără să-l doară ochii. Brusc, a avut senzația că era atras înspre ceva. S-a uitat în jos și a văzut o priveliște de necrezut. Sub el se afla trupul său, care încă înota înspre țărm cu mișcări ferme, rapid, ca o barcă cu motor. Privea uluit și îngrozit. Dacă el era acolo și conștiența lui era aici - atunci unde era el *cu adevărat* și ce se întâmpla cu el?

Din spatele lui părea că vine o lumină. Era o lumină specială, o lumină cu ... *sentiment*. S-a întors către ea. Era minunată! Îl îmbăia în cea mai extraordinară căldură; John a absorbit-o ca un burete. În acel moment, l-a copleșit un sentiment de totală libertate. Era ca și când toată presiunea de o viață fusese eliberată; capacul care ținuse atâta timp tensiunea interioară fusese, în sfârșit, ridicat. Putea să respire din nou.

Avea senzația că energia curgea în el, relaxând și înmuind părți din el însuși despre care nici măcar nu știa că existau. Întreaga sa ființă era copleșită de senzația cea mai minunată de fericire. știa că undeva, cândva, mai avusese acest sentiment, dar nu-și putea aminti când. Era ca și când ... *ar fi venit acasă.*

Timpul însuși părea că se înmoaie. Toată viața pe care John și-o putea aminti - minutele, zilele și anii - păreau a fi semne fixe, ca și marcajele de pe o linie gradată. Acum, modul de măsurare a timpului devenise flexibil. Părea că se întinde și se stânge, ca o bandă de cauciuc. Putea vedea evenimente din trecutul său, le examina cu o mai mare claritate și mult mai detaliat decât a făcut-o atunci când s-au întâmplat - și zăbovea asupra acestor amintiri timp nelimitat.

Acum i se părea că nu mai trecea nici un fel de timp.

John se mișca înainte și înapoi, adâncit în episoade din viața sa, iar apoi se întorcea la lumină. Sau lumea sa - așa cum o știa - dispărea? Viața despre care credea că este singura viață posibilă ... lucrurile de care era

sigur, de care se îndoia, orgoliul și vinovăția, plăcerile și fricile ... totul se estompa. Singurul lucru care mai rămăsese era lumina și acel sentiment minunat și copleșitor de stare de bine pe care îl conținea această lumină.

Avea sentimentul că se trezea, ca și când ar fi fost într-un somn adânc și ar fi visat un vis intens și amănunțit - iar acum era treaz și visul se estompa. Pe măsură ce ochii i se acomodau treptat cu strălucirea radiantă, John putea să discearnă forme în lumină. Erau oameni care stăteau în jurul lui! Oameni pe care-i cunoștea și îi iubea. Mai mult decât atât, locul în care se afla era deosebit de familiar.

„E plăcută călătoria?", a întrebat unul dintre prieteni. Ceilalți au început să râdă în hohote. Era o glumă. În mod intuitiv, John a înțeles că ei îl întrebau despre călătoria sa de pe Pământ și a început să râdă și el. Ce bine se simțea râzând atât de liber! Era din nou complet viu - o viață care era dincolo de început și de sfârșit, o viață care era veșnică.

Lumea cosmică în care intrase era acum tot atât de solidă și de reală ca și lumea pe care o lăsase în urmă, dar lumina era încă vizibilă. Era o lumină vie. Avea vitalitate și sentiment. Era concentrată în fiecare lucru viu, tot așa cum poți concentra lumina soarelui printr-o lupă. Existau și culori. Nu numai culorile cu care se familiarizase pe pământ, dar o paletă de culori - unele pe care nu le văzuse niciodată.

În jurul tuturor prietenilor săi și a fiecărui lucru viu exista culoare, aranjată în modele geometrice complicate. Fiecare model era unic, fiecare model era original. Culorile și modelele erau amestecate cu sunete - octave nenumărate de sunete. Era ca și când culorile puteau fi *auzite*. Totul era foarte subtil, practic imperceptibil - dar atingea infinitul. Suprapusă peste această zumzăială vastă, dătătoare de viață, era melodia creată de către sunetul individual al fiecărui lucru viu. Lumina și sunetul și culoarea și modelele geometrice, toate erau combinate într-o perfecțiune armonică totală.

E posibil să fi trecut ani. Ani sau ore sau minute, nu avea cum să știe. Starea de a fi era unica realitate. Starea de a fi, care era inseparabilă de clipa de față, inseparabilă de eternul *acum*, inseparabilă de viața care se afla în toate celelalte ființe. Chiar dacă acest loc era tot atât de solid și de real ca și lumea pe care a lăsat-o în urmă, timpul și spațiul nu reprezentau un obstacol. Era un loc în care nu existau opinii, concluzii sau convingeri, un loc în care exista numai o uluitoare frumusețe și bucurie.

Apoi, imagini ale celorlalte vieți ale lui John au început să îi apară în minte - la început cu intermitență, dar apoi devenind mai puternice și mai clare. I-au apărut în față imagini ale oamenilor dragi lui, imagini ale lucrurilor pe care voia să le vadă și să le facă. În cele din urmă, din străfundurile ființei sale a ieșit o voce puternică:

Ai văzut destul din eternitate.
Nu e încă momentul să rămâi.
Întoarce-te acum în Tărâmul Umbrelor,
Unde se joacă ființele muritoare.

Fâșș, fâșș. John a ridicat capul să vadă ce scotea un asemenea sunet. Valuri mititele mărgineau oglinda nemișcată a lacului, fâșâind pe pietrișul de pe țărm. Stătea întins pe nisipul de pe țărmul lacului Michigan, la câțiva centimetri de apă. Se simțea extraordinar, ca și când s-ar fi odihnit mai bine decât o făcuse vreodată înainte. S-a ridicat în picioare și a privit în jur.

Înspre vest, John putea vedea profilul blocurilor din Chicago reflectate în lac, conturate de către un soare splendid, de un roșu portocaliu intens. Cerul era de un albastru mai profund decât l-a văzut el vreodată, copacii erau mai verzi. Era ca și când i s-ar fi ridicat un văl de pe ochi. Se poate să fi fost plecat ani de zile, sau doar o clipă. Ca și în cazul unui om care a trăit o viață lungă și plină și s-a întors la locul tinereții sale pentru a privi din nou peisajul care odată îi fusese familiar, a văzut că totul era la fel - dar oarecum diferit.

Să fi fost totul un vis?, s-a întrebat el. *Sau am văzut cum este când ești cu adevărat și pe deplin treaz - iar acum visez din nou?* Într-un fel, știa răspunsul. S-a îndreptat spre casă, briza înghețându-i costumul de baie ud - și nu-și mai punea întrebări în privința locului lui în lume. John văzuse spațiul pe care-l ocupa în cosmos - și era perfect. A intrat prin ușa din spate și a găsit-o pe mama lui trebăluind prin bucătărie.

„Bună, mamă", a ciripit el.

„Bună, scumpule. Cum a fost baia?"

„Cosmică!" a răspuns John cu un zâmbet larg. „Cosmică!"

* * *

Ceea ce m-a uimit pe mine când am auzit pentru prima dată povestea lui John, este cât de asemănătoare era ea cu cea a lui Jason și cu a mea. Fiecare „vizită" în „partea cealaltă", sau în „împărăția cerurilor" - sau oricum am numi-o - aducea imaginea unei lumini extraordinar de frumoase și a unor culori spectaculoase.

John și cu mine am văzut amândoi energia sub forma unor modele geometrice, fiecare model fiind unic, fiecare model fiind original. În plus, John a mai trăit și experiența *sunetului* modelelor de energie, lucru pe care l au mai relatat și alții. De multă vreme, misticii au sugerat că sunetul *Om* este amprenta sunetului universului, al Vieții Însăși.

Întotdeauna când aud despre experiențe de genul acesta, sau mi-o amintesc pe a mea, mă întorc la ceea ce este mesajul major pe care l-am primit în cele peste o mie cinci sute de pagini din cărțile *Cu Dumnezeu. Suntem cu toții Una.*

Fiecare și oricare dintre noi suntem făcuți din materialul cel mai minunat pe care vi-l puteți vreodată imagina. Eu am văzut acest Unul. L-am trăit ca experiență. Dar nu trebuie să-l fi văzut, pentru a-l avea în realitatea ta. Trebuie doar să-l simți în inima ta și să-l îmbrățișezi în sufletul tău. Iar asta este ușor de făcut. Aceasta este o decizie, nu o reacție. E ca și în cazul iubirii. Iubirea este o *decizie*, iar majoritatea oamenilor cred că este o reacție. Un alt lucru care m-a izbit în cazul experienței lui John a fost cunoașterea pe care a avut-o că „starea de a fi era singura realitate". Acest lucru se află într-o armonie minunată cu ultimele trei declarații făcute în *Conversații cu Dumnezeu, vol I.*

1. Suntem cu toții una.
2. Există destul pentru toți.
3. Nu trebuie să facem nimic.

Tot ceea ce este, e A Fi. Diferența dintre „a fi" și „a face" este ca și diferența dintre noapte și zi. Majoritatea oamenilor sunt profund implicați în viețile în care predomină „a face". Ei se agită permanent, făcând un lucru sau altul, făcând asta sau aia - și nu se aleg decât cu o grămadă uriașă de *a face-a face.*

În următorii cincizeci de ani, urmează să vedem pe această planetă un nou gen de ființă umană - un Om Nou - care nu va mai fi definit în fiecare clipă prin „starea de a face", ci prin „starea de a fi". Chiar și acum, mulți oameni se transformă în felul acesta. Această transformare este posibilă chiar în cadrul lumii obișnuite, cea care muncește zi de zi. Nu trebuie să pleci și să locuiești într-o peșteră timp de douăzeci de ani. Sau să meditezi nouă ore pe zi, sau chestii de genul acesta. Nu că astea ar fi experiențe rele. Doar că nu sunt necesare. Nu e necesar să devii un pustnic, sau să „cazi în transă" pentru a simți binecuvântarea Stării de A Fi - exprimată în tine, ca tine și prin tine. Poți trăi experiența acestui sentiment în timp ce-ți desfășori activitatea în lume - de fapt, *tocmai din cauza* activității pe care o desfășori în această lume.

Poți chiar folosi procesul de a trece în Starea de A Fi ca pe un instrument pentru a găsi Mijloace Corecte de Subzistență. Tot ceea ce trebuie să știi este ce anume vrei „să fii". Adică, ce stare sau stări de a fi vrei să trăiești ca experiență și să fie exprimate în tine, ca tine și prin tine. După ce ai făcut această alegere, pur și simplu respingi orice gen de activitate din lume (și, bineînțeles, orice gen de preocupare) care nu te face să exprimi acest lucru.

O cărticică ce poate fi citită în patruzeci de minute, *Cei ce aduc Lumina*,* explică foarte clar modul în care funcționează acest proces, cât și modul în care o persoană poate fi plasată în serviciul pe care-l visează, creând, în sfârșit, Mijloace Corecte de Subzistență. Am scris această carte ca răspuns la sutele de cereri primite de la oameni din lumea întreagă, care au citit despre Starea de A Fi în cărțile *Conversații cu Dumnezeu* și au vrut să o înțeleagă mai bine.

Există mii de povestiri spuse de oameni care au trăit experiența Stării de A Fi, în timpul călătoriilor din afara corpului - cum ar fi povestirile spuse de către Jason, de către mine însumi și de către John. Poate că și voi cunoașteți pe cineva care a trăit un asemenea moment. Poate că l-ați trăit voi înșivă. Am inserat aici astfel de povești, pentru ca oamenii care au avut acest gen de experiențe să alunge orice sentiment pe care l-ar putea avea că ar fi ciudați sau anormali. Vă spun din nou că acest gen de experiențe sunt foarte obișnuite și *absolut normale*.

Dar nu toate Momentele de Grație sosesc pe pragul sufletului nostru în ambalaje atât de spectaculoase. Unele vin pitite în cutiuțe mititele. Nu aș dori să vă simțiți dați de-o parte, să credeți că nu ați avut niciodată un adevărat Moment de Grație în viața voastră, dacă nu ați trăit una dintre aceste Experiențe Trăsnet.

Oamenii care au avut astfel de experiențe ca cele pe care vi le-au descris Jason, John și cu mine, nu sunt cu nimic mai speciali decât ceilalți - deși s-ar putea ca ei să fie mai curioși! Într-adevăr, adesea mă întreb dacă nu cumva persoana care-și pune întrebări nesfârșite despre realitățile cosmice atrage către ea genul de Momente de Grație despre care vorbim aici. Dar acesta nu este unicul gen - și nici nu e garantat că este cel mai eficient. Mulți oameni s-au întors din astfel de călătorii interioare cu încă și mai multe întrebări decât răspunsuri, încă și mai confuzi decât erau!

Dumnezeu găsește multe moduri de a crea un Moment de Grație și nu e nevoie de o experiență trăsnet, pentru a produce un rezultat electrocutant. Rezultatul unui Moment de Grație ar putea fi o enormă schimbare în viață, sau o viziune simplă și calmă. Amândouă ar putea avea un impact enorm asupra modului în care vă trăiți restul vieții.

Să o lăsăm pe Margaret Hiller din Ashland, Oregon, să vă spună cu propriile ei cuvinte o mică poveste ...

* Editura For You, 2002. N. Ed.

14

A vedea sacrul în fiecare clipă

Un mare învățător mi-a spus că întreaga călătorie este sacră - indiferent de ce aspect ar lua ea. Eu îi spun Sf. Anton. El este un băiețel.

Anton și-a început propria călătorie într-un mod foarte precar. S-a născut dintr-o mamă dependentă de droguri, iar bunicii lui l-au luat în custodie și l-au adoptat imediat, dar doctorii au spus că ar fi nevoie de un miracol pentru ca Anton să trăiască.

„Ce vreți să spuneți printr-un miracol? Ce fel de miracol?", a întrebat bunica lui. Doctorii i-au răspuns că, pentru ca acel copil să trăiască, cineva va trebui să-l țină în brațe practic non-stop, primii doi ani din viața sa. Atâta timp și astfel de îngrijire îi trebuie micuțului trup ca să se vindece.

Fără nici o ezitare, bunica sa a spus „Doamne, dar eu pot să fac *asta*!" Și așa a și făcut. Anton a trăit cu bunicii săi într-un mediu minunat. Literalmente, el a fost îmbrățișat de iubire și i s-a dat darul de a sta împreună cu oameni profund spiritualizați. Din prima sa zi pe Pământ, iubirea necondiționată și spiritualitatea erau parte din viața sa. Bineînțeles că, în această atmosferă, el a înflorit și a fost foarte fericit. Nu avea de unde să știe că, pentru a doua oară în viața sa scurtă, se va petrece o schimbare drastică și o trecere spre o nouă familie.

Când Anton avea șase ani, bunica lui s-a îmbolnăvit de cancer și a murit. Eu am făcut parte dintre cei care au avut grijă de ea când era pe moarte și am petrecut multe nopți în casa ei și o mare parte din timp împreună cu Anton. Bineînțeles că el era trist din cauza a ceea ce se întâmpla, dar bogata sa înțelegere spiritualizată îl făcea - chiar dacă avea doar șase ani - să fie conștient de faptul că bunica sa pleca spre un loc minunat - și reușea chiar să fie fericit pentru ea.

Câteva luni mai târziu, a murit și bunicul lui. Adesea cred că a murit de inimă rea. Acest lucru ar fi putut distruge mulți copii, dar nu pe Anton. Iubirea incredibilă ce i-a fost acordată în primii ani trebuie că l-a făcut să se simtă foarte în siguranță în această lume, deoarece a trecut într-un mod minunat prin aceste momente dificile. Imediat, credința sa în lume a fost recompensată, atunci când am fost anunțați că unchiul și mătușa sa au acceptat să-l adopte, deși amândoi hotărâseră să nu aibă copii.

Datorită legăturii strânse pe care o aveam cu toate cele întâmplate, mi s-a oferit privilegiul de a călători cu Anton, pentru a-i întâlni noua familie. Simțeam că însoțeam un suflet înțelept și bătrân, care va fi un învățător pentru noii săi părinți. Iar Anton continua să mă învețe. Întrebările și fricile lui îmi deschideau calea către propriile mele întrebări și frici – și, împreună, găseam pace în suflete, în mijlocul unor experiențe îngrozitoare.

Urma să schimbăm avionul la Denver și eram în întârziere, așa că a trebuit să trăim experiența acelei bucurii minunate de a fugi de la o poartă la alta. și, bineînțeles, poarta prin care ajungeam la avion era tocmai în capătul celălalt al holului. L-am luat pe Anton de mână și, cu gențile în cealaltă, am alergat pe coridor, strigându-i funcționarului de la poartă: „Anunțați avionul să nu plece, vă rog!". Controlorul s-a uitat la mine ca și când aș fi fost nebună! Și, bineînțeles, avionul a plecat.

Anton s-a uitat la fața mea (care trebuie să mărturisesc că nu avea o expresie angelică!) și a spus: „Margaret, azi e o zi în care fugim?" Am spus extrem de frustrată: „Da, exact așa este – o zi în care fugim!" Am ajuns chiar în momentul în care avionul se depărta de poartă. (Cred că cunoașteți sentimentul – amuzant, nu?). Anton și cu mine ne-am îndreptat către biroul de informații și am aflat că următorul zbor urma să fie în cinci – repet, în cinci – ore. Primul meu gând (nu eram chiar sfânta sfintelor atunci) a fost *Trebuie să-mi petrec cinci ore pe aeroport cu un copil de șase ani? Dumnezeule, cred că glumești!* Nu mi-am putut imagina că cele cinci ore urmau să fie „interesante". și atunci au început lecțiile mele despre faptul că Totul este Sacru.

Funcționarul de la bilete ne-a întrebat: „Credeți că v-ar ajuta dacă ați lua masa?" Plin de entuziasm, Anton a întins mâna după tichete, gândindu-se că era ca și când ar fi câștigat la loto. În timp ce ne luam masa – care nu a durat mai mult de o jumătate de oră – eu eram furioasă, iar Anton era încântat.

Apoi, ne-am îndreptat spre un loc mai liber din sala de așteptare ... unde mai aveam încă patru ore și jumătate de așteptat. Nu mă încânta această experiență, deoarece nu prea știam ce să fac cu un copil de șase ani – și am uitat să întreb: „Ce plan are Dumnezeu, când e vorba de această experiență?" (Aceasta este prima regulă pentru a vedea Sacrul în toate experiențele de viață.) Dar Anton nu era deloc afectat de această așteptare și a început să-și scoată din rucsac mașinuțele, cărțile de colorat și creioanele pe care le împachetaserăm. Apoi, a făcut pe covor un cerc mare cu toate aceste „elemente sacre", s-a întins pe burtă în mijlocul acestui spațiu și a început să coloreze.

Mi-am spus în sinea mea: *Asta nu o să țină mai mult de zece*

minute. De fapt, această ceremonie sacră a durat aproape patru ore și jumătate. Totul a luat o întorsătură spre bine.

Într-o altă parte a sălii de așteptare, un băiețel începuse să plângă. Era genul de răcnete pe care părinții nu le puteau opri, indiferent ce ar fi făcut. Anton s-a ridicat ca să se uite la băiețelul care urla și, plin de entuziasm, i-a făcut semn să vină către el. Copilașul, care încă răcnea, a parcurs cu timiditate holul, sub ochii atenți ai părinților și s-a oprit la marginea cercului pe care Anton îl făcuse din lucrurile lui. Anton s-a uitat către el, întrebător.

„Nu ai cărți de colorat?", a întrebat el.

Pufnind, băiatul a răspuns: „Nu". Cu un ton surprins, Anton a spus „Uite!" A rupt o pagină din cartea sa de colorat, a pus-o pe covor împreună cu câteva creioane și i-a făcut semn să intre în cerc. (Este interesant de observat că acesta nu a intrat în Cercul Sacru până ce nu a fost invitat.)

Anton l-a întrebat pe copil: „Câți ani ai?" Printre oftaturi, după ce și-a șters lacrimile cu mâneca, băiețelul a răspuns „Trei".

Anton s-a uitat la mine cu ochii mari și a șoptit: „E clar!"

Pe timp ce trecea, alți copii s-au îndreptat către cercul sacru al lui Anton, fiecare stând pe margine până ce era invitat să intre. Cercul se lărgea marginile lui fiind extinse pentru a face loc noilor veniți. În curând, au înce put să se adune și părinți și, pe când priveam plini de uimire această scenă am uitat de cărțile pe care le citeam și de frustrarea resimțită din cauza pie derii unor legături, sau a avioanelor care întârziau. Eram propulsați – iat un cuvânt bun în contextul unui aeroport – în momentul sacru, în momen tul etern în care timpul nu există – în care singurul lucru care contează est numai iubirea, numai pacea. În acel moment, mi-am dat seama că nu o s mai trăiesc niciodată asemenea ore sacre împreună cu Anton, cel de șas ani – acea oportunitate rară, când putem vedea, când putem fi prezenți al turi de Cel Iubit, oricare ar fi situația, oricine ar fi Cel Iubit.

În acea zi mi-am amintit că *întreaga călătorie* este sacră, că scop întregii experiențe este să ne instruiască, să facă sinele nostru sacru să s manifeste și să-l sărbătorim pe Cine Suntem Noi cu Adevărat. „Sf. Anto m-a ajutat să-mi amintesc acest lucru.

Sunt fericită să spun că unchiul și mătușa lui Anton – care, du cum am mai spus, nu și-au dorit niciodată copii, dar au acceptat ideea consideră acum că viața lor este mult mai completă împreună cu Ant Acest copil este în evoluție permanentă! Pe plan emoțional, fizic, mental spiritual!

Să fiți cu toții binecuvântați în călătoria voastră – și amintiți-vă vă luați cu voi cărți de colorat și creioane!

* * *

Într-adevăr, amintiți-vă!

Vreau să-i mulțumesc Margaretei pentru că mi-a trimis această povestire. Ea și soțul ei, David, sunt printre cei care au acceptat deja Invitația. (Am să vă spun mai multe despre aceasta la sfârșitul cărții.) Margareta și David merg din loc în loc, din biserică în biserică, din sală de conferință în sală de conferință, de la o persoană la alta, împărtășindu-și experiența personală legată de momente mici, care conțin adevăruri mari.

Cele pe care eu le numesc, Momente de Grație. Sunt o mulțime de lecții minunate în această povestire. Ideea că fiecare moment este sacru și că ne poate oferi comori minunate și învățături mărețe este una dintre ele. Alta este că, atunci când oamenii (indiferent de vârstă) sunt înconjurați de dragoste adevărată și grijă profundă, capătă o dotare incredibilă cu care să facă față momentelor celor mai dificile din viață.

A treia idee este: **Fii sursa.**

Acesta este un mesaj major, care apare în permanență în seria de cărți *Cu Dumnezeu*. Dacă există ceva ce doriți să trăiți ca experiență voi însivă, fiți sursa acestui lucru pentru ceilalți.

Nu cred că tânărul Anton a făcut acest lucru în mod conștient (deși la gradul de conștiență spirituală pe care o are, nu sunt foarte sigur) dar, aparent fără să știe, el a pus în practică exact acest principiu. Sunt sigur că, în timp ce se îndrepta către noul său cămin, a vrut să trăiască ca experiență lipsa fricii, iar când a văzut un băiețel care plângea, a îndepărtat frica acestuia – îndepărtând-o astfel și pe al lui.

Iată cum funcționează procesul, iar atunci când învățați să faceți acest lucru în mod conștient, ați învățat un mare secret. Dacă vreți să simțiți fericire, faceți-l pe celălalt să se simtă fericit. Dacă vreți să fiți în compania cuiva și nu singuri, fiți un companion pentru celălalt și faceți-i *pe ceilalți* să nu se simtă singuri. Când doriți să trăiți experiența bucuriei, faceți-l pe altul să trăiască această experiență. De fapt, indiferent *ce anume* vreți să trăiți ca experiență, cel mai rapid mod de a o face este prin a ajuta o altă persoană să trăiască această experiență. Nu așteptați ca lumea să vă aducă ceea ce doriți. Fiți sursa acestui lucru pentru ceilalți. Asta a făcut Anton acolo, pe aeroport. Vreau să spun, ce copil ar vrea să se plictisească timp de patru ore? Prin urmare, el i-a ajutat pe alți copii să nu se plictisească. și, ia ghiciți, cine a ajuns să nu se plictisească?

... Este ceva magic aici. Aceasta este o formulă magică.

Mai este încă cel puțin o lecție de învățat din această mică povestire despre Anton. Adesea, când oamenilor buni li se întâmplă lucruri rele (și, în special, când acești oameni buni sunt copii), ne întrebăm de ce viața tre-

buie să fie așa cum este. Ne întrebăm: „Ce se întâmplă aici?" Punem la îndoială iubirea infinită a universului. Dar, ceea ce am ajuns să înțeleg este că există un model frumos, care este brodat de către suflet. Dacă privim broderia din spate, tot ceea ce vedem este un talmeș-balmeș de întretăieri de fire de diverse culori și lungimi, care nu are nici un sens și ar putea fi considerat chiar urât. Privindu-l din cealaltă parte, trăim o experiență complet diferită. Vedem frumusețea desenului, minunea concepției lui, *necesitatea* acelui talmeș-balmeș.

Doctor Elisabeth Kübler-Ross, eminenta doctoriță și psihiatră și una dintre primele persoane care a intrat în domeniul suferinței și pierderii, morții și muribunzilor – cea care a devenit unul dintre cei mai îndrăgiți învățători din lume – are un mod minunat de a pune toate aceste lucruri în cuvinte. Ea zice:

„Dacă ar fi să acoperiți un canion pentru a-l apăra de furtună, n-ați mai vedea niciodată frumusețea formelor lui."

N-am uitat niciodată acest lucru.

Oportunitatea de a lucra foarte aproape de Elisabeth, ca membru al echipei ei, a fost unul dintre marile Momente de Grație din viața mea. Ea a atins o lume întreagă cu compasiunea ei, cu profunda ei înțelegere asupra condiției umane și cu iubirea ei pentru întreaga omenire.

Uneori, sunt întrebat: „Există îngeri pe Pământ? Sunt îngeri printre noi?" și eu răspund: „Da! Eu cunosc unul!"

O consider pe Elisabeth Kübler-Ross, ca fiind un înger care a vindecat multe vieți.

De fapt, David Hiller a avut o experiență care parcă a ieșit din activitatea Elisabethei. Este un exemplu minunat despre modul în care ceea ce facem noi, extinzându-se, atinge mii de alți oameni.

15

Niciodată nu e prea târziu pentru a fi binecuvântat

Dacă ați trăit vreodată în viața voastră sentimentul că nu sunteți binevenit, știți cât de cumplit poate să fie. Mulți oameni țin în ei această dezamăgire timp de ani de zile. Pe unii îi afectează încă și în ziua de astăzi.

Până nu de mult, David Hiller s-a simțit profund nedorit și a suferit grozav în urma unei experiențe pe care a trăit-o când avea 19 ani. Apoi, exact înainte de ziua în care împlinea 52 de ani, în viața lui a avut loc o modificare majoră. De curând mi-a spus cum s-a întâmplat totul. Iată povestea, relatată cu cuvintele lui.

* * *

În iunie 2000, soția mea, Margareta, și cu mine am fost invitați la Unity Village în Kansas City, cartierul general al Bisericii Unității. Conduceam un atelier de tehnici de vindecare, pe care îl țineam la bisericile din toată țara și care avea ca temă *Trecerea la Gândirea bazată pe Miracole.*

În ziua aceea ne simțeam cu adevărat recunoscători că am ajutat mulți oameni să își schimbe modul de a gândi și să se vindece astfel, dar nici nu ne trecea prin cap că, spre sfârșitul săptămânii, va fi rândul meu să fiu vindecat. Acest lucru s-a întâmplat în timp ce ne aflam în atelierul altcuiva. Acesta avea ca temă *Întoarcerea Acasă* și era condus de către un preot al Bisericii Unității, Sky St. John. După un timp, Sky ne-a povestit cum a fost el pregătit să facă un asemenea atelier, de către Elisabeth Kübler-Ross. În timpul pregătirii, Elisabeth a spus o poveste care i-a atins cu adevărat inima, iar atunci când Sky St. John a repovestit-o, ea a deschis și inima mea. Iată povestirea spusă de Elisabeth:

Unul din marile grupuri care veneau la atelierele ei, cuprindea un număr de veterani ai războiului din Vietnam, iar ea i-a rugat pe aceștia să treacă într-o altă cameră, astfel încât să-i dea posibilitatea să explice restului grupului ce se întâmplă cu ei. Veteranii au plecat din cameră și au așteptat până ce au fost rechemați.

Cât timp veteranii nu se aflau în sală, ea a spus restului grupului că era momentul să se facă ceva pentru a-i vindeca, că acești oameni țineau în ei foarte multă tristețe și suferință, sentimentul că nu au fost sprijiniți și

nici iubiți și nici bineveniți atunci când s-au întors în America – și că era momentul să se înceapă vindecarea acestor răni atât de profunde.

A cerut grupului ca, atunci când veteranii se întorc în cameră, să-i întâmpine cu urale, ca și când acum veneau acasă pentru prima dată, să-i sărbătorească, manifestându-și puternic iubirea și bucuria de a-i vedea înapoi, să le șoptească cuvinte tandre de mângâiere, să-i încurajeze foarte tare și să-i binecuvânteze – cu alte cuvinte, să-i primească acasă într-un mod care să-i atingă până în străfundul ființei lor. Grupul a fost de acord, iar Elisabeth i-a invitat pe veterani înapoi în cameră. Când au sosit, toți i-au aclamat și i-au aplaudat, au cântat cântece și le-au dat foarte multă energie plină de iubire, prin care să-i încurajeze și să-i vindece. Veteranii au fost atât de copleșiți de emoție, încât au început să le curgă lacrimi pe față. Emoțiile erau atât de puternice, încât unii dintre ei au căzut în genunchii, plângând. Multora dintre ei le-a fost foarte greu să suporte povara urărilor de bun venit. Cu toate acestea, erau recunoscători. Cineva a început să cânte la pian marșuri militare și în jurul veteranilor s-a format un cerc.

Elisabeth le-a cerut veteranilor să meargă la fiecare persoană care forma cercul, pentru a primi mesajul de binecuvântare și bun venit de la absolut fiecare și să fie ținuți în brațe și aplaudați. Unii dintre veterani erau atât de copleșiți, încât nu puteau umbla. Așa că, ei s-au târât în patru labe în jurul cercului și au trăit experi-ența întoarcerii acasă într-un mod cu totul nou. Nimănui din grup nu-i rămăseseră ochii uscați. Toată lumea a fost mișcată de această ceremonie de vindecare. Nu numai că veteranii au primit în acea zi vindecarea, dar și fiecare dintre membrii grupului a fost atins și binecuvântat de această experiență.

Sky ne-a spus povestea copleșitoare în stilul sau blând și plin de compasiune și ne-a mărturisit că, atunci când a auzit istorisirea spusă de Elisabeth, în el s-a deschis o nevoie imensă pe care o avem cu toții de a fi întâmpinați cum trebuie în decursul vieții noastre.

În timp ce Sky se adresa celor din atelierul Unity Village, puteai simți dorința lui intens emoțională de a ajuta grupul nostru să simtă și el acest sprijin profund, în cadrul unei experiențe de Întoarcere Acasă.

Sky a continuat să se ni adreseze și a întrebat dacă am avut în viață experiențe în care nu ne-am simțit bine veniți, doriți și sprijiniți, fie din partea părinților sau a altor oameni, fie într-o situație oarecare ce s-ar fi putut ivi, atunci când nu am fost recunoscuți și sprijiniți ca cine suntem. El a afirmat că, în cadrul procesului de Intoarcere Acasă, ni s-a dat oportunitatea de a transforma în binecuvântări experiențele de a nu fi bineveniți, de a vindeca aceste răni o dată pentru totdeauna – deoarece, într-o manifestare de bun venit, există întotdeauna un tratament puternic de vindecare. Prin

urmare, cei care voiau să primească binecuvântarea vindecătoare a „Întoarcerii Acasă" au fost invitați să se adune în fundul sălii. Toți ceilalți urmau să rămână în partea din față a încăperii.

Cel puțin 150 de oameni s-au îndreptat spre partea din față, pentru a-i întâmpina pe ceilalți. Eu însumi, fiind un organizator de atelier, bineînțeles că am pornit înspre partea din față a încăperii, pentru a mă alătura echipei care-i întâmpina pe ceilalți. Dar, în acel moment, am auzit o voce mică ce-mi spunea: *David, tu trebuie să mergi în partea din spate a camerei. Există în viața ta câteva lucruri cu adevărat importate, pe care nu le-ai vindecat deoarece nu te-ai simțit iubit și sprijinit.*

Mesajul era clar și adevărat, așa că am ascultat și am avut încredere. Am mers către partea din spate a camerei, deși nu știam ce voi spune când îmi va veni rândul. Am așteptat ca fiecare persoană să meargă la microfon și să se adreseze grupului de întâmpinare, descriind împrejurarea în care el sau ea s-au simțit nedoriți. Fiecare persoană adresa „echipei de întâmpinare" afirmații de genul: „voi îi reprezentați pe părinții mei, sau pe copiii mei, sau pe colegii de la serviciu", sau oricine care, în povestea persoanei respective, nu o dorea. Apoi, de îndată ce persoana vorbea, el sau ea se îndrepta înspre partea din față, în timp ce echipa de întâmpinare începea să aplaude, să strige de bucurie și o luau în brațe, oferindu-i acestui Om Iubit foarte mult sprijin pozitiv. Sky spunea: „Ai venit acasă" - iar asta atingea inima persoanei cu vindecarea cea mai profundă.

În timp ce urmăream această experiență atât de încărcată de emoții excepționale, încet, încet, îmi venea și mie rândul. Deși nesigur în privința a ceea ce urma să spun, simțeam că era foarte important pentru mine să particip.În curând, a venit și rândul meu și, pe când mă îndreptam către microfon, am auzit aceeași voce mică spunându-mi: *David, și tu ești unul dintre acei veterani din Vietnam și ai ținut în tine de foarte, foarte mulți ani amintirea durerii acelei experiențe. Nici tu nu ai fost bine primit acasă. Țara ta a uitat de tine și asta te doare până în ziua de azi. Acum ți se oferă o șansă.*

Așa că, m-am îndreptat tremurând către microfon, l-am luat în mână și, înecându-mă, am rostit: „Și eu sunt unul dintre veteranii din Vietnam și țara mea m-a uitat când eram acolo, iar acasă nu m-am simțit bine primit. Acest lucru mă doare de ani de zile și, de-a lungul anilor, am văzut aceeași suferință în mulți alți veterani; acum este momentul pentru vindecare, momentul să fiu vindecat." Dinspre grupul celălalt s-a auzit o explozie de aplauze și de urale! Oamenii din echipa de întâmpinare s-au repezit spre mine, au întins mâinile și m-au atins și au șoptit: „Bine ai venit Acasă. Suntem atât de bucuroși că te-ai întors. Ne-a fost dor de tine. Îți mulțumim pentru că ai fost acolo pentru noi toți."

Sky a ales către pian și a început să cânte „Dumnezeu să binecuvânteze America" și eu eram copleșit de emoție. Lacrimi au început să-mi coboare pe obraji. Am căzut în genunchi. Nu mai puteam umbla. Era ca și când timpul s-ar fi oprit în loc. A fost un sentiment extraordinar de puternic, pe care n-am să-l uit niciodată. Pe măsură ce mergeam de la o persoană la alta din grup, ei mă binecuvântau și mă luau în brațe și-mi spuneau bun sosit. Sky a spus: „Te întorci acasă. Ești iubit și bine primit".

Asta a atins miezul sufletului meu. Fiecare celulă din trupul meu reacționa la această experiență. În timp ce treceam prin grup, tremuram, dar, literalmente, simțeam cum suferința îmi părăsește trupul. Greutatea enormă pe care o purtasem atât de mulți ani mi-a fost ridicată de pe umeri. Durerea a dispărut, pe măsură ce eram ținut în brațele iubirii. Puteam simți urările de bun venit pe care le dorisem atât de mult din partea țării mele - și am ales să le primesc și le-am primit din plin!

Putem vedea lacrimi curgând pe fața celor care mă binecuvântau și am știut că iubirea și sprijinul lor erau reale. A fost cea mai grozavă vindecare pe care am primit-o în viața mea.

Când s-a încheiat lucrarea în atelier, mulți oameni au venit la mine și mi-au povestit despre experiențele din Vietnam ale celor dragi lor și dificultățile cu care s-au confruntat când s-au întors acasă. și acești tați, mame și soții de veterani din Vietnam aveau nevoie de vindecare, iertare și înțelegere. Ei erau recunoscători pentru experiența pe care au trăit-o când m-au primit pe mine, deoarece eu îi reprezentam pe cei dragi - care și ei aveau nevoie de o primire bună din partea țării lor. Astfel, și ceilalți participanți la grup aveau nevoie să mă întâmpine, la fel de mult pe cât aveam eu nevoie să fiu întâmpinat de către ei! Nu am știut niciodată de ce am fost în Vietnam, iar acum există un scop pentru care am fost acolo - să ajut și să-i sprijin pe alții ca să-și amintească că niciodată, niciodată, *niciodată* nu este prea târziu să fii binecuvântat, indiferent de ce anume ținem în noi, indiferent de ce se întâmplă.

Niciodată nu este prea târziu să fii întâmpinat cu bun venit când vii acasă, să fii iubit, să fii sprijinit, să-ți vindeci răni și amintiri vechi. Niciodată nu e prea târziu! Să nu uitați vreodată lucrul acesta. De unde știu? Deoarece mi s-a întâmplat mie. Iar dacă, de acum înainte, pot atinge inima cuiva și-l pot ajuta să-și amintească, o voi face.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Le mulțumesc veteranilor. Îi mulțumesc lui Sky St. John. Îi mulțumesc Elisabethei Kübler-Ross pentru că a făcut acest lucru minunat, care ar fi trebuit făcut cu mulți ani înainte. Dumnezeu să-i binecuvânteze. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți veteranii. și Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi toți.

* * *

Iată o poveste care-ți încălzește inima și care îți spune cât poate fi viața de minunată când, pur și simplu, dăm atenție lucrurilor mici pe care le facem, le spunem și le exprimăm unul față de celălalt. Ele nu sunt câtuși de puțin lucruri mici, ci lucruri foarte importante în viața sufletului. Sper că niciodată nu voi permite cuiva să simtă că nu este binevenit și dorit în spațiul meu și sper că nici voi nu veți permite să se întâmple așa ceva.

Încă de la începutul vremurilor, tot ceea ce a dorit cu adevărat fiecare dintre noi este să iubească și să fie iubit. și, încă de la începutul vremurilor, tot ceea ce am realizat ca societate este să facem ca acest lucru să fie, practic, imposibil. Am creat tot felul de restricții religioase, de tabuuri tribale, de strategii ale societății, de îndrumări de grup, de norme de vecinătate, de bariere limitative, de legi, politici, reguli și regulamente care să ne spună pe cine, când, unde, cum și de ce putem iubi - și pe cine, când, unde, cum și de ce nu putem.

Din nefericire, a doua listă este mai lungă decât prima.

În modelarea experienței pe care am numit-o dragoste umană, am așezat emiterea de judecăți înaintea acceptării, condamnarea înaintea compasiunii, pedeapsa înaintea iertării și limitarea înaintea libertății. Într-un cuvânt, am făcut ca iubirea să fie condiționată și, luând această decizie, am făcut din ea ceva absolut lipsit de înțeles, un fals care nu mai este câtuși de puțin iubire adevărată. Dar nu este prea târziu - niciodată nu este prea târziu - ca inimile noastre să se deschidă și ca noi toți să ne topim în experiența iubirii adevărate - dată și primită. Noi facem acest lucru când ne binecuvântăm unul pe celălalt.

Asta i s-a întâmplat lui David Hiller în experiența pe care ne-a relatat-o. Membrii grupului l-au binecuvântat pe David și s-au simțit ei înșiși binecuvântați. Asta se întâmplă întotdeauna, deoarece binecuvântarea este închiderea Cercului Iubirii. Binecuvântarea devine pentru noi un lucru absolut normal, atunci când ajungem să știm, în sfârșit, Cine Suntem Noi cu Adevărat. În *Prietenie cu Dumnezeu* se spune:

În momentul cunoașterii voastre totale (moment care poate să vină asupra voastră oricând) și voi vă veți simți așa cum Mă simt Eu întotdeauna: pe deplin fericit, iubitor, care acceptă totul, care binecuvântează și care este recunoscător. Acestea sunt cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu și ... punerea lor în practică în viața voastră poate să vă ducă la starea de Dumnezeu - și o va și face.

Iarăși, vă rog să mă lăsați să spun că niciodată nu e prea târziu să

primiți o astfel de binecuvântare și *absolut niciodată* nu e prea târziu să o oferiți. Numai dacă inimile voastre sunt vindecate în ultimul moment al vieții, întreaga voastră viață capătă sens.

Când suntem binecuvântați, ne simțim acceptați, ne simțim doriți. Sunt foarte emoționat că David Hiller a descris atât de frumos și de mișcător, în această carte, procesul de „întoarcere acasă". Acum, acesta poate trece de la Elisabeth Kübler-Ross, Sky St. John la David și apoi la voi - la fiecare dintre voi care faceți o activitate de vindecare sau de ajutor și care puteți găsi o modalitate de a-l adapta programului vostru, muncii voastre, sau modului vostru special de exprimare în lume. Nu vă faceți probleme că veți fi acuzați de plagiat. Nimeni nu se va supăra pe voi pentru că ați „furat" ideea. *Ei chiar vor să o faceți.*

De ce? Deoarece acum este momentul pentru vindecarea pe scară largă a tuturor oamenilor care s-au simțit cândva nedoriți. Oameni din întreaga lume mi-au cerut să le aduc mesajul *Conversațiilor cu Dumnezeu*. De la Oslo în Croația, de la Copenhaga la Johannesburg, de la Toronto la Tokio, dorința de iubire, căutarea adevărului, setea de înțelegere, strădania de vindecare și dorul după o fericire profundă sunt absolut palpabile.

Am *simțit-o* în aer la ruinele din Machu Picchu și la Vatican. Am stat pe Marele Zid chinezesc și în zona demilitarizată care separă, după cincizeci de ani, Coreea de Nord de cea de Sud și pretutindeni - *pretutindeni* - este același lucru: o foame de pace și armonie și unime și o dorință de a se pune, în sfârșit, capăt la tot ceea ce ne desparte și ne duce la conflict.

Chiar dacă mințile noastre colective nu pot trece încă dincolo de emiterea de judecăți și nici nu pot imagina un mod de a da la o parte prejudecățile și mâniile și nevoile lor imaginare - inimile noastre nu sunt împiedicate de la a fi toate de acord asupra unui lucru: oameni de credințe și culturi diferite, de culori și preferințe sexuale diferite, de religii sau convingeri politice diferite sunt, în realitate, esențialmente la fel. și, dacă într-un moment sau altul au fost făcuți să se simtă lipsiți de sfințenie, complet nedoriți și neacceptați, într-un loc sau altul, într-un mod sau altul, n-ar trebui să existe *nici un moment* și *nici un loc* și *nici o modalitate* prin care intoleranța să-i facă pe oameni să se simtă nedoriți - și cu atât mai puțin în pericol.

Așa ar trebui să fie, dacă noi suntem cine spunem că suntem. Așa ar trebui să fie, dacă noi pretindem că suntem cele mai evoluate ființe de pe planetă - dacă nu chiar din întregul univers.

Așa că, acum când intrăm în prima decadă al secolului al 21-lea, suntem provocați să ne mărim deschiderea către idei noi, către posibilități noi și către noi moduri de a ne înțelege unul pe altul și pe Dumnezeu - cât și multele daruri de la Dumnezeu. Inclusiv ...

16

Darul profeției

Monica Rosales s-a trezit într-o dimineață cu lacrimi curgându-i pe față. Visase că mama ei iubită a murit.

Un asemenea vis era destul de înspăimântător în sine, dar pentru Monica era de două ori mai cumplit. Multe dintre visele ei se împliniseră în trecut - inclusiv unul în care ea a trăit reîmpăcarea cu un bărbat pe care îl iubise timp de 13 ani, dar pe care nu-l mai văzuse de șase ani - așa că a știut imediat că trebuia să dea un telefon ca să verifice cum stau lucrurile.

„Mamă? Te simți bine în dimineața asta?" Monica a încercat să vorbească cu voce normală, deși sentimentul pe care-l avea era, acum, un amestec familiar de oroare și groază. De ce avea ea oare capacitatea de a visa ce anume se va întâmpla în viitor? *Nici nu știu dacă asta este o binecuvântare sau un blestem*, s-a gândit ea supărată.

„Bineînțeles, draga mea. De ce mă întrebi?" Desigur că mama Monicăi știa despre calitățile ei ciudate. Prin urmare, a devenit și ea neliniștită. A închis telefonul, întrebându-se asupra semnificației visului; de obicei intuiția fiicei ei era corectă.

În noaptea următoare, Monica a avut un al doilea vis asemănător. De data asta, ea nu i-a mai dat telefon mamei, deoarece nu voia să o supere cu vestea că erau două vise care-i prevesteau moartea. A ținut totul în sinea ei, și-a făcut griji și și-a pus întrebări. Două luni mai târziu, misterul a fost elucidat. Mamei Monicăi i s-a pus diagnosticul de cancer renal la rinichiul stâng - fără posibilitate de vindecare.

„Doamne, scumpa mea, ai avut dreptate", a spus mama ei. Monica se simțea aproape vinovată de „darul" pe care-l avea.

„O, mamă, îmi pare atât de rău ..."

„Draga mea, nu este vina ta. Tu doar ai prevăzut ce se va întâmpla. De fapt, aceasta a făcut ca vestea să fie mai puțin șocantă. Te rog să nu te simți prost."

Monica și-a îngrijit mama pe tot parcursul bolii, rugându-se lui Dumnezeu să le dea amândurora puterea de a suporta această pierdere cumplită. După câteva luni, mama ei a murit.

Incapabilă să se elibereze de tristețea ei profundă, Monica și-a petre-

cut noapte de noapte răsucindu-se de pe o parte pe alta. Nu-i venea deloc ușor că a avut acele vise. Data viitoare când va visa așa ceva despre o persoană iubită, s-a gândit ea, va jeli nu numai după moartea ei, ci și înainte.

Dumnezeule, de ce nu pot avea și o viziune BUNA?, se întreba ea plângător. Apoi, a avut-o. Într-o noapte, mama i-a apărut în vis și părea a spune: „Sunt fericită și sănătoasă". Monica a început să doarmă mai bine.

Câțiva ani mai târziu, Monica locuia în Germania și mama ei a vizitat-o din nou într-un vis. „Trebuie să mergi la doctor, Monica", i-a spus mama ei. Ai trei chisturi pe ovare."

„Am să mor, mamă?", a întrebat Monica.

„Nu, nu-ți face griji. Dar du-te imediat la doctor", i-a răspuns ea.

Chiar dacă încercase să o liniștească, Monica s-a trezit cuprinsă de panică. Vorbea prost limba germană, așa că a chemat o prietenă ca să o ajute în timpul întâlnirii cu doctorul. Până la ziua vizitei medicale, orele treceau foarte încet. În timp ce era examinată, Monica a încercat să-i explice doctorului ceea ce-i spusese mama ei.

În timp ce privea ecranul ecografului, doctorul i-a spus:

„Mama ta are dreptate. E de necrezut. Unde locuiește?"

„În rai", a răspuns Monica.

„Ce norocoasă ai fost!", a spus doctorul și a luat telefonul ca să programeze operația în decursul aceleiași săptămâni.

Cu trei zile înainte de a merge la spital, Monica a meditat timp de șase ore, rugându-se neîncetat. Era pregătită.

În timp ce-și împacheta bagajul pentru spital, Monica a continuat să se roage. Îi era frică, în ciuda asigurărilor date de mama ei. Era singură și vorbea foarte prost limba germană. Dar, având credință în Dumnezeu, s-a îndreptat către cabinetul unde urma să i se facă o ultimă ecografie înainte de operație, ca să se cunoască localizarea exactă a chisturilor.

Doctorul a început examinarea, dar, foarte curând, a chemat un alt doctor. Păreau că discută în contradictoriu și că nu cad de acord asupra a ceea ce văd pe ecran. A fost chemat un al treilea doctor. Monica fusese neliniștită și înainte, dar acum își ieșise complet din minți. Ce s-o fi întâmplat? Oare ceva nu mergea bine? Stătea întinsă pe masă, cuprinsă de o panică teribilă. Inima îi bătea atât de tare! Măcar dacă ar fi vorbit germana, ca să-i întrebe ce se întâmplă. Apoi, Monica a auzit o voce în cap. Era mama ei.

Totul este bine, Monica. Dumnezeu ți-a auzit rugăciunile. Ai încredere în Dumnezeu, care te îmbrățișează în iubirea Lui.

Monica a respirat adânc. Când, în sfârșit, a venit un translator, a găsit-o nelămurită, dar calmă.

„Se pare că a intervenit o schimbare în starea ta", a explicat trans-

latorul. „Doctorii nu pot găsi nici o dovadă că ai avea o tumoare sau un chist. Sunt absolut uluiți."

Monica era uimită. „Ce?", a întrebat ea. „Ce-mi tot spuneți?"

Într-adevăr, doctorii păreau total uluiți de rezultatul testului, explicându-i prin interpret: „În mod normal, ar fi trebuit să fie cel puțin o urmă a unui chist; nu suntem în stare să găsim nici o dovadă că ai fost bolnavă. Chisturile par să fi dispărut complet".

Începând din acel moment, Monica mulțumește pentru miracolele din viața ei - inclusiv pentru miracolul care înseamnă darul ei special de a fi în stare să primească și să dea mesaje importante dinspre și către Lumea de Dincolo. Se roagă să-și poată folosi darul profeției, într-un mod prin care să-i ajute pe ceilalți. și, în primul rând, ea îi mulțumește mamei ei pentru că este în continuare lângă ea și o supraveghează.

* * *

Ori de câte ori auzim despre oameni care au asemenea experiențe, care dovedesc a avea asemenea calități, mintea noastră vrea să știe: Oare chiar există calități paranormale?

Conversații cu Dumnezeu vol. I, spune:

Da, există asemenea oameni. Tu ești unul dintre ei. Toată lumea este. Nu există nici o persoană care să nu aibă ceea ce tu numești percepție extrasenzorială, există doar oameni care nu o folosesc.

A-ți folosi percepția extrasenzorială nu înseamnă altceva decât să-ți folosești cel de-al șaselea simț.

Dar Monica spune că ea nu a primit numai „aluzii" - intuiții sau viziuni despre un eveniment viitor - dar și *comunicări directe* de la mama ei, una când încerca să-și revină după moartea mamei și alta mulți ani mai târziu, când mama ei a venit să o avertizeze. Să fie *așa ceva* posibil?

Din *Conversații cu Dumnezeu vol. al III-lea:*

Vorbești acum despre comunicarea cu spiritele. Da. O astfel de comunicare este posibilă. Cei pe care-i iubiți nu sunt niciodată departe de voi, niciodată mai departe decât un gând și vor fi întotdeauna acolo dacă aveți nevoie de ei, întotdeauna gata cu un sfat, o mângâiere, o povață.

În cazul în care gândul la cum se simte persoana iubită vă stresează foarte tare, ea vă trimite un semn, un semnal, un mic „mesaj" care vă va permite să știți că totul este în regulă. Nici măcar nu e nevoie să-i chemați, deoarece sufletele care v-au iubit în această viață sunt atrase către voi, îm-

pinse către voi, zboară către voi, în momentul în care simt cel mai mic necaz sau tulburare în câmpul aurei voastre.

... iar dacă sunteți cu adevărat deschiși către ei, le veți simți prezența mângâietoare.

Când înțelegem că povestea Monicăi nu este neobișnuită, ci că, de fapt, ea s-a întâmplat *și se întâmplă chiar acum,* în cazul a mii de oameni, atunci vom fi gata să facem acel salt uriaș după care tânjește întreaga omenire; acel salt în ziua de mâine, când ne vom re-crea pe noi înșine ca pe niște Oameni Noi.

Acum, pe această Planetă, există Maeștri care au atins acel nivel. În multe locuri și în multe grupuri de oameni ei sunt alungați, deoarece punctul lor de vedere ne amenință status quo-ul, ne fac să ne reexaminăm, ne oferă un punct de vedere limpede și uluitor a ceea ce ne facem unul altuia - și cum putem opri acest lucru, doar dacă ajungem să cunoaștem și să acceptăm Cine Suntem Noi cu Adevărat.

E momentul, acum, să încheiem separarea unul de celălalt. Trebuie să spunem „bun venit acasă" celor care ne dezvăluie nouă înșine propria noastră măreție.

În trecut ne-am bătut joc de ei, i-am criticat și i-am batjocorit - și chiar i-am crucificat. Acum suntem invitați să ajungem într-o stare în care să recunoaștem că darul intuiției și înțelepciunii - și, da, chiar al profeției - este *ceva obișnuit.*

Cum ar fi ...

17

Darul vindecării

L-am mai întâlnit pe Bill Tucker, cel care locuiește în afara orașului Milwaukee, Wisconsin, și în capitolul al doilea al acestei cărți. El este acel director de agenție imobiliară neîncrezător, căruia i-a căzut falca de uimire pe tot parcursul perioadei în care s-a manifestat miracolul din viața domnului și doamnei Johnson. Bill mi-a spus că, din acea zi, viața lui a fost literalmente plină de miracole, iar atunci când mi-a descris și mie unul dintre ele – o poveste uluitoare și plină de forță – nu am rezistat să nu o includ și pe ea printre celelalte, deoarece ea demonstrează într-un mod dramatic o idee în jurul căreia se învârte această carte:

Există lucruri despre care noi nu știm nimic. *Există* o legătură directă între oameni și Divinitate – iar experiențe care dovedesc acest lucru sunt mult mai obișnuite decât admite mare parte din societate.

Exact așa cum, în *Conversații cu Dumnezeu,* am sperat să risipesc, în sfârșit, iluzia că Dumnezeu nu mai vorbește direct cu ființele umane – și în această carte sper să lămuresc faptul că *extraordinarul este un loc comun.* De îndată ce „vom pricepe" acest lucru, vom înțelege că întregul nostru mod de a aborda viața pe această planetă a fost nepotrivit, strâmb și, în cel mai bun caz, incomplet. Atunci vom începe să căutăm, plini de zel, abordarea *reală.* Cei care au investit foarte mult în a-și continua viața limitată și plină de lipsuri, așa cum fac acum, s-ar putea să întâmpine unele dificultăți.

Pe de altă parte, oamenii care acum sunt gata să se transforme împreună cu noi ceilalți în Oameni Noi, într-o societate nouă, vor accepta cu bucurie asemenea dovezi ale pregătirii și capacității noastre de a co-crea această experiență.

Acum vreau să-i dau cuvântul lui Bill Tucker, care are o a doua poveste interesantă de spus, de data asta cu propriile sale cuvinte ...

* * *

Într-o zi rece de februarie a anului 1990, mama mi-a dat un telefon de la spitalul Sf. Maria din Milwaukee.

„Ar trebui să vii imediat la spital!", m-a implorat ea.

„Care-i problema?", am întrebat eu.

„Tatăl tău s-a simțit rău, așa că l-am adus la camera de gardă", a strigat ea în telefon „și ei refuză să vorbească cu mine, dacă tu nu ești de față!"

„Am sărit în mașină și m-am grăbit să ajung la spital. M-au trimis la secția de oncologie. Pe vremea aceea, nu știam că *oncologie* era secția celor bolnavi de cancer. Mama m-a dus la doctor și eu l-am întrebat de ce nu a vrut să vorbească cu ea:

„Deoarece am niște vești foarte proaste și am vrut ca familia ei să fie alături de ea și să o susțină."

„Bine", am spus eu. „Care-i problema?"

„Pune-ți brațul în jurul umerilor mamei tale și ține-o strâns", a spus el și asta am și făcut. „Tatăl tău moare de cancer ... și nu putem să-i facem nimic." În acel moment, mama a țipat: „O, Dumnezeule, nuuu!", și era să leșine. Am susținut-o.

„Nu se poate face *absolut nimic,* domnule doctor?", a spus mama.

„Îmi pare rău, dar fumează de mai mult de cincizeci de ani, iar optzeci la sută din ambii plămâni nu mai funcționează. Nu-i putem face raze, deoarece cantitatea de radiații și suprafața pe care trebuie să o acoperim ar distruge toate celelalte organe vitale. Mai mult decât atât, nu-i putem face chimioterapie deoarece, iarăși, cantitatea de medicamente mai mult ca sigur că l-ar omorî – și n-am face altceva decât să-i producem o stare de nefericire pentru toate zilele care i-au mai rămas. Și nu-l putem opera, deoarece ar trebui să-i scoatem complet ambii plămâni și n-ar mai avea cu ce respira.

Mama căuta cu disperare o rază de speranță. „Cât mai are de trăit?"

Doctorul a ezitat, apoi a spus încet: „Nu mai durează nici șase luni ..." și mi-a făcut semn să o țin iarăși pe mama. Am înțeles că urmau și alte vești proaste.

„Domnule doctor", a implorat mama din nou „am plănuit o vacanță în Florida pentru luna iulie. Vom putea merge?"

„Cred că nu mă înțelegeți", a spus el. „Soțul dumneavoastră s-ar putea să nu mai apuce luna iulie." Mama s-a întors către mine cu ochii mari, ca și când n-ar înțelege ce i se spune. „Ce zice, Bill?"

„Doctorul încearcă să ne spună cât de blând posibil că tata o să moară mult mai repede de șase luni." Ea a gemut din nou și a căzut pe podea, leșinând practic în brațele mele. Au trezit-o cu săruri.

Tremurând vizibil, ea a spus: „Te rog, domnule doctor. Spune, cât mai are de trăit?" Am făcut semn că putea să-i spună.

„Ei bine ... e imposibil să prevăd ... dar ... desigur ... nu cred că va mai rămâne printre noi mai mult de trei săptămâni." Apoi doctorul s-a grăbit să adauge: „Dar îi putem da ceva pentru durere. Probabil că-i vom face și niște

raze, dar asta nu va fi suficient pentru a modifica perioada despre care am vorbit. Îl va ajuta doar să se simtă mai bine." Auzind aceasta, mama s-a întors către mine și a spus: „Știu că între tine și Dumnezeu există o relație specială. Fiule, trebuie să-l salvezi pe tatăl tău!"

„Ei, mamă", am spus, „eu nu sunt Iisus Christos! Ce pot să fac?"

„Crezi că nu știu despre miracolele care s-au întâmplat în viața ta? Știu că fetița ta și-a revenit complet din paralizie într-un răstimp miraculos de scurt", a spus ea. „Și mai știu și despre banii pe care i-ai obținut în urma rugăciunilor. Acum", a insistat ea, „*trebuie* să-l vindeci pe tatăl tău!"

În momentul acela am luat o decizie. Desigur că mama avea dreptate în privința fiicei mele. Ea și-a revenit complet dintr-o paralizie totală - și eu am fost acela care am spus că așa se va întâmpla. Avea dreptate și în privința banilor. Odată, i-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea un milion de dolari, fără nici un fel de obligație din partea mea, în decurs de două săptămâni. În a paisprezecea zi, o bancă mi-a dat un milion de dolari ca să investesc într-o idee de afaceri pe care am avut-o.

Și despre aceasta le-am spus tuturor că o să se întâmple.

„Dumnezeu nu dă greș niciodată", am spus eu.

Așa că acum, acolo, în spital, am știut că din nou era momentul (vă rog să-mi scuzați expresia) „să am gura aurită".

M-am întors către doctor și i-am spus: „E în regulă. Tatăl meu este vindecat acum. N-o să moară. Cancerul lui a dispărut."

Sunt sigur că toate aceste cuvinte sunau ușuratic, dar *nu erau* câtuși de puțin așa. Erau foarte sincere. Doctorul se holba la mine cu gura căscată, ca și când aș fi fost nebun.

„A nega ceea ce este evident nu ajută cu nimic, fiule", a spus el, cu un ton egal. „Tatăl tău nu mai trăiește încă o lună."

„Domnule doctor, s-ar putea să nu știți despre ce e vorba în cazul de față, dar vă spun că tatăl meu este vindecat de cancer."

Cu aceste cuvinte, mama și cu mine am plecat din spital.

Mi-am scos ideea din minte. Dat fiind că era „o treabă încheiată", nu aveam nici un motiv să mă mai gândesc la ea, să mai pun întrebări, sau „să-mi fac griji" dacă se va adeveri sau nu. *Știam* că miracolul avusese deja loc, chiar dacă nici unul dintre noi nu putea avea încă dovada fizică.

I-au făcut tatălui meu raze ... de fapt, surprinzător de puține, m-am gândit eu ... o ședință la șase săptămâni, timp de două luni. A dus-o tot așa. Ar fi mai plastic dacă aș spune că s-a „târât tot așa". Dar, în luna iulie, deși se spunea că tata era destul de bolnav, părinții mei s-au dus în vacanță în Florida!

În octombrie, dat fiind că eram comandant pe o navă în rezervă, am

fost chemat la datorie activă în marină pentru operațiunea Scutul Deșertului, precursoarea Furtunii Deșertului. Cei de la minister m-au trimis la Chicago, ca să-i țin locul unui alt comandant care era trimis în Arabia Saudită. La sfârșitul lui februarie 1991, cu cinci zile înainte ca războiul să se termine, am primit un telefon la biroul naval. Era de la oncologul tatălui meu.

„Comandant Tucker din Milwaukee?", a întrebat el cu ezitare.

„Da, sunt Bill Tucker", am răspuns eu.

„Slavă Domnului! Am întrebat peste tot la minister, încercând să-ți dau de urmă!", a spus el. „Nu o să crezi ce-ți spun dar ..."

„Bineînțeles că am să cred, domnule doctor", am spus mai înainte ca el să-și termine fraza.

„Nu, nu, ascultă-mă! Nu o să crezi ce-ți spun, dar tatăl tău este ... cancerul a dispărut!"

„Bineînțeles că a dispărut", am răspuns eu.

„Nu, nu, vreau să spun că este vindecat! Este un miracol!" Rostea cuvintele foarte repede.

„Unde ai fost?", l-am întrebat eu. „Asta s-a întâmplat acum un an în februarie - acolo, la spital."

„Ce spui?", a întrebat el. „Nu înțeleg ..."

„Domnule doctor, ceea ce ați văzut dumneavoastră *este* un miracol. Dar nu cu sensul figurat pe care l-ați folosit dumneavoastră. *Literalmente*. Nu vă amintiți că *v-am spus* că tatăl meu este vindecat?"

„Păi, da, dar vreau să spun că *acesta* este miracolul ... nu știu cum să-i spun altfel!", a exclamat el - și era clar că nu înțelegea nimic.

Următorii șapte ani, tata a mers la lucru în mod regulat. Apoi, într-o zi s-a îmbolnăvit din nou. De data asta, l-am dus la spitalul Columbia, deoarece doctorul său plecase de la celălalt spital și ne-a îndreptat într-acolo.

Când am intrat, doctorul s-a repezit să ne salute la ușă și apoi, ținându-l pe tata pe după umeri, s-a întors și i-a anunțat pe toți cei care puteau să-l audă „Hei, ia ascultați! Iată-l! Omul Miracol!"

Personalul, care se pare că știa totul despre vindecarea miraculoasă a tatălui meu, a izbucnit în aplauze. Am fost bucuros că acești oameni de profesie medicală voiau să accepte posibilitatea unui miracol spontan, dar nu eram deloc încântat de faptul că ei păreau să mi-l atribuie mie.

Încă mai au nevoie de educație, mi-am spus în sinea mea.

După ce a terminat consultația, el m-a chemat în cabinet.

„Ei bine, mi-e teamă că de data asta nu mai are scăpare", a spus el deprimat. „De data asta are o formă de cancer numită ‚celula mică', iar acesta este cel mai cumplit. Evoluează foarte repede și este deosebit de rezistent la tratament."

„Nu vă faceți griji, domnule doctor", am spus eu. „este deja vindecat și de acest cancer." Doctorul m-a privit în tăcere, încruntând din sprâncene și cântărindu-mi cuvintele. Apoi a rostit cu multă grijă:

„Eu ... nu ... prea ... cred, ... de ... data ...asta." Am chicotit.

„Nu ați crezut nici data trecută. Dar despre Dumnezeu ce credeți? Credeți că El s-a schimbat?"

„Ei!", a exclamat el. „Nu prea le am eu cu religia. Motto-ul meu este ‚Fă ce se poate'. O mulțime de oameni au credință, dar Dumnezeu nu-i vindecă pe toți de cancer."

„Poate că ei nu-I cer lui Dumnezeu să o facă, domnule doctor. V-ați gândit vreodată la asta? Poate că ei sunt doar ‚fataliști' și nu-L deranjează pe Dumnezeu cu o astfel de cerere, deoarece ei cred în ‚soartă'. Sau poate că ei Îi cer, dar în inima lor se îndoiesc că Dumnezeu îi va auzi. Bineînțeles că asta strică totul.

Dar, uitați-vă în ochii mei, domnule doctor, vedeți în ei sau în convingerea mea vreo îndoială?"

„Ei bine, o să așteptăm și o să vedem ...", a dat el înapoi.

„Asta nu prea sună a convingere, domnule doctor. Vedeți dumneavoastră, trebuie să știi - *să știi* în mod categoric, *încă dinainte* - că miracolul s-a întâmplat deja ... sau că se poate întâmpla ..."

Doctorul a zâmbit cu indulgență.

„Să fie cum zici tu", mi-a răspuns liniștit.

„Exact", i-am zâmbit eu. „Acum ai înțeles!"

În săptămâna următoare, doctorul mi-a spus că forma de cancer a dispărut și ne-a privit plin de uluire pe când ieșeam din spital.

După o săptămână, tata s-a întors și cancerul revenise. Încă o dată m-am rugat și, în săptămâna următoare, acesta dispăruse din nou. Apoi, după câteva săptămâni, a revenit din nou. Deveniserăm vizitatori obișnuiți ai spitalului Columbia. Cu fiecare revenire, cancerul părea să mănânce tot mai mult din tata. Picioarele i s-au umflat, așa că de abia mai putea să umble. Respirația îi era laborioasă. Îmi dădeam seama că era nefericit.

În decursul următoarelor șapte luni, cancerul continua să dispară de fiecare dată când spuneam că așa o să se întâmple, iar apoi revenea. Am început să mă simt vinovat, ca și când aș fi intervenit într-un plan ceresc superior. M-am gândit: *Oare e cazul să fac asta la nesfârșit? Este absolut clar că nu vreau să-l văd că suferă în halul acesta.*

Atunci am înțeles. Era ceva atât de evident, încât mi-a fost rușine că nu am priceput mai devreme.

Nu era menirea mea.

Nu era viața mea.

Nu era responsabilitatea mea.

Era a tatălui meu ... și a lui Dumnezeu.

Așa că I-am spus lui Dumnezeu: „Te rog, ține-l lângă noi cât mai mult cu putință, dar atunci când vine timpul Tău și timpul lui, te rog să-l iei - cu blândețe." În timpul ultimei vizite, tata l-a întrebat pe doctor dacă putea să-l ajute să mai rămână în viață timp de câteva săptămâni.

„Este aniversarea de cincizeci de ani de la căsătoria noastră. Bineînțeles că aș vrea să o sărbătoresc cu iubita inimii mele."

Doctorul s-a uitat la mine peste umărul tatălui meu și apoi a spus: „O să fac tot ce pot", și a zâmbit. Trei săptămâni mai târziu, sărbătoream cu toții cea de-a cincizecia aniversare de căsătorie a părinților mei.

Acum, tata era țintuit în casă și stătea mai mult în pat, întrucât picioarele umflate îl dureau foarte tare. Într-o zi, curând după aniversarea lor, pe când încerca să se scoale și să meargă la baie, a căzut și și-a spart ochelarii. L-am ajutat să ajungă pe marginea patului. M-a privit cu ochi plini de tristețe și, plângând, a spus:

„Fiule, mi-a sosit timpul. Nu mai vreau să trăiesc în dureri. Lasă-mă să mor. Te rog."

Am privit spre cer și m-am gândit: *Îl iubim foarte mult pe acest om, dar nu vrem să-l ținem dacă nu mai vrea să trăiască. Doamne, Dumnezeule, facă-se Voia Ta.*

A trebuit să-l ducem la spital. A murit după câteva ore.

* * *

La fel cu toate celelalte povestiri minunate care au fost spuse aici, și aceasta este o mărturie minunată a iubirii lui Dumnezeu și a perfecțiunii cu care viața se exprimă prin toate creațiile lui Dumnezeu.

Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. Vreme este să te nești și vreme este să mori. Vreme este să sădești și vreme să smulgi ceea ce ai sădit. Vreme este să plângi și vreme să râzi.* Viața este eternă. Ea nu are nici început și nici sfârșit. Ea are doar moduri diferite de exprimare, în momente diferite dintr-un ciclu care nu se termină niciodată. Moartea este o ficțiune și nu există cu adevărat, deși plecarea din trup se produce.

Vremea plecării fiecăruia este întotdeauna perfectă. Atunci când tatălui lui Bill i s-a pus inițial diagnosticul de cancer, nu era vremea ca el să plece. Cu percepția noastră limitată, adesea ne este imposibil să știm acest lucru.

* compară Ecleziastul, cap. III, 1 - 8 (N.T.)

Poate părea că viața unei persoane în trupul actual se apropie de sfârșit, când în realitate mai sunt multe de făcut. O persoană care „face un miracol" este doar o persoană care a văzut clar, care știe, fără drept de apel, ce se potrivește momentului, iar care apoi cere acest lucru - îl pretinde.

Pentru un anumit moment, putem alege multe rezolvări.

E un lucru mult prea complicat pentru a fi explicat pe deplin, fără o discuție profundă despre natura timpului. Dar spațiul pe care-l avem aici ne cere să vorbim mai pe scurt. Am să spun deci numai că nu există cu adevărat ceea ce noi numim timp - așa cum îl știm noi. Adică, timpul nu este ceva ce trece. Este ceva prin care *noi* trecem.

Nu există alt timp decât timpul prezent. Nu există alt moment decât momentul prezent. „Acum" este tot ceea ce există.

Conversații cu Dumnezeu vol. al II-lea

Eternul Moment de Acum conține toate posibilitățile. El are în el fiecare rezolvare posibilă. Este ca un compact disc ce conține un joc de computer. Fiecare rezolvare posibilă este programată pe disc. Atunci când joci jocul, tu nu *creezi* o rezolvare, tu pur și simplu *alegi* una, printr-un proces foarte complicat prin care *elimini toate celelalte rezolvări posibile - toate existând deja*. Și iarăși. În cadrul acestui proces nimic nu este *creat*. Ceva este doar *selectat*.

Exact așa se întâmplă și în viață.

Aici am expus totul pe scurt. O explicație cuprinzătoare a timpului este oferită mai pe larg atât în volumul al doilea, cât și în volumul al treilea din trilogia *Conversații cu Dumnezeu*. Este o lectură incitantă, care te face să-ți pui întrebări. Ideea este că e posibil să știi, e posibil aproape să simți ce rezultat e potrivit pentru o anumită situație și pentru un anumit moment din timpul vieții tale. Mai ales atunci când oamenii avansează în vârstă (și, prin urmare, sunt mai „obișnuiți" să simtă „vibrațiile" vieții), acest lucru începe să devină o problemă destul de simplă. Dați-mi voie să vă explic, acum, ce legătură au toate astea cu povestea spusă de Bill mai sus.

A face un „miracol" este doar o problemă de a selecta *rezultatul care deja există* și care este cel mai potrivit experienței curente, în cadrul Momentului Etern de Acum. Nu se pune problema de *a crea* rezultatul, sau de a *a-l produce* ci, pur și simplu, de *a-l selecta*, de *a-l alege* și apoi de *a-ți anunța alegerea* în mod clar și plin de hotărâre.

Exact acest lucru l-au făcut domnul și doamna Johnson când s-au întâlnit pentru prima dată cu Bill Tucker, într-o seară târziu, cu mulți ani în

urmă, într-un birou imobiliar. Bill nu va uita niciodată modul în care ei au demonstrat desfășurarea acestui proces. Acel Billy Tucker, care s-a întâlnit cu doctorul la spitalul Sf. Maria din Milwaukee, nu mai era același om pe care l-a cunoscut familia Jonhson cu mulți ani în urmă. El s-a schimbat în mod spectaculos. Dacă acolo, în acel birou imobiliar, el ar fi știut ceea ce știe acum, le-ar fi spus celor doi soți - atunci când ei i-au spus că I-au cerut lui Dumnezeu să le dea o casă peste noapte și că erau siguri că o vor avea: „Sunt de acord cu voi. Eu nu văd vreun motiv ca să nu o aveți. Haideți să o luăm!"

Astăzi, el ar schimba un singur cuvânt din această afirmație. Ar schimba: „Eu nu *văd* vreun motiv ca să nu o aveți" în „Eu *știu* că nu există nici un motiv ca să nu o aveți".

Terenul pentru Posibilitatea apariției unui miracol este pregătit de refuzul categoric de a lua în considerare orice alt rezultat, în afară de cel pe care l-ai selectat. Refuzul categoric de a judeca orice după aparențe este cel care face ca momentul să fie pregătit pentru o situație magică.

Atunci când faceți miracole, trebuie să fiți pregătiți să nu băgați în seamă ceea ce vedeți cu propriii voștri ochi, trebuie să vă închideți urechile și să ieșiți din minte. Dacă vă aflați tot sub influența propriului vostru cap, dacă sunteți în mintea voastră, gândiți în așa fel încât ieșiți din miracol. Atunci când faceți miracole, *faceți lucruri care nu pot fi gândite*.

Pentru ca să faceți toate acestea, trebuie să le înțelegeți. Trebuie să înțelegeți că Realitatea nu este ceea ce pare a fi. Trebuie să vă fie clar că noi trăim într-o lume de tipul *Alice în Țara Minunilor**, în care cădem de acord că ceea ce este real nu este Real - și că ceea ce Nu este Real, este real. Trebuie să înțelegeți că, la fel ca în Țara Minunilor, toată lumea inventează. Dar iată ce anume nu vi se spune: cel care este *cel mai convingător*, are cea mai mare șansă ca lucrurile să se întâmple așa cum vrea el.

E posibil ca Bill Tucker să nu se fi exprimat chiar așa - iar doamna Johnson e clar că nu a făcut-o - dar acesta este procesul prin care amândoi au produs miracole în viața lor.

Atunci când doctorul a venit la mama lui Bill și i-a spus că soțul ei „îi va părăsi în cel mult trei săptămâni", aceasta a sunat foarte convingător. Și astfel, pentru o clipă, a părut ca și când doctorul a enunțat ceea ce era real și ceea ce nu era real. Dar mama lui Bill îl văzuse înainte pe fiul ei acționând, așa că s-a întors repede către el și i-a spus: „Fă ceva!".

Înțelegând adevărul situației (faptul că ceilalți nu trebuie neapărat să fie cei care decid ce anume este real și ce nu este), Bill a ales, pur și simplu, altceva. El a selectat un rezultat diferit. Făcând acest lucru, el a ignorat tot ceea ce era evident. Nu a dat nici un fel de atenție la ceea ce vedea, la ceea

ce auzea, nici măcar la ceea ce „mintea sa rațională" ar fi putut gândi.

Bill a înțeles că *toate* posibilitățile există în Eternul Moment de Acum, că nu a fost exclusă *absolut nici o* posibilitate și că tot ceea ce avea de făcut era să anunțe rezultatul alegerii sale. Treaba lui nu era să creeze un rezultat, ci doar să aleagă unul dintre multele care fuseseră deja create - și să declare ce a ales.

Ce anume l-a făcut să aleagă un rezultat în locul altuia?

Pentru orice lucru există o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer.

Cred că Bill - la un nivel foarte înalt, pesemne un nivel supraconștient - a simțit vibrațiile momentului și a găsit un rezultat cu vibrații similare. L-a ales pe cel care se potrivea. A chemat spre el o experiență care era potrivită momentului. Adică, una care era în armonie cu tot ceea ce se întâmpla. Apoi, s-a ținut doar de alegerea sa. A ales în mod deliberat, și-a anunțat și expus alegerea cu curaj și apoi și-a schimbat modul de a vedea lucrurile, pentru a elimina orice alt punct de vedere asupra acestei probleme. Amintiți-vă că perspectiva din care priviți înseamnă totul. În volumul al III-lea din *Conversații cu Dumnezeu* se spune:

Privește lucrurile dintr-o altă perspectivă și vei gândi diferit în privința a orice. În felul acesta, vei învăța să-ți controlezi gândul, iar în crearea experienței, gândul controlat însemnă totul.

Unii oameni numesc aceasta, rugăciune permanentă.

Mulți ani mai târziu, atunci când tatăl său s-a îmbolnăvit din nou - de data asta în mod repetat - chiar și după ce Bill a continuat să selecteze alte rezultate, el a pătruns în miezul lucrurilor și a simțit vibrația. În acel moment, Bill a devenit destul de sensibil pentru a-și da seama că tatăl său vibra cu o frecvență diferită și că rezultatul pe care el continua să-l selecteze nu era în armonie cu dorința tatălui său.

Iarăși, s-ar putea ca acesta să nu fie modul în care Bill ar descrie ce s-a întâmplat. (Sau că așa ar descri-o oricine altcineva!). Dar eu cred că, în esență, exact asta s-a întâmplat. În termeni religioși tradiționali, s-ar putea spune că Bill „L-a întrebat pe Dumnezeu" ce să facă - iar apoi a renunțat la nevoia de a găsi un răspuns, cedând, în schimb, în fața „voii lui Dumnezeu".

Religia tradițională spune de asemenea, că, atunci când e vorba de miracole, cu cât există mai mulți oameni care se roagă pentru cineva, cu atât există mai multe șanse ca rugăciunea să li se împlinească. Cred că e foarte adevărat.

În *Conversații cu Dumnezeu vol. I,* ni se spune direct:

Comunități sau congregații mari găsesc adesea puterea care produce minuni prin gândire comasată - sau ceea ce unii oameni numesc: rugăciune în comun.

Și trebuie să spun și mai clar că, până și indivizii - dacă gândul lor (rugăciune, speranță, dorință, vis, frică) este uluitor de puternic - pot produce astfel de rezultate, în ei și prin ei înșiși.

E sigur că doamna Johnson i-a arătat lui Bill Tucker ce poate face o rugăciune extraordinar de puternică - și întreaga viață a lui Bill s-a schimbat din această cauză. Acolo și atunci, Bill s-a hotărât că și el putea face ceea ce a putut face doamna Johnson - și a avut dreptate.

Cu toții putem. Atunci când începem să înțelegem modul în care funcționează viața, și noi avem acces la ceea ce prietenul meu, Deepak Chopra, numește Câmpul Posibilităților Infinite.

Odată, Deepak a fost întrebat „Avem liber arbitru, sau viața noastră este ceva predestinat?". El a răspuns:

„Și una și alta, depinde de nivelul vostru de conștiență".

Are dreptate. Conștiența produce perspectiva. Perspectiva produce experiența. În felul acesta influențați voi vibrațiile.

Conversații cu Dumnezeu spune că „toată viața este vibrații". Eu am văzut aceste vibrații cu adevărat, influențând însuși materialul din care este făcută viața. Am privit particulele pulsatorii de energie pură la nivel submolecular. Prin urmare, Dumnezeu nu a trebuit să spună multe ca să mă convingă. Dacă toată viața este energie care vibrează (ceea ce și este), atunci se pot face lucruri uimitoare, doar prin simpla cultivare a capacității de a „prinde vibrațiile". *Asta este ceea ce fac „persoanele cu capacități paranormale". Asta este ceea ce fac „vindecătorii". Și asta putem face cu toții.*

Antrenați-vă să ascultați vibrațiile vieții.

Mai întâi, trebuie să vă antrenați pe voi înșivă, să vă antrenați „instrumentele de primire" (trupul și mintea) să se liniștească. Dacă nu sunteți obișnuiți să stați liniștiți perioade lungi de timp - fără să faceți nimic altceva decât să vă deschideți către moment - s-ar putea să aveți nevoie de un curs despre meditație, sau să citiți despre aceasta în oricare dintre sutele de cărți existente. În clipa în care ați învățat să vă liniștiți mintea, vă veți fi deschis un canal către Divinitate. În curând vă veți simți mai sensibil față de vibrația a absolut orice. Anumite mâncăruri vor vibra într-un fel - mai jos sau mai înalt - și veți descoperi că vă veți alege mâncărurile după cum vibrațiile voastre interioare personale sunt, la un anumit moment, „sincrone" cu cele ale unor anumite mâncăruri. La fel se va întâmpla și cu îmbrăcămintea. Da, chiar și cu oamenii!

Și apoi, în cele din urmă, va fi vorba despre absolut totul - ca un întreg indestructibil. Veți începe să simțiți vibrațiile fiecărei situații în care vă aflați, în totalitatea ei. Și, în cadrul relațiilor din jurul vostru, veți începe să simțiți vibrațiile situațiilor în care se află *alți* oameni. Iar dacă ei nu au învățat încă modul în care să fie împăcați cu *ei înșiși*, e posibil ca voi chiar să simțiți *mai bine decât ei* vibrațiile situațiilor în care se află.

În acest moment, ceilalți vor spune că aveți „capacități paranormale". Nu ați făcut altceva decât să culegeți vibrația a ceea ce o persoană din cameră a selectat din infinitul Câmp al Posibilităților. Asta-i tot ceea ce face orice persoană cu asemenea capacități. Asta-i tot ceea ce fac maeștrii spirituali - la un nivel mult mai înalt.

Asta-i tot, dar e foarte mult. Pentru că, în cazul în care te poți antrena să culegi astfel de informații, posezi o unealtă nouă și de o valoare extraordinară, pe care să o folosești în modelarea *propriei tale* experiențe.

Dar, uneori, această lume iluzorie creează mult prea multe „bruiaje", pentru ca noi să putem culege vibrațiile cu ușurință, pentru ca să putem ști ce se întâmplă, ce este cel mai potrivit într-un anumit moment. În asemenea clipe, pentru a ne face drum în viață trebuie să ne bazăm pe calități mai extinse, mai puternice. În felul acesta e mai greu. Trebuie să ne deplasăm mult mai mult o dată cu energia grea și densă (și anume cu corpurile noastre). E posibil ca viața să ne dea prea multe situații statice și „acordul nostru fin" fiind dereglat, să nu ne fie tot atât de clar cum i-a fost lui Bill Tucker, atunci când a intrat în el însuși și a întrebat ce ar trebui să facă în privința tatălui său.

O, dacă am putea ști ce să facem! Haide, Doamne Dumnezeule, *dă-ne un semn,* spunem noi. Dar chiar credem că Dumnezeu o să facă așa ceva cu adevărat?

Vreau să spun, faptul că acel fluture a poposit pe mâna Susanei Tooke a fost o coincidență, nu-i așa? Dumnezeu nu ne „dă cu adevărat semne" la comandă!

... dar dacă o face?...

18

Un semn cu adevărat „măreț"

Cu patru ani în urmă, Susana a luat hotărârea de a declara război alcoolismului. Se săturase de a mai face rău atât altora, cât și ei însăși. Băutura excesivă își pusese amprenta în toate domeniile vieții ei. Era bolnavă, speriată, deprimată, supraponderală și foarte, foarte săracă. Avea o datorie uriașă, un apartament pentru care plătea o chirie mult prea mare și un salariu foarte modest. Dar exista și un lucru bun. De șase săptămâni nu mai bea. De curând, Susana a intrat în grupul Alcoolicilor Anonimi. Sponsorul ei era o doamnă extraordinară, care era întotdeauna prezentă atunci când avea nevoie de ea. Susana mergea regulat la întâlniri și luase o hotărâre conștientă de a-L lăsa pe Dumnezeu să conducă acest coșmar, care fusese viața ei de câțiva ani încoace. Simțea că acum era momentul să aibă încredere în ceva mai măreț decât ea însăși. Era singurul mod în care putea rezolva această problemă.

În acea după amiază de vineri, Susana se îndrepta către bancă, pentru a scoate ultimii șaptezeci de dolari pe care-i mai avea pe lume. *Mai sunt opt zile până la salariu,* a observat ea plină de disperare. Cu acești șaptezeci de dolari trebuia să plătească mâncarea și țigările și să-și cumpere bilete de autobuz. Cu un nod în gât și disperată că nu mai avea nici o altă șansă, Susana a apăsat butoanele bancomatului, a însfăcat banii și i-a îndesat în portmoneu. Apoi, s-a îndreptat către cofetărie. Devenise de curând dependentă de înghețată. Poate că asta o va ajuta să-și uite, pentru câteva minute, necazurile.

„O porție dublă de înghețată cu alune", i-a pus Susana vânzătoarei. Poate că asta o să-i țină loc și de prânz, se gândea ea.

„Totul costă 2,75 dolari", a spus fata, înmânându-i cornetul delicios, plin cu vârf. Susana a deschis portmoneu și a cotrobăit după bancnota de zece dolari care trebuia să fie acolo, pe lângă trei bancnote de douăzeci. Dar că nu erau trei bancnote de douăzeci. Erau doar două, lângă una de zece.

Și o bancnotă de o mie de dolari.

Lui Susana i-a stat inima. Oare a văzut bine? Fata din spatele tejghelei a repetat: „2,75, vă rog", devenind cam nerăbdătoare. Susana s-a uitat la ea cu ochi goi. Încerca să-și recapete respirația. „Da, bineînțeles. Scuzați-

mă." A scos bancnota de 10 dolari și i-a dat-o. Fata a plecat să-i aducă restul.

Bancomatul îi dăduse o bancnotă de o mie de dolari, în locul uneia de douăzeci. Susana era uluită. Nu-i venea să creadă într-un noroc atât de incredibil! De îndată ce fata s-a întors cu restul, Susana s-a răsucit pe călcâie și s-a repezit afara din magazin, aruncând cornetul la gunoi. Pofta de mâncare îi dispăruse brusc. Deși știa că ceea ce făcea era ... da, greșit ... o parte din ea a început să se gândească că ar fi bine să păstreze banii. *Aș putea să-mi plătesc telefonul,* s-a gândit ea. *Sau aș putea să-mi cumpăr o haină nouă pentru iarnă, sau să plătesc niște rate restante.* O altă parte din ea spunea că banii nu erau ai ei și că nu ar fi cinstit să-i păstreze; puterea de a se ține departe de alcool depindea de cât era de cinstită.

Susana acceptase să se întâlnească cu doamna care o sponsoriza și să meargă împreună la o întrunire, chiar în seara aceea. A început să meargă spre casa acesteia, aflată câteva străzi mai încolo - și tot timpul discuta în contradictoriul cu ea însăși. Știa că, dacă i-ar fi spus acelei doamne despre bani, aceasta ar fi obligat-o să-i dea înapoi. Mai știa și că, dacă hotăra să nu-i spună, va păstra banii și va minți.

Susana nu voia nici să mintă ... și nici să dea banii înapoi. Avea cu adevărat nevoie de ei. *Oare ăsta nu putea fi considerat un dar de la univers?* Încerca din răsputeri să motiveze faptul că voia să-i păstreze.

O, Doamne Dumnezeule ... ce ar trebui să fac?, s-a întrebat ea, în sinea ei. *Spune-mi ce să fac. Dă-mi un semn,* a implorat ea.

În momentul în care Susana a ajuns la casa doamnei respective, totul îi era foarte clar. Știa că nu se poate descurca fără sprijinul sponsorizării ei. Trebuia să-i spună. Au șezut pe treptele casei, privind spre stradă. Lumina se diminua. Susana i-a spus ce s-a întâmplat. A fost cinstită chiar și în privința gândurilor pe care le avea ca să păstreze banii și i-a povestit cum s-a luptat cu ele.

Când a terminat, doamna i-a spus încet: „Ei bine, Susana, asta chiar că este o dilemă." Susana a dat din cap cu tristețe.

„O mie de dolari te-ar ajuta cu adevărat în clipa asta".

„Mie-mi spui?", a confirmat Susana. „Dar, a-i păstra înseamnă să-mi creez un alt motiv să mă simt vinovată. Am și așa destule."

„Chiar așa să fie?", a întrebat-o doamna.

Susana nu a răspuns nimic. Au șezut așa un timp, privind stelele care deveniseră vizibile pe cerul nopții. Apoi, Susana a întrerupt liniștea.

„Am de gând să dau banii înapoi. E cel mai corect lucru pe care-l pot face, nu-i așa?" De îndată ce a pus întrebarea, a început iar să se îndoiască. „Vreau să spun că este unicul lucru pe care-l pot face, nu-i așa? O, dacă mi-ar da Dumnezeu un semn, poate că atunci aș ști!" I-ar fi prins cu

adevărat bine un semn de confirmare din partea universului.

Chiar în acel moment, doamna și-a coborât ochii de la cer. A privit grădina și a văzut un obiect mic. S-a dus către el, l-a ridicat și a zâmbit larg.

„Iată semnul." I-a înmânat Susanei un obiect mic, strălucitor.

„Iată mia ta de dolari."

Era un mic breloc pentru chei, o replică în miniatură a unei bancnote de o mie de dolari! Susana și-a ținut respirația. Era puțin deteriorat - cine știe de unde provenea, sau de cât timp se afla acolo - dar e clar că era pentru Susana. Pentru a doua oară în acea zi, inima aproape că i-a stat pe loc. *Vorbeam de semne!,* s-a gândit ea, aproape râzând. I-a zâmbit doamnei și și-a pus zdrăngăneaua în buzunar. A doua zi, ea a înapoiat banii.

Până în ziua de astăzi, zdrăngănica a rămas una dintre cele mai prețuite obiecte pe care le are. Ea servește pentru a-i aminti să aibă încredere în Dumnezeu. A luat hotărârea să-și trăiască viața, având încredere că Universul îi va aduce ceea ce este cu adevărat cel mai bine pentru ea. În acea vineri din viața ei, Susana ar fi spus că o mie de dolari era exact ceea ce avea nevoie ca să iasă din problemele financiare, dar acest lucru n-ar fi fost cu totul adevărat. Ceea ce-i trebuia cu adevărat era să aibă încredere.

Să aibă încredere în Dumnezeu.

Să aibă încredere în alții.

Și să aibă încredere în ea însăși.

Să aibă încredere în soluții pe termen lung - iată ce a decis ea în acea zi. Soluțiile pe termen lung erau lucrurile de care Susana avea nevoie.

Acum, după patru ani, Susana este restabilită financiar. Are un serviciu mai bine plătit și mai sigur, a slăbit 17 kilograme, face gimnastică zilnic, a renunțat la fumat - și cel mai bun lucru dintre toate - nu mai bea. E măritată cu un bărbat minunat, blând, deștept și amuzant, cu care duce o viață spirituală. Și Dumnezeu încă vine la ea în fiecare zi, sub multe forme.

O, și brelocul?

Bineînțeles că o însoțește pretutindeni?

* * *

Bine, biiine! Prin urmare, Dumnezeu *cu adevărat* ne dă un semn la comandă. Dar semnul nu poate să ne spună ceea ce este „corect" de făcut - el poate doar să ne aducă la cunoștință opțiunile noastre. Ceea ce fac adesea „semnele" de la Dumnezeu este să ne uluiască - pentru a ne limpezi mințile. Pot să facă în așa fel, încât propriile noastre valori să ne devină mai evidente. *Conversații cu Dumnezeu* spune: „Fiecare gest este un gest de autodefinire". Asta facem noi aici. De asta ne ocupăm. Noi suntem într-un permanent gest de a ne defini pe noi înșine și apoi de a ne re-crea din nou,

în următoarele noastre versiuni. Din fericire, este cea mai grandioasă versiunea a celei mai mărețe viziune pe care am avut-o vreodată despre cine suntem. Dar aceasta nu reprezintă o garanție.

Dilema Susanei este dilema noastră. Ce e corect? Ce e greșit? În seria de cărți *Cu Dumnezeu* se face iarăși și iarăși afirmația că „nu există ceva ce se numește corect și greșit". Aceștia sunt termeni relativi, după cum spun cărțile, iar ființele omenești și-au schimbat punctele de vedere de foarte multe ori în decursul anilor, asupra a ceea ce reprezintă fiecare acțiune.

De exemplu, este oare greșit să iei bani care nu sunt ai tăi? Ei bine, dacă ești Susana, poate că vei considera că e greșit. Pe de altă parte, dacă ești Robin Hood, poate vei considera că nu este. Desigur că unii vor spune că Robin Hood a furat de la bogați și a dat celor săraci. Dar, oare, a reține din banii care aparțin unei corporații imense (care ați putea spune că și-a făcut drum prin înșelăciuni și furtișaguri) și a-i da persoanei sărmane numită „tu" nu este oare cam același lucru? Oare pentru a face din furt ceva acceptat, trebuie ca persoana sărmană să fie altcineva?

Ce ziceți de omul care fură pentru a-și hrăni familia? Ce ziceți de omul care fură pentru a se hrăni pe el însuși? În final, cred că avem ocazia să observăm aici că nu e vorba că Susana „a făcut ce trebuia" dând înapoi mia de dolari, ci că decizia ei de a-i da înapoi a făcut-o să se simtă bine. Ea a decis că a păstra banii nu era cea mai măreață viziune despre ea însăși. Și ea a decis, de asemenea, că voia să trăiască cea mai măreață versiune. Aceasta nu e o alegere pe care ar face-o toată lumea, ci este alegerea pe care a făcut-o ea. Acest lucru nu o face nici mai bună, nici mai rea decât altcineva. O face, pur și simplu, să fie Susana.

Când ea a primit un semn de la Dumnezeu, acel semn nu a spus nimic. Nu a spus să dea banii înapoi și nici nu a spus: păstrează-i, îi meriți, aceasta-i un dar din ceruri. Nu a spus nici una, nici alta.

Atunci când Susana a primit semnul, *a citit în el* înțelesul *pe care l-a pus ea acolo*. Ea a hotărât care era cea mai înaltă versiune a ei și a trăit în ea, chiar dacă aceasta poate că nu era calea cea mai ușoară. Dar acest sentiment, sentimentul de a fi la înălțimea maximă a valorii pe care și-a conferit-o ei însăși, este cel care a făcut-o să se simtă încă și mai bine în ceea ce o privea - și care, la rândul lui, a condus-o spre a face alegeri și mai sănătoase. (Alegerile sănătoase sunt definite ca alegerile care te fac să te simți bine în ceea ce te privește). Iar asemenea alegeri sunt cele care duc la rezultate minunate pe termen lung. Semnele de la Dumnezeu sunt minunate. Ca și în cazul celorlalte experiențe relatate în această carte, ele sunt, de asemenea, și foarte obișnuite. Uneori, semnele lui Dumnezeu sunt greu de văzut. Iar uneori, e deosebit de greu să nu le vezi ...

19

Era ca o muzică pentru urechile lui

Mark Fitchpatrick s-a răsucit și s-a învârtit în pat toată noaptea, adormind și trezindu-se într-un somn în reprize. Nu avea nici un rost. A întins mâna spre lampă și a clipit, atunci când lumina a inundat camera, ochii săi obosiți căzând pe cartea de pe noptieră, acolo unde o pusese cu o oră în urmă. *Fir-ar să fie de carte*, bodogăni el în gând. *De ce las eu toate chestiile astea să mă influențeze?* Își aranjă perna și se ridică. *Aș face mai bine să o termin. Oricum, tot nu mi-o pot scoate din minte.*

Această carte îi fusese dată în dar de către unul dintre prietenii săi, care credea că s-ar putea să-i placă să o citească. Mark avusese întotdeauna o viață spirituală, dar doctrina cu focul iadului și osânda veșnică cu care fusese obișnuit în biserica copilăriei lui i se părea a fi, în cel mai bun caz, o jumătate de adevăr - și, în cel mai rău, o minciună sfruntată. Acum, când se intră într-a cincea dimensiune a planetei, Mark devenise interesat să găsească un punct de vedere diferit despre Dumnezeu, unul mult mai apropiat inimii sale. Această carte, *Conversații cu Dumnezeu*, părea a exprima acest punct de vedere. Mai mult decât atât, ea părea a-i satisface ceva profund din sufletul său.

Faptul că Dumnezeu ne iubește necondiționat, *cu adevărat* necondiționat - însemnând că Dumnezeu nu judecă și nu pedepsește - era un concept pe care Mark îl găsea plin de sens. Că noi creăm în viețile noastre exact condițiile prin care să ne cunoaștem cine suntem cu adevărat ca ființe umane și ca ființe spirituale - era o idee în perfectă rezonanță cu modul în care Mark își concepea propria viață. Totuși, era atât de ... ei bine, greu de acceptat din punct de vedere intelectual. Ideile care i-au fost oferite în anii când s-a format ca personalitate puseseră desigur stăpânire pe el.

Cum e posibil să cred că acest lucru este adevărat? Mark se lupta în vise cu propriile sale gânduri. *Tot ceea ce mi s-a spus vreodată ... în biserică, acasă, la școală ... pare a fi exact opusul acestui mesaj.*

Se întreba: *este oare posibil ca aceasta să fie cu totul imaginația mult prea activă a unui scriitor deștept sau, încă și mai rău, o făcătură literară pentru a vinde cărți?*

Cu toate acestea, Mark știa cumva, în inima sa, că acest lucru nu

avea cu adevărat vreo importanță. Ideea era să se uite personal la Dumnezeu și la cine este Dumnezeu - sau la cine ar putea fi El pentru Mark.

Toată viața mea am știut toate acestea, repeta el încontinuu în mintea sa. *Nu există nimic în această carte cu care să nu pot fi de acord.* Cu toate acestea, Mark nu părea a fi în stare să facă acel pas final, care să-i permită să învingă ultima umbră de îndoială.

Hotărât încă o dată să încerce să doarmă, Mark a stins lumina. Pe când adormea, bătălia mentală continua. Și, atunci când cădea în somn și când trecea în stare de trezie, Mark își punea în permanență aceeași întrebare: *să fie toate acestea reale?* Cumva, părea că-și răspunde singur. Sau *primea* răspunsuri? Era greu de spus. Pe tot parcursul nopții, Mark era conștient că această conversație se desfășura cu cineva sau cu ceva. La un moment dat, fiind foarte lucid pentru o clipă, chiar a și auzit cum mintea îi spunea direct: *Vreau ca acest lucru să fie real. Dă-mi un semn că totul este real.*

În acel moment a apărut un răspuns clar. O voce puternică a sunat în conștiența lui Mark spunând: *Îți dau semne în fiecare zi. Nu auzi? Ai-am dat muzică; ți-am dat pietre și copaci. Nu auzi vocea Mea în cântecul unei păsări și în foșnetul ierbii? Ce altceva îți mai trebuie?*

Mark a sărit drept în sus. Soarele se revărsa prin fereastră.

Uitându-se în camera sa luminoasă, și-a dat seama că, în sfârșit, a sosit dimineața. În timp ce ultimele cuvinte din vis continuau să-i răsune în cap, a început să cânte în gând refrenul unui vechi imn baptist. Mark a început să fredoneze în timp ce întindea cuverturile ...

Aceasta este lumea Tatălui meu.
Și pentru urechile mele care știu să audă,
Cântă întreaga natură,
Iar în jurul meu răsună
Muzica sferelor.

Aceasta este lumea Tatălui meu.
Mă las în voia gândului,
Stâncilor și copacilor, cerurilor și mărilor;
Mâna Lui a făcut minuni.

Aceasta este lumea Tatălui meu.
El strălucește în tot ceea ce este frumos.
Îl aud trecând prin iarba care foșnește.
El îmi vorbește pretutindeni.

Dintr-o dată a înțeles. S-a oprit. Cântecul acela ... ei bine, era exact

mesajul care-i fusese dat în vis! Versurile imnului care i se învârteau în cap erau chiar cuvintele care i-au fost adresate noaptea, răspunsul la rugăciunea de a i se da un semn.

Ei, asta chiar că e interesant, se gândi Mark, în timp ce se pregătea pentru biserică. Era duminică dimineața și obiceiul lui era să meargă la slujba care se ținea devreme, la biserica metodistă pe care o frecventa în ultima vreme. În timp ce se îmbrăca, a continuat să fredoneze melodia. Se simțea ciudat de odihnit, chiar dacă citise până noaptea târziu și dormise foarte puțin. Se simțea, de asemenea, și ciudat de calm, ca și când părerile contradictorii din capul său fuseseră cumva rezolvate. Se uită la ceas.

Hei, Mark, mișcă-te, sau o să întârzii.

Își căută cheile în buzunarul de la haină și trânti ușa în urma sa. În timp ce ieșea cu spatele din garaj, îi veni ideea că ar putea îneca melodia pe care o avea în cap, dând drumul la radioul din mașină. A întins mâna ca să-l deschidă. Brusc, din difuzor s-a auzit un cor dulce, care cânta „Aceasta este lumea Tatălui meu, și pentru urechile mele care știu să audă ..."

Mark apăsă tare pe frâne și se holbă către radio. *Ceee?* Nu-și putea crede urechilor. *Ce ESTE asta?,* s-a întrebat el. Privind mai atent, a observat că radioul era pe un post pe care nu-l asculta niciodată. Era un post de muzică pe FM, iar Mark își ținea întotdeauna radioul acordat pe un post AM, în care se vorbea. Cine a schimbat canalul? Sau, mai exact, cum de acest cântec special a apărut în acest moment special? Mark era stană de piatră din cauza uimirii.

Bine, Doamne Dumnezeule. Te aud. Am primit semnalul. Nu trebuie să-mi dai în cap cu el. Din colțul ochilor au început să-i curgă lacrimi. *Cere și ți se va da,* a încuviințat el.

Era o zi frumoasă în Atlanta. Primăvara sosește devreme și este întotdeauna binevenită, după luni de frig și ploaie. Ghioceii începeau să înflorească ici și colo și câte o narcisă își scotea capul din pământ. Era genul de zi care te făcea să te gândești la Paște și la începuturi noi. La începerea serviciului divin, preotul a cerut membrilor congregației să se ridice în picioare. Mark a observat, așa cum se întâmpla întotdeauna, frumoasele vitralii care Îl reprezentau pe Iisus ca pe un păstor. Roșul închis al hainei sale contrasta cu mieluțelul alb din brațe și cu cel de la picioare. Lui Mark îi plăcuse întotdeauna acest aspect al lui Christos, portretizat ca un protector blând. Părea să semene cel mai bine cu Iisus care se afla în inima lui.

„Vă rog să vă deschideți cărțile de imnuri la pagina 59, la cântecul cu care începem slujba în dimineața aceasta". Corul cânta împreună cu membrii congregației minunata melodie care a umplut camera.

„Aceasta este lumea Tatălui meu ..." Mark s-a ținut strâns de strana

din fața lui. Tremura și inima îi bătea foarte tare.

Înțeleg! Aproape că a țipat el. *Mulțumesc! Înțeleg!* Apoi, fără nici o urmă de dubiu, Mark a știut că vocea pe care o auzise toată viața, atât în vise cât și în starea de trezie, era vocea lui Dumnezeu - o voce care-i amintea că Dumnezeu este Dumnezeul iubirii ... și al stâncilor și al copacilor și al cerurilor și al mărilor. Era însuși Dumnezeul viziunii celei mai înalte pe care și-o putea imagina.

* * *

Coincidență? *Conversații cu Dumnezeu* spune că nu există ceea ce se numește coincidență. În cazul în care credem acest lucru, în cazul în care credem că toate lucrurile se întâmplă cu un anumit scop, că totul se întâmplă pentru un anumit motiv, atunci suntem bine înaintați pe calea de a înțelege ceea ni s-a spus că este mașinăria de neînțeles a Universului.

Lucruri mici, lucruri mari, lucruri intermediare - toate sunt lucrurile lui Dumnezeu și nici un singur lucru al lui Dumnezeu nu se pierde vreodată. V-ați rugat vreodată lui Dumnezeu într-o noapte înstelată - v-ați rugat cu adevărat, vreau să spun, v-ați rugat *chiar cu adevărat* și i-ați cerut lui Dumnezeu, L-ați implorat pe Dumnezeu: „O, Doamne Dumnezeule, dacă mă poți auzi acum, te rog, te rog fă-mă să știu că mă auzi. *Cumva,* fă-mă să știu" - pentru ca apoi să vedeți, *exact în acel moment,* o stea căzătoare?

Ați strigat vreodată din toată inima voastră: „O, mamă, știu că așa trebuia să fie - ca tu să ne părăsești. Dar dacă aș putea să știu că te afli într-un loc bun, că totul este în regulă, că ești fericită! Aș da orice dacă ai putea *să vii la mine acum și să-mi dai un semn"* - pentru ca cineva să treacă pe lângă voi în biserică sau în capelă sau oriunde v-ați afla, *o persoană parfumată exact cu parfumul pe care mama îl folosea întotdeauna?*

Dați-mi voie să vă pun o întrebare.

Credeți că toate aceste lucruri se petrec din întâmplare?

Când aveți nevoie de un ajutor de orice fel, când vi se frânge inima, când vă doare sufletul, când vă simțiți triști sau deprimați, plini de rușine, sau vină, sau frică, sau când aveți nevoie de orice fel de vindecare, mai multă sau mai puțină - vă garantez că Dumnezeu este acolo. În orice fel de formă de manifestare, Dumnezeu va fi acolo. Poate sub forma unui Înger. Sau a unui Ghid. Sau a unei Voci. Sau a Sinelui vostru Superior. Sau va fi câinele care vine să vă lingă mâna, exact atunci când aveți nevoie de o mângâiere. Sau femeia care îndepărtează blocajul de pe locul de parcare din fața clădirii, chiar atunci când vreți cu disperare să nu întârziați. Sau o căprioară care traversează drumul, exact atunci când ai nevoie să ți se confirme din nou că ai făcut cu adevărat tot ceea ce poate face o mamă ...

20

Mesajul unei mame

Soarele unei dimineți de septembrie dansa pe parbrizul rece, în timp ce Nancy Hampson conducea mașina de-a lungul autostrăzii nr. 5 dinspre Seattle spre Olympia. Nu se putea abține să nu se gândească la viața ei, în această zi - mai importantă decât toate celelalte de până acum.

Își ducea fiica cea mică la colegiu. Mașina era încărcată cu cărțile și îmbrăcămintea Ioanei și cu câteva mici piese de mobilier. Nancy se uită la Ioana, care ședea pe scaunul de lângă ea. Tânăra privea drept înainte, iar pe față i se citeau speranța și uimirea. Nancy își aducea aminte de acest sentiment. *Este minunat să împărtășești aceste momente cu copiii tăi, când îi înțelegi într-un mod de care ei nu își pot da seama pe deplin, până ce nu devin la rândul lor părinți,* se gândea ea.

Nancy însăși obținuse o diplomă universitară cu mulți ani în urmă, dar, în loc să profeseze și să-și facă o carieră, ea devenise o mamă devotată. Acceptase să lucreze acasă o muncă obositoare și fără satisfacții, deoarece aceasta îi permitea să stea lângă fetele ei în permanență. Acum, acest devotament era recompensat - fetele ei erau sănătoase și fericite, pe punctul de a-și începe propriile vieți, propriul viitor strălucit.

Nancy așteptase acest moment - cel în care ultimul copil pășea să cucerească lumea. Ceea ce nu anticipase era amalgamul de emoții care o copleșiseră, cât și multele întrebări care i se amestecau în cap. *Oare Ioana e pregătită să rămână de una singură?* Dar poate și mai puternică era întrebarea: *Sunt eu pregătită să rămân singură?*

Nancy își reaminti fiecare moment fericit și nu foarte fericit de la nașterea Ioanei și până acum, autoacuzându-se încă o dată pentru cele două divorțuri și frecventele schimbări de domiciliu.

Ei bine, a oftat ea, *acum e prea târziu pentru a-mi face reproșuri. Ce a fost a fost.* Cu toate acestea, era copleșită de regrete. A respirat adânc.

Ieșind din autostradă pentru a intra pe aleea liniștită, umbrită de pomi, care ducea la școală, Nancy observa frunzele unei iederi care începeau să se coloreze. În curând, ele vor fi de un roșu și auriu strălucitor. Iubea acest moment al anului și această parte de țară - nord vestul Pacificului - unde alesese să se stabilească, în cele din urmă. Iar acum ea ar fi trebuit să

se simtă plină de seninătate și pace, la fel ca și peisajul din jur. Dar nu era așa. Trebuia să-și trimită fiica departe, spre o nouă aventură și ea trebuia să plece într-o nouă călătorie. Nancy trăia un freamăt interior pe care numai o mamă îl putea înțelege pe deplin într-o asemenea clipă.

E posibil ca atenția să-i fi fost atrasă de ceva care se mișca puțin mai departe, în stânga ei. Inima i-a sărit din piept și a apăsat brusc frânele. O căprioară frumoasă a țâșnit din tufișurile de pe marginea drumului, coborând cu grijă înspre mașină și oprindu-se la câțiva centimetri de ea.

Pe când Nancy și Ioana o priveau uluite, un ieduț mititel s-a aventurat să iasă dintre copaci și și-a urmat mama. Căprioară a traversat prima drumul, apoi s-a oprit pentru a-și lăsa copilașul să vină lângă ea, protejându-l și arătându-i drumul. Apoi, mămica l-a împins cu blândețe în sus, pe panta de pe partea cealaltă. Înainte să dispară în pădure, căprioara s-a întors și i-a aruncat lui Nancy o privire lungă.

Nancy a privit-o și ea.

Ceva a trecut de la una la alta.

Ceva ... *s-a simțit.*

Ceva *ce putea să treacă doar de la o mamă la alta.* Apoi, căprioara s-a întors și a dispărut în pădure, în spatele micuțului ei.

Nancy nu-și dăduse seama până atunci că era pe punctul de a plânge, dar privirea căprioarei a deschis înăuntrul ei ceva ce fusese ferecat. Lacrimi de mult înăbușite i-au alunecat pe față, în timp ce-și dădea seama de darul perfect pe care-l primea în acel moment. Metafora extraordinară a conflictului ei interior s-a manifestat, ca și când ar fi fost pusă în scenă doar pentru ea.

Bineînțeles că făcuse greșeli. Bineînțeles că nu fusese exact așa cum ar fi vrut ea să fie ca părinte. De multe ori luase decizii îndoielnice. Dar, ca și căprioară, își condusese bine puii până acum, încercase să-i protejeze, le arătase drumul, iar acum se afla aici pentru a o ajuta pe cea mică să pornească pe propriul ei drum.

Într-o clipă, pacea și recunoștința au înlocuit zbuciumul din inima lui Nancy. Pe când își ștergea lacrimile și pornea mașina, ea a șoptit un „mulțumesc" lui Dumnezeu pentru această minunată învățătură. În sinea ei, a binecuvântat iedul și pe Ioana care porneau pe drumul lor spre viitor.

* * *

Și noi suntem pe un drum spre viitor. Noi suntem ca și acei pui iubiți, pornind pe o cale nouă - acum când intrăm în acest nou mileniu - și începem să înțelegem lucruri despre care, cu câțiva ani în urmă, de abia dacă

știam că există, pregătindu-ne să abordăm cele mai importante probleme ale vieții, nerăbdători să rezolvăm cele mai mărețe mistere ale universului.

Și voi și eu am fost membrii unei societăți foarte tinere. Unii ar putea chiar să spună, a unei societăți primitive. Dar, în sfârșit, suntem pe punctul de a ajunge la maturizare, de a evolua și de a descoperi și de a înflori spre sinele nostru mai extins. Noi ducem cu noi, în viitorul nostru, un potențial extraordinar și uriaș. Avem toată dotarea necesară pentru a face față extraodinarelor zile de mâine. Avem tehnologia și ingeniozitatea de a crea o tehnologie mai avansată. Avem intuiție - cât și abilitatea de a atinge intuiții și mai înalte. Singurul lucru de care avem nevoie este un mic impuls. Să ne împingă cineva către direcția corectă.

Momentul ieșirii noastre este aproape. E timpul să trecem drumul. E timpul să urcăm dealul de pe partea cealaltă.

Putem să o facem. E posibil. Și va fi cu atât mai ușor dacă știm, dacă vrem să credem că suntem ajutați; că avem un partener, un co-creator, un prieten. Că Dumnezeu este de partea noastră, că ne binecuvântează în călătoria noastră - arătându-ne drumul, împingându-ne puțin și invitându-ne ca, la rândul nostru, să ne împulsionăm unul pe celălalt.

Aceste „impulsionări" oferite de către Dumnezeu sunt ceea ce eu am numit Momente de Grație. Ele vin sub multe forme, adesea în momentele cele mai ciudate, în mod frecvent în locurile cele mai stranii, întotdeauna într-un mod perfect.

Provocarea care ni se oferă este să nu pierdem aceste momente. Iar, apoi, să le dăm mai departe. Unul dintre cele mai bune moduri de a ne impulsiona unul pe altul, este să facem tot ceea ce putem pentru a modifica realitatea colectivă, pentru a schimba mintea noastră colectivă, pentru a re-crea experiența noastră comună pe această planetă.

În clipa de față, societatea este limitată de către modul ei de înțelegere actual, iar acest mod nu include întotdeauna capacitatea de a vedea clar ceea ce se întâmplă, tipul de energii care există. Tipul de relații cu Divinul care sunt scoase în evidență în timpul Momentelor de Grație.

Religia ne spune, pe de o parte, că miracolele sunt posibile și ne îndeamnă să credem în ele. Dar, pe de altă parte, ni se spune că miracolele sunt ceva neobișnuit, extraordinar și ieșit din comun. Avem șansa de a demonstra că adevărul este exact invers.

Aș dori ca, într-o zi, să văd în fiecare oraș, mare sau mic, un panou uriaș, pe care să fie scris un mesaj de patru litere, care ar putea schimba cu adevărat mentalitatea oamenilor, în privința modului în care funcționează viața:

MIRACOLELE SUNT CEVA OBIȘNUIT

Păi, ăsta-i un oximoron, nu-i așa? Vreau să spun, cum poate fi ceva un miracol, dacă se întâmplă în fiecare zi? Aceasta este frumusețea mesajului. El merge în sens invers concepțiilor curente. El spune că, ceea ce nu este obișnuit, este de fapt ceva obișnuit.

Acesta este un mesaj pe care omenirea ar face bine să-l audă chiar acum. Ar fi minunat de știut că scrierile spirituale extraordinare din Biblie și din Coran și din Bhagavad Gita și din Cartea Mormonilor - și din toate scrierile sfinte ale tuturor tradițiilor sfinte - nu sunt câtuși de puțin ieșite din comun, *ci ni se întâmplă tuturor, tot timpul.*

Poate că este momentul să demistificăm misticul. Poate că este momentul să-L aducem pe Dumnezeu pe Pământ. Pentru că aici este Dumnezeu. Pe Pământ. Ca și în Ceruri.

În clipa în care înțelegem și știm cu adevărat că Dumnezeu este chiar *aici,* chiar *acum,* spațiul de Aici și Acum se deschide larg către posibilitățile cele mai extraordinare.

Dar istoria ne învață că neamul omenesc nu va ajunge să înțeleagă toate acestea, numai pentru că așa vrea religia. Acestea nu sunt adevăruri care vor fi adoptate, deoarece sunt *predate.* Ele sunt adevăruri care vor fi adoptate, numai după ce se demonstrează că ele reprezintă, de fapt, *experiența reală a ființelor umane.* Iată motivul pentru care împărtășirea experiențelor noastre legate de Dumnezeu și povestirea Momentelor de Grație pot avea - și chiar și au - un impact atât de mare.

Și acesta este motivul pentru care această carte se termină cu ...

21

Invitația

Întrebarea la care vreau ca această carte să răspundă, În cele din urmă, nu este dacă o mulțime de oameni trăiesc cu adevărat experiența unor Momente de Grație. Întrebarea este, ce fac după aceea, oamenii care trăiesc asemenea experiențe?

Unii oameni le dau deoparte, le șterg din memorie, nu vorbesc despre ele, chiar încearcă să le uite. Alții, ca cei din această carte și încă mulți care ne-au scris, le împărtășesc liber - astfel încât nu numai ei, ci și oamenii de pretutindeni să fie inspirați de către acestea, să învețe din ele și să poată să-și amintească ceva ce au știut întotdeauna. Părerea mea este că cei care procedează astfel ajută la vindecarea lumii. Dar de ce să ne mai străduim să vindecăm lumea, dacă - după cum se declară în *Conversații cu Dumnezeu* - totul este perfect, exact așa cum e?

Știți, există cu adevărat un singur motiv pentru care facem ceva: purtăm hainele pe care le purtăm, conducem mașina pe care o conducem, ne alăturăm unui grup căruia ne alăturăm, mâncăm mâncarea pe care mâncăm sau spunem povestea pe care o spunem - iar acesta este pentru a decide cine suntem.

Tot ceea ce gândim, spunem și facem este o exprimare a acestui lucru. Tot ceea ce alegem, selecționăm și punem în mișcare este manifestarea lui. Ne aflăm într-un proces constant de a ne re-crea pe noi înșine din nou în următoarea noastră versiune.

Facem acest lucru - atât individual cât și colectiv - în fiecare minut al fiecărei zile. Unii dintre noi o fac în mod conștient, iar unii o fac în mod inconștient.

Conștiența este cheia. Conștiența este totul. Dacă sunteți conștienți de ceea ce faceți, cât și motivul pentru care o faceți, vă puteți schimba pe voi înșivă și puteți schimba lumea. Dacă nu sunteți conștienți, nu puteți schimba nimic. Da, multe se vor schimba în viața voastră și în lumea voastră, dar nu veți trăi experiența de a fi implicați cumva în aceasta. Vă veți vedea ca pe un observator. Ca pe un martor pasiv.

Poate, chiar ca pe o victimă.

Nu aceasta sunteți voi, dar aceasta credeți voi că sunteți.

Iată ce se întâmplă, atunci când voi vă creați pe voi înșivă și lumea voastră în mod inconștient. Faceți ceva, aduceți energie în lume, *dar nu aveți nici un fel de idee despre ce anume faceți.*

Pe de altă parte, dacă sunteți conștienți, dacă știți și înțelegeți că fiecare gând, cuvânt și faptă toarnă un suflu creator în mașinăria universului, veți trăi într-un mod cu totul diferit experiența vieții noastre. Vă veți vedea ca George Bailey în filmul *Este o viață minunată*, înțelegând, în sfârșit, că alegerile și acțiunile voastre de moment pot crea un impact final incredibil. Vă veți da câțiva pași înapoi, ca să vă îndepărtați de tapiserie și să-i vedeți frumusețea modelului - și veți fi pe deplin conștienți de întreaga încrengătură de fire necesare pentru a o crea.

Dacă lumea este, în clipa de față, așa cum vreți voi să fie, dacă ea este o reflecție a gândului vostru cel mai înalt despre voi înșivă și despre ființele umane ca specie, atunci nu există absolut nici un motiv pentru „a vindeca" ceva.

Dacă, pe de altă parte, nu sunteți mulțumiți de cum stau lucrurile, dacă vedeți schimbări pe care ați vrea să le faceți în experiența noastră colectivă, atunci s-ar putea să aveți un motiv pentru a vă spune povestea.

În ceea ce mă privește, eu văd cum noi umblăm pe planetă, având foarte multe gânduri false despre noi înșine. Acestea sunt parte din cele zece iluzii ale oamenilor, pe care le-am menționat prima dată în capitolul al optulea și care sunt discutate în amănunțime în cartea *Comuniune cu Dumnezeu*. Aici se arată modul în care putem trăi *împreună cu* aceste iluzii, dar nu *în interiorul* lor.

În cele din urmă, textul ne arată cum putem avea cu toții o experiență directă de comuniune cu Dumnezeu, oricând alegem să o facem.

Sunt lucruri deosebite acolo. Este o informație care ar putea schimba lumea. Iar aici apare o idee mai largă: nimic din materialul care există în oricare dintre cărțile *Cu Dumnezeu* nu ar fi disponibil nimănui, dacă autorul ar fi avut rețineri să-l împărtășească celorlalți, să iasă în față, să spună lucruri uluitoare și să facă afirmații incredibile - cum că ar fi avut o conversație deosebită ...

Nu spun câtuși de puțin toate acestea ca o laudă de sine. Aș dori ca aceasta să fie o încurajare pentru *fiecare dintre voi,* care a fost atins de către Divinitate în moduri ce nu pot fi negate. Asta, deoarece, dacă lumea așa cum o vedeți voi nu oferă o reflecție exactă a gândurilor voastre cele mai înalte pentru noi toți, *atunci în mâna voastră se află ocazia - așa cum s-a aflat și într-a mea - să ieșiți în față și să spuneți adevărul vostru, să împărtășiți povestea voastră și să ne ridicați tuturor Starea de Conștiență.*

Acum avem șansa de a trece la un alt nivel. Sau, putem continua

să acționăm pe această planetă ca civilizație primitivă, imaginându-ne c suntem separați de Dumnezeu și separați unul de celălalt.

Viitorologa și vizionara extraordinară care este Barbara Marx Hubbard, în cartea ei, *Evoluție Conștientă,* și în ultima carte, *Înmugurire,* discută provocările care ne stau în față. Barbara spune că, pentru prima dat în istoria omenirii, membrii neamului nostru nu numai că își observă propria evoluție, dar o și creează în mod conștient. Nu numai că ne vedem p noi înșine „cum devenim", dar și *alegem* ceea ce dorim să devenim.

Bineînțeles că din totdeauna facem acest lucru, doar că nu am știu Nu am fost conștienți de rolul pe care-l jucăm în evoluția propriei noastre specii. Profund înnămoliți în Iluzia Ignoranței, ne-am imaginat că nu facem altceva decât „să observăm cum se întâmplă lucrurile". Acum, mulți vedem că noi suntem cei care *facem ca totul să se întâmple.*

Facem acest lucru, trecând din ceea ce se numește „efect", la ceea ce se numește „cauză" - în cadrul paradigmei Cauză și Efect. Dar dacă o mare parte din neamul omenesc nu face această schimbare, am putea ajunge cu ușurință acolo unde au ajuns alte civilizații care au fost odată mărețe, care au crezut despre ele însele că se află la maximum de măreție. Ele au făcut minuni și au creat instrumente extraordinare cu care să-și manipuleze propriile lumi, dar tehnologiile lor au luat-o înaintea înțelegerii spirituale - și astfel au rămas fără o busolă morală, fără o înțelegere mai înaltă, fără să fie câtuși de puțin conștienți despre ceea ce fac, încotro se îndreaptă și de ce.

Prin urmare, ei au mers pe drumul anihilării de sine.

Acum, încă o dată, societatea noastră pământeană a ajuns pe marginea aceleiași prăpăstii. Suntem chiar pe margine. Mulți simțim acest lucru ca indivizi. Asupra tuturor, în mod colectiv, aceasta are un mare impact. Am ajuns la o răscruce majoră. Cu înțelegerea noastră limitată, nu mai putem merge în siguranță mai departe. Putem porni pe o cărare sau pe alta - dar, dacă nu știm de ce mergem pe ea, punem în joc viitorul speciei noastre. Acum trebuie să ne ocupăm de probleme mult mai extinse, să acceptăm răspunsuri mult mai extinse, să abordăm gânduri mult mai extinse, să ne imaginăm posibilități mult mai extinse, să avem viziuni mult mai extinse.

Tehnologiile noastre ne-au adus la maximumul puterii noastre de înțelegere. Oare vom cădea, trași către moartea noastră colectivă? Sau vom face un salt de pe stâncă și vom zbura?

Putem clona forme de viață și mai sunt doar câteva luni până ce vom putea clona oameni. Am descifrat genomul uman. Putem face ingineerie genetică, putem încrucișa rase diferite de animale, descifrăm viața însăși și o reasamblăm.

De pe data de 4 mai 2001 s-a vorbit despre prima modificare genetică a bebelușilor umani.

Încotro ne duc toate acestea? Ascultați-l pe Francis S. Collins, directorul Institutului Național de Cercetări asupra Genomului Uman, așa cum a fost el citat de către scriitorul Michael Kimmelman pe data de 16 februarie 2001, în ziarul *New York Times*.

„Nu m-ar surprinde dacă, peste treizeci de ani, unii oameni ar începe să discute în contradictoriu - așa cum face deja Stephen Hawking, că ar trebui să preluăm controlul propriei noastre evoluții și să nu mai fim satisfăcuți de statutul nostru biologic actual - iar, ca specie, ar trebui să încercăm să ne îmbunătățim".

Vă spun că va veni o vreme când ființele umane care tăiesc o viață așa cum o trăim noi acum - deschisă la ceea ce Shakespeare a numit „loviturile și săgețile sorții nemiloase", supusă capriciilor naturii și confluenței accidentale a evenimentelor biologice - nu vor mai fi considerate doar primitive, ci de neconceput.

Conversații cu Dumnezeu spune că ființele umane au fost, de fapt, menite să trăiască veșnic, sau, cel puțin, atât cât alegeau să o facă. Cu excepția accidentelor, moartea n-ar trebui să ia pe nimeni care nu vrea să plece - și, cu atât mai puțin, prin surprindere. Un număr enorm din bolile noastre omenești, din neplăcerile biologice, din accidentele de sistem pot fi prevenite sau vindecate chiar și astăzi. Mai lăsați-ne încă treizeci de ani și ele vor putea *fi* complet evitate. *Atunci,* despre ce va fi vorba?

Atunci va trebui să ne punem încă o dată și complet deschiși, întrebările mai extinse despre viață - întrebări pe care acum le abordăm numai cu ezitare și timiditate, nedorind să blasfemiem sau să ofensăm pe cineva.

Cred că răspunsurile noastre la aceste întrebări vor determina modul în care vom folosi noile noastre tehnologii și capacități - și dacă vom produce miracole, sau distrugere.

Dar, în primul rând, trebuie cel puțin să vrem *să ne punem* întrebările și nu să le evităm - sau, încă și mai rău, să ne imaginăm, în aroganța noastră, că deja ni le-am pus și că avem toate răspunsurile.

Le avem oare?

Avem deja răspunsurile?

Priviți cum funcționează lumea.

Apoi decideți. Eu nu cred că le avem. Cred că încă mai există câteva probleme de explorat. Iată câteva dintre întrebările pe care cred că trebuie să continuăm să ni le punem:

Cine și ce este Dumnezeu?

Care este relația noastră adevărată cu Divinitatea?

Care este relația noastră adevărată unul cu celălalt?

Care este scopul Vieții?

Ce *este* acest lucru numit Viață și cum ne acomodăm ei, într-un mod pe care sufletul nostru să-l înțeleagă?

Există ceva ce se numește suflet?

Ce rost au *toate astea*?

Pe această planetă, noi avem nevoie de ceva mai multă din ceea ce Sir John Templeton numește Teologia Smereniei. Aceasta este o teologie care admite că *ea nu are toate răspunsurile.*

Cine sau ce anume ne-ar putea face să adoptăm o astfel de teologie? Cine sau ce ne-ar putea face ca noi - ca societate - să ne punem din nou aceste întrebări?

Voi.

Voi ați putea.

Dacă voi ați avut experiențe asemănătoare celor despre care ați citit în această carte, dacă ați avut întâlniri ca cele pe care le-au avut Jason și Janice și Denise și Troy - și toți ceilalți pe care i-ați cunoscut aici, atunci și voi ați putea transforma Momentul vostru personal de Grație într-un moment de grație pentru mii de alți oameni și, în cele din urmă, pentru întregul neam omenesc. Asta, deoarece *împărtășirea experiențelor voastre spirituale ne concentrează atenția asupra problemelor pe care ar trebui să ni le punem cu toții acum, ca societate în curs de evoluție.*

Chiar avem toate răspunsurile legate de Dumnezeu? Chiar știm cu adevărat cine este Dumnezeu și ce vrea Dumnezeu și cum vrea Dumnezeu? Suntem cu adevărat atât de siguri despre toate acestea, încât *să omorâm oamenii care nu sunt de acord cu noi.* (Și apoi să spunem că Dumnezeu *i-a condamnat* la osândă veșnică?)

Este oare posibil, doar *posibil,* ca să existe ceva ce noi nu știm despre toate acestea - iar această cunoaștere ar putea schimba totul?

Bineînțeles că este. Și faptul că din ce în ce mai mulți oameni ies în față și vorbesc despre propriile lor „conversații cu Dumnezeu", cât și despre interacțiunile lor proprii cu Divinul, ne va face să vedem acest lucru.

Prin urmare, prieteni, e momentul să ieșim din ascunziș. E momentul să ieșim în față, să ne spunem poveștile, să ne rostim cu voce tare adevărul, să ne revelăm experiențele cele mai intime și să lăsăm ca aceste experiențe să-i facă pe ceilalți să ridice din sprâncene. Pentru că, ridicarea sprâncenelor ridică întrebări. Întrebări despre Cum Este Totul care *trebuie să fie ridicat,* dacă rasa umană intenționează să trăiască experiența a ceea ce Barbara Marx Hubbard numește „Înmugurire".

Dați-mi voie să vă expun o teorie interesantă, recentă, care ne-a fost

expusă de către extraordinara autoare-filozoafă, Jean Houston, în ultima ei carte, *Salt în Timp*. Cred că se potrivește aici.

Ideea doamnei Houston este că neamul omenesc nu evoluează cu încetul, în decursul unei perioade de mulți ani, ci, mai degrabă, rămâne nemișcat o perioadă foarte întinsă și apoi, cât ar clipi un ochi cosmic, țâșnește brusc înainte, făcând pași gigantici în evoluție - practic peste noapte. Apoi, viața se reîntoarce la nemișcare, timp de o altă perioadă de o sută sau o mie sau un milion de ani, până ce acumularea liniștită de energii produce din nou - ca un vulcan adormit care erupe - un Salt uriaș în Timp.

Teoria ulterioară a doamnei Houston este că, exact în momentul de față, noi ne aflăm într-un Salt în Timp. Ea afirmă că evoluția este pe punctul de a face un alt pas gigantic.

Sunt de acord. Același lucru îl văd și eu. Într-adevăr, cred că l-am simțit. Am simțit că urmează. Mulți au simțit. Și Barbara Marx Hubbart și Marianne Willamson și Deepak Chopra. Mulți, foarte mulți oameni au simțit. Poate că ați simțit și voi.

Eu cred că ceea ce trebuie să facem este să-i ajutăm pe ceilalți să facă acest salt - și să nu fie lăsați în urmă. Trebuie să ne împărtășim povestirile despre lucrurile sacre pe care le cunoaștem, pe care le-am învățat în cele mai sacre momente ale vieții. Asta, deoarece adevărurile sacre sunt *transformate în ceva real*, în cadrul unei întregi civilizații, în aceste momente sacre, în aceste Momente de Grație. Și, prin *trăirea* celor mai *sacre* adevăruri, avansează o cultură, pe măsură ce evoluează universul - iar prin *eșecul* de a trăi aceste adevăruri, moare o cultură.

Dar, să ne fie clar un lucru. Eu nu vorbesc despre a forța pe cineva să creadă ceva. Eu nu mă refer la prozelitism, sau convertire - și nici măcar la a convinge. Eu mă refer doar la a împărtăși, pur și simplu, din experiența noastră, mai degrabă decât la o ascunde. Asta, deoarece noi nu vrem să murim, noi vrem să avansăm.

Să ne întoarcem la nopțile când, în jurul focurilor de tabără, spuneam povești ale inimii. La asta vă invit pe toți. Hai să mâncăm împreună fursecuri și uscățele și să ne împărtășim poveștile, chiar dacă ele sună puțin ciudat. Poate, *tocmai* atunci când sună puțin ciudat.

Oare nu pentru asta ne adunăm în jurul unui foc de tabără?

Focul nostru de tabără din ziua de astăzi este Internetul. El este flacăra care va duce pretutindeni, țâșnind spre cer, ceea ce vrem să împărtășim altora - ca niște tăciuni zburători, duși de vânt în toate direcțiile.

Internetul și, da, cărțile bune. Cărțile bune, la fel cu nopțile bune din jurul focului de tabără, sunt lucruri de care ne aducem întotdeauna aminte.

Apoi, mai există și împărtășirea bună, de modă veche, de la om la

om - cea care poate să aducă oriunde sentimentul focului de tabără - și, astfel, cea care are impactul cel mai puternic dintre toate.

Hai să ne spunem unul altora cum stau lucrurile în ceea ce ne privește, ce se întâmplă cu noi, ce este adevărat în privința a ceea ce am văzut și trăit ca experiență în viețile noastre. Hai să ne spunem unul altuia adevărul nostru cel mai profund legat de Dumnezeu, legat de noi înșine, legat de spiritualitate, de iubire și de toate chemările mai înalte ale vieții, chemări care ne răscolesc sufletul și ne dau dovada existenței lui.

Nu cred că vorbim suficient unul cu celălalt despre aceste lucruri. Ne uităm la televizor și citim cotațiile de la bursă și întrebăm „Cum a fost meciul?" Muncim pe brânci zece și douăsprezece și paisprezece ore pe zi și apoi ne târâm în pat, extenuați, și încercăm să găsim o flacără pentru o conversație adevărată și o interacțiune cu sens profund și intim cu persoana aflată lângă noi pe saltea, când de abia dacă avem destul foc în noi ca să spunem noapte bună.

A trecut mult prea mult timp de când mulți oameni au purtat *o discuție* adevărată despre ceva. Vorbesc despre ceea ce Jean Houston numește Dialog Profund. Vorbesc despre expunerea propriului tău sine. Vorbesc despre a te dezgoli. Nu despre pălăvrăgeală dirijată de către ego, ci despre *schimburi de energie ale sufletului* care împărtășesc experiență, expun adevărul, scot la iveală secrete, deschid mintea și dezvoltă inima.

Haideți să începem din nou să povestim. Haideți să începem din nou să observăm cu adevărat multele, multele noastre Momente de Grație și *să le numim astfel*, în așa fel încât să nu *trecem pe lângă* viață, în timp ce *ne trăim* viața.

Asta numesc eu Invitația.

Ea vine din cosmos, nu de la mine.

Este Viața, care invită Viața să-i spună Vieții mai multe despre Viață.

Dacă acceptăm Invitația, e posibil să mergem împotriva curentului. E posibil ca ceea ce spunem să sune puțin ciudat, sau să fim considerați puțin trăsniți. E posibil chiar să ne expunem ridicolului.

Acesta este costul.

Acesta este prețul.

Acesta este tariful pentru Venirea Acasă.